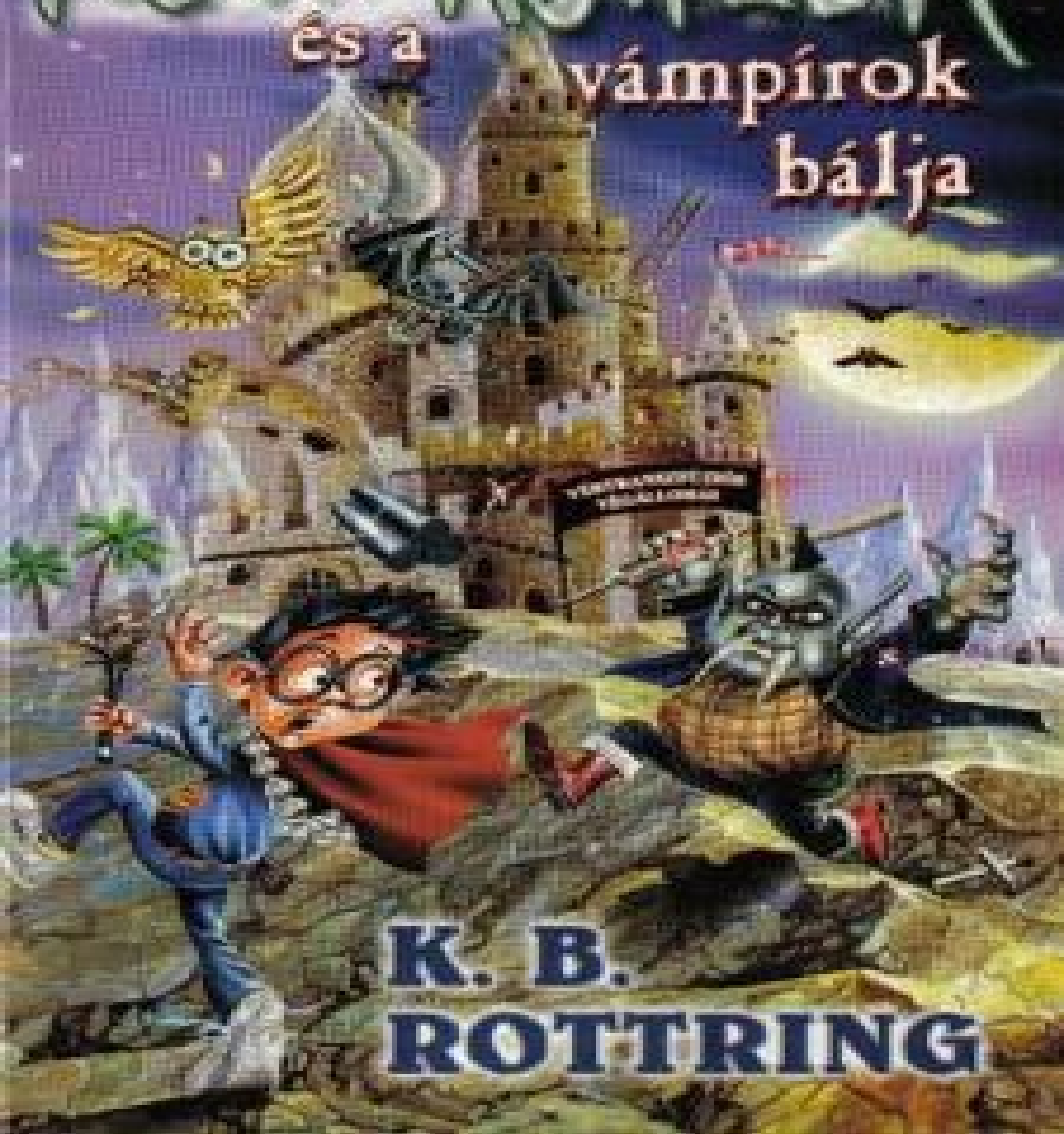

K É L Ö N (B) K I A D Á S

HERI KÖKLÉR

és a
vámpírok
bálja

K. B.
ROTTRING

[Heri Kókler - 5.]
K. B. Rottring
Heri Kókler
és a vámpírok bálja
([Tartalom](#))

Mottó:

„Adj vért, életet mentesz!”

Drakula és a vámpírok

1. Ikkrek

Az éjszaka már megint sötét volt, mint eddig minden éjszaka, amikor nem süttött hétágra a nap.

A meleg nyári levegőben fura, kellemetlen szag terjengett. Ha nem lettünk volna egészen bizonyosak abban, hogy mindez tökéletes képtelenség, arra kellett volna gyanakodnunk, hogy egy közeli sertéstelep vagy fehérjefeldolgozó illatának semmi máshoz nem hasonlítható aromáját fújdogálja pofánkba a légáramlat.

De!

A sötétben megmozdult valami!

Nem!

Két valami modult meg!

A szag is belőlük származott!

Amennyire a sötétben ki lehetett venni, aki nem volt ugye könnyű, mert az észleléshez szükséges fotonok minimális mennyiségben álltak rendelkezésre, egy baloldali és egy jobboldali valami közeledett. Messziről látszott, hogy mindkettő nagyon, de nagyon bűdös.

Egy idős, ám mégis virgonc néni, aki a szomszédos bolondokházából épp csak öt percre mászott át a kerítésen, hogy az éj leple alatt rumosmeggyet lopjon a szomszéd biogazda fájáról, ijedten szisszent fel, amikor éles szemüvegével felismerte, hogy kik közelednek a békés polgári otthonhoz. Annyira meglepődött szegényke, hogy még a szemét is dörzsölgetni kezdte a nagy hitetlenkedés közepette. Ez nagy hiba volt, mert így már nem volt több keze, amivel kapaszkodhatott volna. Az orrát sem tudta mivel bedugni, ezért a rettenetes szag behatolt a fejébe, és nullára amortizálta a szegény nyugdíjas asszony tüdejét. A két alak mit sem törődött a nénikével és a néni okozta hangos puffanással, amikor öreg, beteg kis teste leesett a betonra, és minden csontja szilánkosan és nyíltan eltört.

Csak mentek előre, komor arccal, eltökélve, merev tekintettel, toronyiránt, mint a cowboyok, amikor egymás vérit akarják venni egy jó kis utcai balhé során.

A kihalt strasszén néhány tucatnyi kamion dübörgött keresztbe, buszok jöttek szembe, autók, motorok, kombájnok száguldottak, gyalogosok káromkodtak, főleg azok, akiknek éppen csak hogy nem sikerült átérniük a túloldalra a kamionok előtt.

A két alak mint az úttörők, rendületlenül haladt előre. Átvágtak egy kijelölt gyalogátkelőhelyen, majd határozott léptekkel tovább indultak egy kijelöletlen felé. Fékcsikorgás hallatszott, túlkölés, majd koccanások zaja. A férfiak felröhögtek. Arcukon kegyetlen, vadállati gonoszság ült, szemükben a rosszakarat sárga fénye csillogott. Aki nem tudta, kicsodák is ők, gyanútlanul azt hihette volna, hogy a közterület felügyeletről vannak. Egy pillanatra kegyetlen tekintetük összevillant. Mindketten megrettenve kapták el egymásról a pillantásukat, mert olyannyira kegyetlen volt a nézésük, hogy a rettenettől székelniük kellett. Minden erejüket összeszedve összepréselték záróizmaikat és folytatták útjukat tovább, egyenesen a szemközi oldalon lévő, földszintes felhőkarcoló felé.

– Jaj, ne! – kapta fel a fejét a földről egy kéregető koldus, amikor a mellette elhaladó nagyon gonosz emberek a zsebkésükkel hirtelen mozdulattal levágták azt.

A két mindenre elszánt fazon gonosz tekintettel haladt tovább. Egyszer csak megláttak egy struccot, amely ki tudja hogyan kerülhetett a járdára. A két gonosz figura a szegény állat mögé lopakodott. Az egyikük teli tüdőből felfújt egy jókora papírzacskót, majd kidurragtatta. Ezzel elkövezték a világ egyik leggonoszabb dolgát: megijesztették a struccot a betonon. A futómadár hirtelen mozdulattal be akarta dugni a fejét a földbe, de sajnos ez rajta kívülálló okok miatt nem sikerülhetett, így életét vesztette. Fűrge furgon fékezett mellette, kipattant az ajtaja, a strucceltakarító munkások pedig gyakorlott mozdulatokkal eltűntették a szegény pára földi porhüvelyét. Senki sem szisszent fel, mert ez Landön volt, ahol az ember nap mint nap még ennél is cifrább dolgokkal találkozhat. Főleg, így éjszaka...

– Kik ezek a nagyon kegyetlen kinézetű, rosszarcú emberek? – kérdezte egy alpinista a kollégáját, akivel még ezen az éjjeli órán is a földszintes felhőkarcoló ablakait tisztogatták a ráakódott portól, piszoktól, elkallódott ürrepülőgép daraboktól.

– Tudja a rosszab – felelte a mászik, a felpiniszta, aki pösze volt meg raccolt. De csak akkor, ha kötélén lógott egy magas építmény tetejéről. – Inkább takajiccunk, kéjlek, mert soha nem végzünk. Még hátra van a teljesz alagszor, a mélygaráz és a disznóól. Otthon meg vár az asszony, és ma éjjel még őt isz meg kell termékenyíteni.

– Hát, hülyék vagyunk mi, hogy ennyi pénzért egész nap csak itt lógunk és takarítunk mint a gépek? – sopánkodott tovább a társa.

– Hülyék! – bólogatott a másik. – Elegem van az egészből. De mivel kell a pénz, ész az atomfizikuszi diplomámmal nem tudok elhelyeszkedni, ninc mász hátra, mint hogy ablakot pucoljak. Nem szégyen esz. csak szar.

Eltelt egy óra, majd még egy. A két ablakpucoló csak dolgozott tovább csendben, mint az állat. Vagyis kettő. Egyszer csak megszólalt az egyik:

– Mindjárt jövök, csak leugrom egy szendvicsért – mondta kis idő elteltével kollégájának az alpinista, majd kioldozva magát a biztonsági hevederből, alávetette magát a mélybe.

Eközben a két rosszarcú alak is megérkezett az épülethez, ahol egyetlen szemvillantás alatt leszázalékolták a portásbácsit, és rövidre zárták a kapucsengőt.

– Mi a nyavalya! – lépett ki az ajtón Heri Kókler feldúltan, mert mindig feldúlt volt, amikor megzavarták az elmélyült Legózásban. Mint mindig, most is a legutóbbi divat szerint öltözködött. Elegáns, sormintás sodrony inget viselt, oldalán szamuráj-kard lógott, a hátán számszerj és nyílvevesszőkkel teli tegez. Börnadrágja azonban szöges ellentétben állott házimamuszkájával, amelyben otthon mindig ejtőzni szokott. Széles övéből rettenetesen bazinagy kés markolata állt ki, olyan hosszú és olyan fogazott volt, hogy viselését és főként használatát tiltotta a genfi egyezmény.

– Kik maguk? Mi a francot keresnek itt? Miért vannak öltönyben? Miért bántották a portás bácsit? Mi a személyi számuk? – kérdezte a nagy hős, aki még kisfiú volt, de azért nemileg már érett.

A két rosszarcú ember megilletődve összenézett, mert még saját szemükkel soha nem látták korunk hőst. Az egyik megköszönte a másik torkát, és egyszerre megszólaltak:

– Mi vagyunk a gonosz hármasikrek. Mi vagyunk a helyi gengszterek kapói.
– Ezt nem veszem be! – ráta a fejét Heri Kókler. – Látom ám, hogy csak ketten vannak.
– Nos, mondta zavartan az egyik, valójában nettó ketten vagyunk, de a bruttó mennyiségünk az három. Erre hamis tanúink is vannak.
– Ha maguk mondják... – bizonytalanodott el Heri, aki soha nem volt jó matekból, és ha egyedül volt, gyakran piszkálta az orrát, mert utána jobban kapott levegőt. Egyébként ő is ugyanolyan volt mint minden egyszerű fiú, ha babot evett ő is rettentően bűdösek tudott fingani. De mivel már háromszor megmentette a világot azzal, hogy ugyanennyi alkalommal megölte a gonosz Megawatt Voltmárvoltot, a fekete lelkű feketemágust, mégis különleges hősnek számított.
– Azért jöttünk, mert meg akarjuk magát zsarolni, fiatalúr.
– Jaj, ne! – kapott a szívéhez Heri Kókler, aki erre azért nem számított. – Mi a frászáért akarnak maguk megzsarolni? – kérdezte rémülten és kivonta szamurájkardját a hüvelyéből.
A másik kettő figyelmét nem kerülte el az az apró momentum, hogy a szamuráj kard mennyire nagyon véres volt.
– Azért, mert szép szokás a környéken, hogy védelmi pénzt szedünk mindenkitől, akitől csak lehet. Maga, fiatalúr, nyilván még nem régóta lakik erre, ezért biztosan nem találkozott még igazi szakemberekkel. Mint amilyenek mi is vagyunk. Mi azonnal kiszagoljuk, ha valaki híres. Tudjuk, hogy a homlokára ragasztott valódinak látszó sebhely miatt maga a legismertebb emberek egyike a világon. Ergo, biztosan roppant gazdag is. Így, mivel azt gondoljuk, több pénze van, mint amennyi szerintünk illene, úgy véljük, igazságosan újraelosztjuk az anyagi javakat, amelyeket birtokol. Ezért úgy döntöttünk, hogy uralmát 20 000 usadollár megfizetésére kötelezzük, amelyet használt egycentesekben kell átutaltatni a számlaszámunkra két percen belül. Méghozzá az általunk üzemeltetett SpermaBankba. Mi a pénzmosással nagyipari méretekben foglalkozunk, színes és fehér mosást egyaránt vállalunk. Utána a pénznek nem lesz szaga. Csak a lágy és üde érzés marad, meg az öblítőszer kellemetesen finom illata. De térjünk vissza az üzletre. Hol is tartottunk? Hja igen... Szóval, ellenkező esetben nem kegyelmezzünk. Tehát, tömören: Pénzt vagy életet!
– Inkább az életet, mert a pénzt öreg napjaimra tartogatom – felelte azonnal Heri Kókler viczorogva.
Egy darabig farkasszemet néztek. A hármasikrek bírták rövidebb ideig és elnevelték magukat.
De Heri Kókler komor maradt, mert nehezen bírta, amikor molesztálják, javait akarják elidegeníteni, netán az életére törnek. Az égre emelte rövidlátó tekintetét, hátha onnan érkezik segítség, mert látható volt, hogy ezen a földön nem létezhet békés megoldás. Undorodott a gondolattól, hogy már megint ölnie kell. Hiszen nem szerette a vérontást, az erőszakot, jobban szerette a finom süteményeket és a gyümölcsfagyit. A hármasikrek, akik nettó ketten voltak, lapos pillantásokkal méregették a kivont szamurájkardját. Mivel nekik is volt zsebkésük, hát ők is elővették.
A helyzet jól megfigyelhetően kezdett fokozódni.

A járőrök erre nyomban összezsúrdultak, mert már jól ismerték Heri Kókler, akinél időnként balhék szoktak kialakulni. Ilyenkor rengeteg vér folyt, ami bizonyos kultúrálási fokon álló emberi lényeket igen-igen vonzott. Többen fogadásokat kötöttek, mások a szájukat nyalogatták, mintha vámpírok lennének, de talán azért, mert így is volt. Ők csak éjszaka jártak haza, miután jól beszívtak valahol, valakiből.
Heri Kókler szerény, visszahúzódo vidéki életet élt itt Landön belvárosában, kerülte a feltűnést és csak önvédelemből mérszárolt le néha egy-egy betévedő, biztosítási ügynököt vagy néhány igen agresszíven hittérítő vallási szekta önkéntesét. Ez a hét már kezdett fárasztó lenni, mert mindennap jött valaki.
Már-már akciódús jelenet kezdett kibontakozni, amikor váratlanul minden másként alakult. A levegőből suhogás hallatszott. A nagyon magasról egy szendvicserő leugró, és éppen megérkező alpinista tornacipős talpával totál kilapította a gonosz ikreket, akik alvilági eszközökkel akartak nem kemény munkával megszerzett illegális jövedelemhez jutni, és akik most olyan szépen elpatkoltak, hogy még a pártatlan szemlélőknek is öröm volt nézni.
– Szinte mindig puhára esem – porolta le magát a vért az alpinista, majd miután megveregette a meglepett Heri Kókler kissé döbbséget arcát, elsétált egy bolt irányába, ahol vélhetően hamarosan szendvicseket soppingolt.
Heri megrázta a fejét. Visszadugta szamuráj-kardját, megigazította a késeit, majd elgondolkozva hümmögött egyet. Az előtte kisimuló, de még mindig kissé hullámzó vértócsában önnön arcát felrémlelni látván sarkon fordult, és visszasietett otthonába.

2. A vízió

Heri Kókler kinyitotta a szemét, és úgy érezte, megint rémálmok gyötörték. Hiába, amióta megnyerte a Pupák Kupát és megmenekült a gonosz Netuddki elől, aki visszanyerte régi jó formáját, méghozzá az ő segítségével, meglehetősen stresszes álmai voltak.
Álmában rendszerint menekült, küzdött, megint menekült, majd megint küzdött. Voltmárvolt arca vigyorgott rá, és ő minden éjjel kénytelen volt hatalmasakat behúzni neki. Akkor abbahagyta a vigyorgást és viczorogni kezdett. De nem változott tőle lényegében semmi, mert továbbra is meg akarta ölni Herit.
Heri kimászott az ágyából.
Ennek két oka volt.
Egyrészt, mert megint reggel lett, ami jót jelentett, hiszen megint túlélte egy rémes éjszakát.
Másképp rohannia kellett a vécére. Ennek az volt az oka, hogy tegnap este mégsem kellett volna megennie azt a két tortát.
Határozottan, mint ahogy egy igazi férfihoz illik, berontott a vécébe, kizavarta a kisdologgal piszmozgó, rövidfarkú unokatestvérét, Dundy Nudlyt, majd kilövőállásba helyezkedett.
Gáztaadással csapásmérést hajtott végre a toalettkacsa ellen, majd következett a munka dandárja, amiről nem ejthetünk több szót, mert nehéz, ember próbáló feladat volt. De végül hepienddel végződött. Nem véletlenül! Heri bonyolult bélrendszere komoly erővesztéseket tett az ügy érdekében, amelynek végső folyamata a felszabaduló nagy kupacnyi megkönnyebbülés volt, és amely végül abba az irányba mutatott, amikor nyugodt, kielégült mosollyal az arcán elhagyhatta a toalett centert. Herinek éppen az eszébe ötlött, hogy lám-lám, a világ nyolcadik csodája a fenék, hiszen fog nélkül is milyen remekül harapja el a kakit, amikor váratlanul beáll nála az agyhalál helyett a vizualizálás állapota. Felrémlt előtte a múlt.
Amióta a Rokforti Állatidomár- és Varázsgyógyító Szopogató Fővárosi Kisebítő Aliskola falai között tengette a napjait, bizony, a mágikus és megmagyarázhatatlan képességek igencsak szépen kifejlődtek benne. Az elmúlt évek alatt megtanult varázsszerű lovagolni, kavicslabdázni, gondolatot olvasni és írni, a varázslások némelyikében pedig kifejezett gyakorlatot szerzett. A tudományt tölcserrel töltötték a fejébe, akárcsak a barátnőjének, Hermelinnek, akinek a polgári neve Kis Nuni volt, de senki nem hívta így, mert csak.
Heri jóleső érzéssel gondolt arra, hogy Hermelin is milyen rengeteg rengeteg tudást szívott magába. Ezen elábrándozott egy kicsit, itt a vécén üldögélve, ahol háborítatlan nyugalomban tudott elmélkedni. Szép emlékek voltak, amelyeket nem tudott elhomályosítani a sok tanulás és a vizsgázás okozta idegeskedés, a bulizások és az éjszakázás következtében bekövetkező nagymértékű agyi idegsejtelhalás.
A varázstudományokban Heri az idők folyamán meglehetősen nagy jártasságot szerzett. A kezdeti bizonytalanlankodás után ma már képes volt a tevé a tű fokán minden gond nélkül átvezetni – bár a teve nem mindig élte túl a mágikus procedúrát. Bárkit lóvá tudott tenni, ám, igaz ami igaz, a

visszaváltoztatás még nem minden esetben sikerült. Erről a környékben lakók, és az eltűnt családtagjaik bizony rengeteget tudtak volna mesélni, ha nem féltek volna annyira Heri Kóklertől.

Pedig nem volt ő rossz gyerek, sőt igen jó fiú volt, hiszen a világot is már minimum háromszor megmentette. Közben háromszor is megölte a gonosz Megawatt Voltmárvoltot, de a megátalkodott fekete mágus bizony mindannyiszor visszatért, és rettenetes varázspraktikák révén ismét emberi testet öltött. Mint ahogy tette ezt legutóbb néhány hete, az iskola befejezése előtt nem sokkal. Heri akkor megnyerte a Pupák Kupát, miután a fekete gonoszok leggonoszabbikával való találkozást is apró sérülésekkel bár, de átvészelte.

Heri elmerengett a néhány héttel ezelőtt történt eseményeken. Bizony, bizony, nem sok kellett hozzá, hogy otthagyja a fogát, mint Szegény Gregory, aki hősi halált halt, amikor először és utoljára találkozott Netuddkivel. A közismert fekete mágus fondorlatos módon Herit használta fel ahhoz, hogy ismét testet öltön ebben a rohadt világban, ahol mindig csak a sok baj, a szenvedés meg a szörnyűségek sokkolták a jobb sorsra érdemes emberiséget.

Meg leginkább ő...

Heri gyermeki lelkében felrémllett a szörnyűséges kép, amikor a Fekete Krumplinyomók fekete mágus társaságának szeme láttára kis híján megölte őt a gonosz Voltmárvolt, akinek fixa ideája volt, hogy leigázza a világot. Ebben a nagyszabású tervében azonban eddig folyton megakadályozta őt a kis Heri Kókler. Voltmárvoltnak kezdett már agyára menni a fiú, akit hiába igyekezett minden évben legalább egyszer eltenni láb alól, az ügyben képtelen volt bármiféle sikert elérni.

Herinek csak az utolsó pillanatban sikerült meglépnie, de még most is időnként rájött a hasmars, amikor eszébe villant, milyen közel volt a halálhoz. De Heri élni akart, hiszen fiatal volt még, tele tettvágygal, alkotni akart még, tanulni, dolgozni, kevés munkával sok pénzt keresni, és eltökölt szándéka volt, hogy kiváló genetikai állományát a lehető legnagyobb mértékben el akarta terjeszteni ezen a Földön.

De a legutolsó év nem úgy sikerült, ahogy a gyerekek és a tanárok szeretnék volna.

Herinek eszébe jutott az az éjszaka, amikor Krampusz Dupladurr professzor haditanácsot tartott. Minden tanár ott volt, aki csak számított. Mivel Heri két lábon járó hős volt, őt is meghívták. Belepillanthatott a haditervekbe és megértette, hogy a helyzet bizony nagyon komoly. Az igazgató már nem volt mai gyerek, megélt sok nagy csatát, és látott már karón varnyút. Heri úgy bízott benne, mint saját magában. Tudta, nemsokára mindent elsöprő nagy háború lesz, ahol a gonosz feketemágusok és bérenceik minden erejükkel azon lesznek majd, hogy elsöpörjék őket a Föld színéről.

Heri nagyot sóhajtott a friss levegőből, amikor elhagyta a mellékhelyiséget, és elgondolkozva végigsétált a kerti úton. Magában hümmögve gondolkodott, kezével megsimogatta a virágokat, a búzamezőt, érezte a nyíló természet és a vécéillatosító szagát. Közben szórakozottan biccentett a talpig fegyverben strázsáló Vektor bácsinak, aki a bejáratot őrizte napi huszonöt órában.

Mivel Heri nap mint nap hangsúlyozta, hogy fő az éberség, Vatta bácsi hűségének és odaadásának kimutatása képpen, amit szeretett vezére, Heri Kókler iránt érzett, még arra is hajlandónak mutatkozott, hogy minden áldott nap hamarabb keljen fel.

Fekália néni egy barátságosra díszített géppuska-fészekben kotkodácsolt. Ezt szó szerint kellett érteni, mert néhány napja Heri egy rosszul sikerült varázslás bemutató alkalmával véletlenül tyúkká változtatta. Mivel Fekália néni a dolog pozitív mellékhatása képpen minden nap egy másfél kilós, 14 karátos aranytojást tojt, a fiúnak nagyon nem akaródzott visszaváltoztatnia eredeti állapotába. Mivel Vasszeg bácsi is pénzéhes volt, a szex pedig az ő korában már nem volt motiváló erejű, ő sem tette szóvá, hogy vissza akarja kapni a feleségét. Dundy Nudly viszont, aki Heri unokatestvére és nagy szemét volt, hiányolta anyját, aki az elmúlt másfél évtizedben etette, itatta, kényeztette napestig. Dundy Nudly időnként szóvá tette ugyan, hogy ideje volna visszavarázsolni az anyját, mert nincs otthon rendszeres étkezés, de ilyenkor Heri a háborús helyzettel indokolható magasabb többletkiadásokkal, és az aranytojásokból befolyó komoly profittal magyarázta, hogy miért nem.

Dundy Nudly öngresszióval reagált a frusztrációra, fogta a kisását és Heri legnagyobb meglepődésére elásta magát néhány napra a kert végében.

Az élet egyébként ezeket az apró momentumokat leszámítva normális kerékvágásában zajlott. Heri sokat pihent és keveset dolgozott, este korán lefeküdt, reggel pedig délig aludt. Ezért aztán minden nap roppant mód kipihent volt, agya úgy vágott mint a beretva. Titkos naplót kezdett vezetni, amibe időnként hosszú feljegyzéseket írt. Mivel titkos volt, tartalmáról semmit nem lehetett tudni, azt pedig, hogy hol tartotta, végképp nem lehetett sejteni.

Heri nap mint nap kemény edzéseket vezényelt rokonainak és a szomszédoknak. A következő egy hét alatt sok-sok munkával, és az alanyok rengeteg szenvedésével, fanatikus vallási harcosokká képezte ki őket. Lelki gyakorlatokat és éleslövészetet tartott nekik, felváltva edzette a kis csapatot, nehogy bármelyik agyféltekéjük eltunyuljon. A jól végzett munka elégedettséggel töltötte el korunk hőst. A hét *utolsó felében* pedig, a gyengébb képességű harcosok gyorstalpaló aknaszedő tanfolyamon vehettek részt. A túlélők sikeres vizsgájuk jutalmaképpen vasárnap diplomát vehettek át. Egy szerényebb összeg ellenében...

Heri csak néha-néha gondolt Hermelinre, de akkor heveny vágyakozás töltötte be elméjét. Ilyenkor bizony rendre összekeverte a lelki gyakorlatot és az éleslövészetet, aminek az lett a következménye, hogy egy balul sikerült délelőttön kis híján mágustűzzel elpusztította a Tower-hidat.

Szerencsére nem igazából, csak azon a maketten, amelyen Landön megvédését szokták gyakorolni a kertben. De az is veszélyes volt, mert szigorúan tilos volt az Oskola falain kívül titkos varázslási módszereket alkalmaznia, mert a varázserő nélküli emberek agya a megmagyarázhatatlan események látványától esetleg megzissenhetett. Mint ahogy ezúttal meg is történt a sajnálatos eset. Heri éppen elgondolkodott azon, hogy most vajon mit csinálhat Hermelin magával nélküle, amikor szórakozottan pattintott az ujjával. Ennek következtében azonban felgyulladt a kis makett, és tizenötméteres lángocskával, dübörgő hangorkán keretében égni kezdett. Heri azonnal észbe kapott, kezének egyetlen suhintásával eloltotta a lángokat, de a baj már megtörtént. A szomszédok, a család tagjai és minden környékbeli felfigyelt a szokatlan jelenségre. Heri kénytelen volt egy hangorkánszerű „*Delete Enter*” kiáltással mindenkinek törölni a memóriáját, így a meglepő, fizikai korlátokkal teli világunkban megmagyarázhatatlan jelenség nem hagyott senkiben sem maradandó agykárosodást.

Kivéve a süket bastást, aki éppen a ház előtt fékezett szobakerékpárjával, mert leveleket akart kihordani. A szegény flótás szubjektív okból kifolyólag nem hallotta meg Heri memóriatörő varázslatát. A szokatlan látványtól kiguvadt a szeme, nyelvét kilógatta a szájából, majd a kerítésen átugorva megharapta a szomszéd kisfiú jámbor pitbullját. Szegény párán nem lehetett már többé segíteni, nem volt mit tenni, el kellett altatni. A kutyát viszont meggyógyították, mert értékes, törzskönyvezett, vakvezető kutya volt, amely szükség esetén nem csak vakokat, de süketeket, sőt villamospótló autóbust is tudott vezetni.

Teltek múltak a napok. Heri úgy érezte, bárcsak történne már valami. Már a teljes kerületet kiképezte fanatikus vallási harcosnak, tizenhat önvédelmi iskolát indított be, amelyek már maguktól működtek, hetente fanatikus vallási harcosok százait állították elő, akik bármikor készek voltak a gonosz Voltmárvolt ellen akár pusztá kézzel is harcolni, és önként életüket adták volna a győzelemért, és mesterükért, Heri Kóklerért.

Egy este éppen azon gondolkodott a jó Heri Kókler, hogy vajon kvantumfizikai szempontból az egyesített mező elmélete a gyakorlati életben is tényleg megállja-e maradéktalanul a helyét, amikor váratlanul berepült az ablakon egy bagoly. Heri szíve nagyot dobbant, mert a baglyot ezer közül is megismerte volna. Ennek az volt a magyarázata, hogy a bagoly bögyén kitűző volt, amelyen éppen úgy ott állt az állat neve, mint ahogy a nagy szupermarketek pénztárosnőinek is ott szokott állni a bögyén a nevük...

– Nahát, te vagy az, MIG-29-es? – örömködött Heri, és pusztá kézzel megpaskolta az állat fejét.

– Ja – mondta a bagoly németül.
– Üzenetet hoztál? – kérdezte lihegve Heri, annyira kiütközött rajta a nemi izgalom.
– Űrmőm, Hermelin kisasszony levele van a tarsolyomban – felelte a bagoly. – Uraságod saját kezébe adhatom át, mert bizalmas jellegű információkat és nyálas enyelgéseket tartalmaz, rendkívül obszcén és gusztustalan, legalább is szerintem.
– Nahát, MIG-29! – döbbsent meg Heri. – Csak nem vetemedtél arra, hogy felbontsd a leveletem?
– De! – felelte a bagoly bűnbánat nélkül.
– Csak nem olvastad el a leveletem? – pirult el Heri.
– De elolvastam! – felelte a bagoly hetykén.
– Hogy te milyen pofátlan vagy!
– Biztonsági megfontolásokból tettem! – állította MIG-29. – Arra gondoltam, ha az ellenség esetleg elfogna, akkor meg kell semmisítenem a levelet, nehogy illetéktelen kezekbe kerüljön. Ebben az esetben viszont a levél tartalma örökre elveszett volna. Tehát jónak láttam, ha az egészet megtanulom, így űrmőm egészen bizonyos lehet abban, hogy az ő kis Heri cicamica kandúrkája megkapja majd a szexi levélkéjét.
– Húúúú, az áldóját – vörösödött mély tónusú rákszínűre Heri Kókler. – Add ide a levelet!
– Sajnos lehetetlen! – felelte a bagoly szomorúan.
– Mi az, hogy lehetetlen? – csattant fel Heri. – Talán elvesztetted?
– Nem, nem vesztettem el – ingatta a fejét a bagoly.
– Hát akkor nyögd már ki, hogy mi történt! – nógatta türelmetlenül Heri.
– A levelet ebben a kis széfben hoztam el uraságodnak, mert űrmőm betegesen ragaszkodott ahhoz, hogy az írásműve biztonságban legyen és avatatlan kezekbe semmi módon ne jusson. Mint már említettem, valószínűleg annak túlcordulóan erotikus tartalma lehet a magyarázat...
Heri most figyelt csak fel a bagoly hátára erősített másfél mázsás kis trezorra, amit eddig, szemüveg nélkül nem is látott meg a rövidlátókra jellemző balladai homályban.
– Még mindig nem értem, mi annak az akadályja, hogy megkapjam a levelet... – elégedetlenkedett Heri.
Elfelejtettem a bonyolult számkombinációs kódot – pityeredett el a szegény szárnyas állat, és minden átmenet nélkül Heri vállára hajtotta a fejét, és zokogni kezdett, mint egy állat. Azaz bagoly...
Heri nem jött zavarba. Leszerelte a bagoly hátáról a széfet, feltette az asztalra, majd magabiztosan annyit mondott:
– Elmehetsz, MIG-29! Ne aggódj, a zárat seperc alatt ki fogom nyitni. Tíz perc múlva gyere vissza, mert ízben küldöm is a választ az én kis cunci-mókuskámnak, annak a pihe-puha szőrű kis buja Hermelinemnek.
A bagoly pironkodva elrepült, Heri pedig nekiesett a zárnak.
Mert megbotlott abban az átkozott, mindig lába alatt lévő, szőrös és túlcicomázott házimamuszkájában!

3. A tele vízió

Hermelin a tévé előtt ült és zokogott.
A Hereromantika nevű kábelgennytvétét bámulta már két hete, ahol kedvenc sorozata a *Nyál és könny* című dél-amerikai szappanopera habzott. A helyzet azonban súlyosabb volt, mint ahogy azt bárki is hinné! Merthogy szegény Hermelint teljesen hatalmába kerítette a gonosz varázslatok egyik legsötétebbike, a tévé.
A dolog úgy kezdődött, hogy hősnőnk a véletlenül bekapcsolva hagyott készülék elé telepedve ráült a távkapcsolóra. Halkan felsikkantott, mert azt hitte, hogy valami más az.
De nem!
Csak egy távkapcsoló volt az!
Sajnos!
Hermelin elábrándozott, de addig-addig ábrándozott, hogy mindig mindenről csak egyvalami jutott az eszébe, mert közben mindig úgy alakult, mint akkor... először, nos, hmmm... szóval... mindig csak Herinél *lyukadt ki*.
A távkapcsolóval babrálni kezdett, majd hirtelen abbahagyta a babrálást, mert véletlenül átkapcsolt a Hereromantika című kábelgennytvévére, ahol éppen az említett, *Nyál és könny* című szappanopera első része kezdődött.
Szegény Hermelin! Az első tíz perc után azonnal függőségi állapotba került. Mert a történet érdekes volt, fordulatos, rengeteg szerelem volt benne, lelkizés és dráma, amely egyszerűen elárasztotta gyermekien ártatlan kis lelki világát. Azok, akik a szappanoperát kitalálták, pontosan ezt is akarták. Örök rabszolgákat akartak, akik lehetőleg soha többé ne keljenek fel a tévé elől, nézzék a nyálas műsort, és rendeljenek a reklámokban szuggertált termékekből. Nézzenek és fogyasszanak, mi csak gazdagodunk – ez volt a titkos terv, amellyel a világ nőnemű egyedeinek jelentős részét szellemileg megrokkantították.
Hermelin pedig csapdába esett, és nem is tudott róla. Még szerencse, hogy utolsó levelét megbízható baglyával MIG-29-cel elküldte Herinek. Ám utána már csak a tévé érdekelt és a történet, amely álmában sem hagyta nyugodni.
A történetet egy idős asszony, *Memória* mesélte kisgyermekének, *Ammóniának*, aki mivel még kis pisis gyerek volt, és nem tudott beszélni, némán hallgatta. Közben fejlődési rendellenességei alakultak ki, de ez senkit nem érdekelt, mert ebben az országban úgysem voltak emberi jogok. Történt egyszer, nem is ebben az évszázadban, hanem éppen kettővel előtte, valahol a dél-amerikai pampákon, ahol minden fenéig tejfel, de legalábbis lajtos kefir, hogy a két jó testvér, az igen tehetséges spekuláns hírében álló *Formáció*, és a nehéz természetű, sokszor veszekedős *Pankráció* egy nap elhatározta, hogy új rabszolgákat vásárol majd a Biopuszta nevű kisbirtokra, amit a néhány éve elhunyt kedves édesapjuktól, *Annihilációtól* örökölték.
A két becsületes biogazda elment tehát tele lóvéval a rabszolgapiacra, ami csak egy köpésre volt a házuktól, hogy sok jó rabszolgát vegyenek, akik majd természetik a biogyapotot. Úgy tervezték, ebből majd a nagyon értékes biomasszáat fogják előállítani, amivel aztán hamarosan nagyszabású terveik szerint majd be fognak tömni a világpiacra. Vettek is vagy kétszáz jó állapotban lévő használt munkaerőt, mindnek jó volt a fogazata, erős a keze és dolgosak voltak, akár a méhek.
A két testvér nekifogott hát a biogyapot termesztésének. De bizony a jószerecske nem fogadta kegyeibe őket, mert az első tizenkilenc évben a termés valahogy mindig odalett. Nem sikerült egy szál gyapotot sem termelniük, pedig mindent megtettek, hogy sikerüljön. Beruháztak, ültettek, öntözték, vártak, a termés szépen fejlődött, de amikor eljött az aratás ideje, a gonosz bioszomszéd asszonyság, *Intolerancia* minden alkalommal learatta előlük a termést.
A két testvér roppant haragos volt, hogy mindhiába biogazdálkodnak, két kézzel öntik a biznicsbe a lóvét, haszon meg semmi, ezért aztán elhatározták, hogy elmennek a városba, Puerto Taplóba, hogy kikérjék a messze földön híres-neves jósnő, *Hallucinácia* véleményét, hogy mi a lófa... fittyfenét csináljanak ebben a piszok nehéz helyzetben, amibe önhibájukon kívül a genya szomszéd spinkó miatt kerültek.

Hallucinácia egy gyönyörű cigányasszony volt – negyven évvel ezelőtt. Arra, hogy most hogy nézett ki, ne vesztessünk egyetlen mondatot sem. Nem volt valami üdítő látvány, de a szaga még rosszabb volt, mert nem nagyon fürdött. Mint mondotta azért, mert a nagy melegben úgyis mindig újra megizzad. Mivel jószerivel ki sem mozdult a sátrából, ahol ügyfeleit fogadta, nem nagyon zavarta a városlakókat. Nem úgy, a hozzá érkezőket, akik a sátrába lépve azonnal megváltozott tudatállapotba kerültek.

Hallucinácia az asztala mögött ült, és figyelmesen hallgatta a belépő fiatalokat, akik időközben, az elrohant két évtized alatt már ötvenévesek lettek. A testvérek elmondták, mi bántja a lelküket. A jósnő figyelmesen hallgatta őket, majd belenézett üveggömbjébe, aztán felnevetett.

– Mit teccik látni a jövőben? – kérdezték aggodalommal teli várakozással a hangjukban a testvérek.

– Érdekházasságot kell kötnetek, fiacskáim! – nevetett a jósnő. – Minden problémátok gyökeresen elmúlik, ha megfogadjátok amit javasolok.

– De hát kit vegyünk el? – érdeklődtek a testvérek. – Hiszen a birtokon nincsen rajtunk kívül egyetlen teremtet lélek sem. A rabszolgáink már évtizedek óta éhenhaltak, egyedül éledgélünk és biogazdálkodunk, vegetálunk meg hezitálunk, esténként meg alkoholizálunk, mert nincs jobb dolgunk.

– Óh, buta kis fiúkák – recsegte nikotintól rákos hangján *Hallucinácia*. – Hát nem értitek? Az érdekházasságot a szomszédasszonyotok lányaival kell megkötnötök. Ha már a vejei lesztek, *Intolerancia* nem fog többé ízélgetni titeket. Sőt, tulajdon fiaiként fog szeretni benneteket, ha megajándékozzátok azzal, amire legjobban vágyik.

– Egy vibrátorral? – kérdezte bambán *Pankráció*.

– Dehogy, dehogy, te ostoba állat! – simogatta meg a fiatalember fejét *Hallucinácia*. – Unokákat szeretne. Nektek meg nincs más dolgotok, mint hogy gyerekeket kell gyártanotok a lányainak.

– Tök jó buli lesz! – lelkesedett *Formáció*, aki élesebb eszű volt fiatalabb bátyjánál, és azonnal átlátta a tervben feltáruló, élvezettel kecsegtető lehetőségeket.

A már annyira nem fiatalemberek megköszönték a vén bany...az idős jósnőnek a segítséget, és megkérdezték, mivel tartoznak neki. *Hallucinácia* nem volt szemérmes, mert tudta, szemérmes koldusnak üres a kasszája, ezért aztán aprócska kézi számológépével kigolyózta, hogy nem kér sokat a fiatalemberektől, csak egy-egy *Numerát*, ami tényleg nem volt sok ezért a kincset érő információért.

A két testvér felszisszent, mert ennyi pénzük bizony már nem volt, mert két évtized alatt mindenüket el-biogazdálkodták, ami meg megmaradt, azt elitták.

Hallucinácia lágyszívű teremtet volt, ezért aztán beleegyezett abba, hogy a fiatalok természetbeni szolgáltatás formájában dolgozzák le adósságukat.

Miután a fiatalemberek nagy fáradtan hazatértek, és egy álló napig aludtak, és még kettőig csak kimerülten feküdtek otthonukban, mivel ennyi időbe tellett a regenerálódás, felhívták a jól ismert kerítőnőt, *Pomofóbiát*, hogy hozza össze őket a csajokkal.

Pornofóbia természetesen azonnal igent mondott, mert jutalékos rendszerben dolgozott, így a hatalmas honorárium reményében íziben szervezkedni kezdett.

Nem telt öt percbe, máris tető alá hozta az első találkozót, amire két nap múlva került sor.

A vőlegény jelöltek komoly pirotechnikai eszközökkel, petárdákkal, gyújtóbombákkal, görög-tűzzel, lángszórával készültek a háztűznézőre. Közben természetesen szépen és illően kiöltöztek, mint Szaros Pista Jézus neve napján, még kalapot is vettek, nehogy lássák a menyasszonyok, hogy milyen tökkopaszak mind a ketten.

A szomszéd asszony, meg a két lánya, *Mimóza* és *Allergia* meglehetősen érzékeny teremtetek voltak. Ha már fiatalok és szépek nem voltak, meg hát soványak se, akkor legalább kedvesek legyenek, igaz? A két testvérnek bizony órákig kellett udvarolnia, mire hajlandók voltak a gruppensexre, amibe viszont a szemérmes leányzók az anyjukat és az udvari lovászt és fedeztetőmestert, *Ejakulációt* azért nem vették be, mert úgy vélték, bizony, erkölcstelen dolog volna már az első este drogok nélkül ekkora murit csapni.

Másnap elmentek a neves bendzsóművésznő és koncertterem tulajdonos, *Filharmónia* estjére. Felüdültek a kultúra élvezetében, utána egy elegáns étteremben vacsoráztak, ahol kizárólag zsurmanok meg gazdag hülyék étkezhettek. Utána könnyű esti sétát tettek, filozófiáról, zenéről, matematikáról és kémiaiáról beszélgettek, majd hazatértek a birtokra, hogy komolyzenét hallgassanak, aztán megint keféltek, mint a nyulak.

A dolgok remekül haladtak. Teltek-múltak a hónapok, a fiatalok szépen összejöttek. Hamarosan hatalmas lakodalmat csaptak, ahová mindenkit meghívtak, aki csak számított. Még a rendező unokatestvére is eljött a hét gyerekével, mert annyi ingyenkaja volt, hogy jutott mindenkinek.

A szertartás gyönyörű volt. A neves rabb... pap bácsi, *Felláció* atya vezette, majd sérülését követően, amit egy, a közönség soraiból bedobott pénztárgépszalag, majd pénztárgép okozott, *Inkvízió* atya vette át a helyét.

Hibátlanul vezette a szertartást, egyetlen téves ítélete sem volt. Mivel még mindenki józan volt, gond nélkül sikerült kimondani az igeneket és később, a polgári szertartást megelőzően aláírni a házassági szerződéseket.

Azután végre következhetett a fényűző menyegző. Külön erre a célra felbérelt emberek járták a birtokot és fáklyákkal meg lámpásokkal üzték a fényt, hogy menjenek be a szabadból a termekbe.

A pompa és a fényűzés csimborasszója volt ez az esküvő, sőt kettő, még a kutyák is pezsgőt ittak, nagy volt a vidámság, később pedig a jókedv. Itt volt a falu és a város apraja nagyja. Itt voltak a barátok és az ellenségek. Itt volt a doktor is, *Mutáció*, aki a világra segítette a lányokat, anno.

Természetesen eljöttek a pszichiáterek, akik a jelenlevőket már több esetben eredményesen kezelték. A két úriember, *Depresszió* és *Regresszió*, *Porcióval*, a szakácsmesterrel merültek beszélgetésbe, amott, a neves festőművész, *Animáció* enyelgett a hajószakács feleségével, *Farvitorlával*.. *Mitológia*, a történész asszony, egyébként szembe szomszéd, *Kreációval*, az ismert szobrászmesterrel iszogatott. *Pankráció* a díjbirkózó *Attrakcióval*, a légtornásszal szakmai kérdésekről vitatkozott. *Rotáció*, a híres biogazda arról értekezett, *Vakációnak*, a helyi utazási ügynökség vezetőjének, hogy menyire földhözragadt a fivére, *Vetésforgó*.

Promóció, a híres reklámszakember hatalmas elánnal csapta a szelet a magyar származású és hatalmas popójú kohászlánynak, *Kazincbarcikának*. A magyarokról senki sem tudta, hogy honnan jöttek, de tény, hogy a világon mindenütt ott voltak. Amerikában például ki is dolgoztak egy remek eljárást, amivel azonnal ki lehetett őket szűrni. Felismerték ugyanis azt, hogy magyar az, aki mögötted megy be a forgóajtón, de előtted jön ki.

Hohoho, kis híján kifelejtettük *Memóriát*, aki szintén itt volt, de nem tudni mit csinált, mert a fene sem emlékszik már rá, hogy valójában hogyan is nézett ki. *Frigó*, a jeges ember hideg italokat szolgált fel a melegbárban, mert olyan is volt ott már akkor, csak nem így hívták, hanem férfiklubnak. *Regisztráció*, a neves rendezvényszervező elégedetten veregette meg a saját vállát, de szemét le nem vette volna a kebelkirálynőről, *Amplitúdóról*, akiről viszont túl későn, a hajnali nap első sugarainál, csak a paplan alatti munka befejeztével fedezte fel, hogy valójában nem is nő.

– Akkor mi most buzik vagyunk? – kérdezte reményvesztetten *Regisztráció*.

– Dehogy, dehogy, csacsi fiú – vigasztalta *Amplitúdó* – csak kvíttek.

Az esemény fénypontja mindemellett az volt, amikor az örömanya, *Intolerancia*, a nagy boldogság és a rengeteg égetett szeszes ital miatt, amit

magába döntött, szívrohamot kapott, összeesett és menten elhunyt. A testvérek lopva összenéztek, és miközben hatalmas elégtételt éreztek, elvitték nász-éj szakára a gyászoló lányokat, akik szomorúak voltak, mert nem voltak már szüzek, de ez nem akadályozta meg őket abban, hogy... Semmiben sem...

Az esküvő utáni gyászszertartást követően ki-ki ment a maga dolgára. A testvérek hazaköltöztek az ifjú asszonyaikkal, és tovább folytatták a biogazdálkodást. Most már siker koronázta szenvedéseiket, végre beütött a biogaport termelés, amiből hihetetlen mennyiségű biomasszát sikerült érlelniük, amit aztán busás haszonnal értékesítettek a közeli világpiacon.

Öt gyerekük született – per kopf, persze – gazdagok és boldogok *lettek*, vagy *litvánok*, ezt nem tudni pontosan, de ami a lényeg, még az olaj is feltört az ültetvényen. Na, ettől aztán tényleg olyan gazdagokká váltak, hogy a nagy boldogságban és gazdagságban már azt sem tudták, hogy mi a jó fenéhez kezdjenek magukkal. Egész nap csak ettek, ittak, beszélgettek, szórakoztak, klubokba jártak, sportoltak, soppingoltak, nem dolgoztak, így éltek vagy százhusz évig, amikor aztán unalmukban meg is haltak. Utána, mint ahogy az a szent szakrális iratokban le van írva, tutira bekerültek a Mennysországba. Azaz, helyesbíteniék, ha lehet, mert most érkezett a hír, hogy a biogazdák a bioparadicsomba kerülnek.

Szóval, Hermelin a legvégén, a kétezzerhuszonötödik rész végén pityeredéit el a nagy hepiendőtől, és a maciját átölelve (a tévésopból rendelte!) zokogott a boldogságtól.

Napokig járt-kelt így, megváltozott tudatállapotban, amikor véget ért a sorozat. Nem evett, nem ivott, időnként pedig sírdogált a nagy boldogságtól, amit a filmművészeti műremek okozott az érzelmi világában.

Napok múltán Hermelin rájött arra, hogy *nemileg* valami megváltozott benne. Furán érezte magát, ideges és ingerlékeny volt, falánkság uralkodott el rajta, a környezetével intoleráns módon viselkedett, és időnként, minden átmenet nélkül hisztizni kezdett.

Még valami történt, ami nyugtalanította. Legbelül tudta, hogy véresen komolyan kell vennie! Elment tehát a felkészületlen nőgyógyászhoz, aki megvizsgálta.

– Azt hiszem, nagy a baj! – mondta fejcsóválva a felkészületlen nőgyógyász.

– Mi a baj, doktor úr? – suttogetta halálra váltan Hermelin.

– Hát, nem tudom! – ismerte el a felkészületlen nőgyógyász. – Talán... – találgatott bizonytalanul, de még mielőtt mondott volna valamit, elharapta a nyelvét.

– Szudod mid!? Mennyé ee av uvovógos bavá-domgosz! – javasolta Hermelinnek, aki mit volt mit tenni, így is tett, nem másként, mert a felkészületlen nőgyógyász átküldte faxon az urológus barátjának.

Az urológus kizárólag a férfi betegségek specialistája volt, ezért bizony a női betegségek diagnosztizálásával nem mindig boldogult.

Most sem!

– Te jó ég! – kiáltott fel elsápadva, amikor bekukkantott Hermelin szoknyája alá, és másodszorra meg harmadszorra sem találta a prosztatáját.

– Jaj, mi a baj? – aggódott szegény lány.

– Hermelin, lehet, hogy most meg fogsz ijedni attól, amit mondok neked – kezdte az urológus.

– Nem lehet, hanem egészen biztos – hörögte falféher arccal Hermelin.

– Azt hiszem rettenetes dolog történt veled, Hermelin – suttogetta döbbenet az orvos. – Istenemre, neked letépték golyóidat!

4. Hermelint!

Heri Kókler az örület határán állt.

Már két napja étlen-szomjan azon fáradozott, hogy felnyissa a széfet, de nem járt sikerrel. Pedig mindent bevetett, de a trezort olyan mágikus lakat védte, amelyenel eddig nem találkozott.

Végül feladta.

A táviratot.

Ebben arra kérte Hermelint, hogy árulja már el a bonyolult számkombinációkból álló kódot, mielőtt teljesen becsavarodik a kudarcélménytől.

A táviratot egy másik bagoly hozta. Épp csak bedobta a cetlit, máris repült tovább, mert sürgős dolga akadt, mivel bíróságra kellett mennie, ugyanis peres ügye támadt egy verébbe, akinek több tanú előtt azt találta mondani, hogy nagyfejű. Nem is csoda, hogy feljelentették.

Heri a fecnire egyetlen pillantást vetett csak, máris tudta, mi a rettenetesen bonyolult biztonsági kód, amire ember magától nem jöhetett rá.

Elovesta, és máris tudta. Talán azért, mert feketén fehéren oda volt írva, hogy: „1”

Heri a helyes számkombináció betáplálásával felnyitotta a széfet. Remegő kézzel kivette a levelet, majd olvasni kezdte:

Drága Heri, Mókuskám!

A levél többi része burjánzóan vad erotikus tartalma miatt nem volt a továbbiakban idézhető, ezért ettől el kell tekintenünk. Heri azonban annyira fel-ajzódott, hogy menten cselekedni akart. Versenyseprűjére pattant, magára tekerte láthatatlanná tévő, kifordítható köpönyegét, amely így kiváló esőkabátként is funkcionált, majd gázt adott, és elporzott, hogy hazahozza Hermelint.

Persze előtte megtette helyőrség parancsnoknak Fekália nénit, de csak azért, mert Heri mókásnak tartotta, hogy nem csak a közvetlen családtagjai, de még a szomszédban lakó egységek harcosai is naponta többször tisztelegni kénytelenek egy tyúknak.

Mielőtt elment, megfenyegette őket, hogy hamarosan visszatér. Utána felpattant a seprűjére, magára borította a láthatatlanná tevő köpönyegét és kód előttem-kód utánam, elporzott.

De előtte még visszament a házba, ellenőrizni, hogy kedvenc kitömött baglyának, Ludvignak van-e megfelelő mennyiségű élelme és itala. De ezután már tényleg felpattant a seprűjére, majd padlógázzal ezerrel elporzott.

Most már csak azért ugrott vissza, hogy megnézzze, leoltotta-e a villanyt a szobájában. Mivel tudta, hogy a villanyáram nem olcsó mulatság, főleg háborús időkben nem az, ezért azután nagy hangsúlyt fektetett rá, hogy ne égjenek a házban csak úgy össze-vissza a villanyok. Mivel tudta, hogy itt ő a helyi vezető, illet jó példát mutatnia.

Amikor leoltotta az összes villanyt, sőt, még a kakukkos órából is kiszedte a lapos elemet, hogy addig se kakukkoljon hiába, amíg távol van, végre most már igazán felpattant a seprűjére, és teljes gázzal elszárguldott, hogy imádott hölgyményét meglátogassa és...

De nem sokkal az indulás után eszébe villant, hogy talán nem zárta el az elektromos teafozót a gázt. Padlóféket nyomott, majd a seprűjével együtt egy halálkanyarba fordulva menten hazavágtatott.

Persze, jól sejtette! A gázt tényleg nem zárta el. Arra is rádöbrent, hogy azért, mert a vízfóraló árammal működött. Arra gondolt, mekkora szerencse, hiszen még baj is lehetett volna belőle, he nem így lett volna. A vízfóralónak elég lett volna egyetlen szikra, ami ne adj isten, kipattan a vízből, és máris megtörténik a tragédia. Miután minden főcsapot elzárt és minden kapcsolót „Ki” állásba helyezett, megnyugodva, de azért még mindig egy kis aggodalommal a lelkében felpattant a seprűjére, és most már hátra sem nézve, elszárguldott.

Az út meglehetősen hosszú volt, de Heri nem törődött a fárasztó repüléssel, a szembe repülő madár és repülőgép rajokkal, csak száguldozott előre, mint egy űrrakéta. Mivel láthatatlan volt, nem kellett attól félnie, hogy a radarképernyőkön feltűnve UFO riadót fújnak miatta.

Mivel az apró repülő rovarok, bogarak, madarak, vitorlázó-repülők és más, szállodogáló egyebek sem látták, ezért bizony szegény Herinek nem kevés bosszúságot kellett kiállnia, és főleg állandóan köpködni, amikor ezek a mifénék belerepültek a foga közé.

De Herit nem fékezték ezek az apró kis bosszúságok. Sőt, még inkább eltökéltté tették. Tudta, hogy a hosszú út végén ott várja majd őt a selymesen pihe-puha kis Hermelin, és akkor ő majd végre elnyerheti méltó jutalmát, de legalább is végre ágyba... egymáséi lehetnek.

Heri így repült vagy fél napot, mire végre megérkezett a szomszéd utcába, ahol Hermelin és a szülei laktak.

Az ősök szerencsére nem voltak otthon, mert Hemelin vadkempingezni küldte őket Albániába, mert ott ez tilos volt. Akik tiltott helyen vadkempingeztek, azokat több száz év kényszermunkára hurcolták. Az ősök mindig lebuktak, így aztán vitték őket, mint a cukrot. Viszont fineszes fajta volt mind a kettő, ezért aztán általában egy-két év múlva simán meg tudtak szökni. De Hemelin örült, hogy addig sem otthon söröznek meg drogoznak, mint a többi munkanélküli bányász, hogy legalább történik velük valami izgalmas, amit majd az unokáiknak jól kiszínezve, ötszázezerszer elmesélhetnek.

Hermelin sem szeretett persze egyedül lenni.

Ezért aztán sokszor Herivel volt, aki évente egyszer már meglátogatta. Hatalmas, óriási, monumentális, döbbenetesen jó látogatás volt, de mivel használtak óvszert mind a száztizenkét alkalommal, nem lett jóvátehetően következménye a dolognak. Sem Hermelin sem pedig Heri nem lett terhes, és a nemi betegségeiket sem adták át egymásnak. Pedig Hermelinnek volt két trippere, Herinek ötféle gombája és egy ismeretlen eredetű mohája, a nyakán lévő retekről nem beszélve, sőt, még egy koronavírus is, amit attól a szegény csirkétől kapott el otthon, amit utána le is vágott a nagynénje. Pedig milyen kedves állat volt! És mennyire klasszul helyettesítette Hermelint. Igaz, hogy kisebb volt, időnként bele-bele csípett a kezébe, de végül megadta magát a kis céda.

Heri végül kimerülten leszállt a szomszéd utcában, egyenesen Hermelinék háza előtt. Már éppen oda akart menni az ajtóhoz, amikor hirtelen az az érzése támadt, hogy elütötte őt az újságos fiú a biciklijével.

– Hát persze! – csapott a meglepett fiú fejére Heri dühösen. – Hiszen elfelejtette visszaváltoztatni magát látható állapotba. Ezért történhetett meg, hogy a másik nem vette észre, hanem keresztlágazolt rajta. A járókelők közül néhányan nagyon csodálkoztak, amikor látták, hogy a kerékpáros gyerek látszólag nekihajít a levegőnek, majd hatalmasat esik. Azon ami utána történt, még jobban csodálkoztak. Heri ekkor paskolta meg a fejét – nem a sajátját –, aminek az lett a következménye, hogy a nagyszámú, döbbenetesen figyelő járókelő szeme láttára a biciklista egészen elképesztő mozgáskombinációból álló talajgyakorlatot mutatott be, majd felpattant, és mintha üldözték volna, hanyatt homlok elmenekült. Talán azért, mert a biciklije követni kezdte.

Persze nem a bicikli volt az, hanem Heri, aki felpattant a kétkerekűre és utána tekert, mert tudta, hogy a város nem biztonságos. Semmiképpen sem szeretne volna, hogy szegény fiú – akire igazából már nem is haragudott – az őt ért inzultus mellett még a megélhetését biztosító remek kis járművet is elveszítse.

Azonban még mindig rajta volt a láthatatlanná tévő köpönyeg, amit elfelejtett levetni vagy kifordítani, amitől remek kis esőköpeny vált volna belőle.

Heri közben tekert mint a félbolond, de a fiút, aki rémülten menekült a saját kéréje elől, nem érthette utol. Amikor belátta, megfordult és szépen visszatekert Hermelinék háza elé. Már éppen be akart kopogni az ajtón, amikor észrevette, hogy a falhoz támasztott kis versenyseprűjének, a Vasvillámnak lába kélt.

Égetlen haragra gerjedt. Már éppen azon volt, hogy dezintegráló varázslattal lemészárolja az egész utcát, hogy a sok száz áldozat között bizonyosan ott legyen majd a piszok tolvaj is, de végül jobb belátásra tért. Megnyálazta az ujját, szélirányba tartotta, majd miután empirikusan megérezte, hogy merre van a tettes, szélesebben utána vetette magát. Közben figyelte a versenyseprű központi zárjával egybekötött nyomkövető apró kis képernyőjét, és látta, hogy mindjárt utoléri azt, aki el merészelte lopni szeme fényét, a Kavicslabdázásban is számtalanszor kipróbált, sok győzelmet megélt Vasvillámot.

Amikor közel ért, és meglátta a seprűt, elállt a lélegzete is.

Már megint a boszorkány volt az, akit már négyszer legalább, de évente mindenképpen egyszer, általában tanév elején kicsinált! De ez valamiféle fura, reinkarnálódós banya lehetett, mert hiába pusztította el ő vagy Hibrid rendesen, minden évben újra eljött, hogy valami kellemetlenséggel borsot törjön az orra alá.

– A bitang tolvaj fajtáját neki! – sziszegte Heri.

Aztán már nem szólt egy szót sem, csak a rosszban sántikáló banya mögé lopózott, majd hirtelen mozdulattal kirántotta a kezéből a seprűt. A banya meglepődött, hiszen amikor megfordult, nem látott senkit, csak a seprűt. Azt hitte, a jármű kelt önálló életre. A láthatatlanná tévő köpönyeg alatt vigyorgó Heri úgy mozgatta a seprűt, hogy az mindig csak egy kicsivel röppenjen arrébb, pontosan annyira, hogy a vasorrú fajzat ne érje el, de még azt higgye, talán majd a következő alkalommal biztosan el tudja kapni.

Fél óra elteltével a lihegő és csúnyán káromkodó banyát becsalta egy férfi vécébe, ahol aztán alaposan helybenhagyta a seprű nyelével. Amikor végzett, rázárta a vécé ajtaját. De előtte még nagyon szorosan betekerte ötven tekerics vécépapírral, minek utána a banya úgy nézett ki, mint egy múmia. Heri eközben nem szólt egy szót sem, hogy a banya higgye csak azt, a megbokrosodott seprű látta el a baját. Amikor ezzel megvolt, magára hagyta, és fejjel lefelé ráültette a nyitott ülőkére. Herit mulattatta, ahogy a vasorrú bugyborékol, és hogy egy darabig olyan gyorsan kalimpált a lábaival. Amikor végleg abbahagyta, Heri visszarápolt Hermelinék házához, mert nem akart gyalogolni, mint az állatok. Jól sejtette, addigra már a falhoz támasztott kerékpárt a fallal együtt ellopták.

Vége becsöngethetett az ajtón.

Hermelin ajtót nyitott, körbenézett, de miután nem vette észre, hogy Heri láthatatlanul ott áll a nyílászáró előtt, visszacsukta az ajtót.

Heri ekkor döbbsen rá, hogy elfelejtette kifordítani a kifordítható köpönyegét, és hogy még mindig milyen láthatatlan lehet, ha Hermelin sem vette észre, pedig ő már ismerte jól a szagát is...

Ízben letépte magáról a köpenyt, és megint csengetett.

Mint a postás, aki kétszer...

Hermelin, mint ahogy mindig, erotikus fehérneműben nyitott ajtót, de bugyi és melltartó nem volt rajta. Csak harisnya. Még szerencse, hogy abból kettő is volt rajta, nehogy megfázzon.

Amikor meglátta Herit, elmosolyodott, megnyalta a szája szélét, utána Heriét is, majd egyszerűen csak megragadta Heri nadrágszíját és berántotta a házba.

A következő egy hét eseményeiről a cenzúra tilalma miatt nem ejthetünk részletekbe menően több szót, csak annyit árulhatunk el, hogy... Nem, most kaptuk SMS-ben a legfrissebb hírt, hogy még az is tilos, mert rettenetesen erkölcsstelen.

Amikor elfogyott otthon a több tucatnyi dobozzal bespájzolt óvszer, akkor Hermelin és Heri beszélgetni kezdtek.

– Szia, Hermelin! – kezdte Heri.

– Szia, Heri! – folytatta Hermelin. – Hát téged mi szél hozott erre?

– Nem szél... Seprűvel jöttem.
– Aha – felelte elgondolkodva Hermelin. – Megkaptad a levelemet?
Heri elvörösödött, pedig az elmúlt egy hét sem volt semmi. – Meg!
– Visszamegyünk a vízagyba?
– Á, nem lehet, nincs itthon több doboz óvszer!
– De van egy megoldás! – suttogta Hermelin, és a nappali falába épített üvegszekrényke elé sétált egy kalapáccsal. Az üvegre valaki azt írta, hogy végszükség esetén betörendő.
Hermelin fogta a kalapácsot, és nagy erővel betörte az üveget, majd a szekrényéből diadalmasan elővett egy dobozzal a fogyóeszközből.
– Nem lehet igaz! – suttogta Heri maga elé. – Pedig azt hittem, végre megpihenhet az óriáskígyó...
– Mondtál valamit, drágám? – kérdezte Hermelin gyanakodva. – Semmit, a világon semmit – felelte gyorsan Heri, miközben ügyelt rá, hogy friss és energikus legyen a hangja. Másnap reggel, vagy azt követően, tudja a fene, hogy mikor, mert Herinek most már annyira kiesett az idő, hogy elfelejtette megszámolni, hogy hány nap is telt el azóta, hogy eljött megmenteni Hermelint, bagolyposta érkezett. A levelet barátai, a kilencesikrek küldték, akik valahogyan megneszelhették, hogy együtt, és hogy itt vannak. Mert a papíron ez állt:

„Drága Hermelin és Heri!

Biztosan azon agyaltok most, hogy miből jöttünk rá, hogy mindketten Hermelinék lakásában du... vagytok”

– Honnan tudják? – lepődött meg Hermelin is, de Heri folytatta kimerült hangján a felolvasást:

„Atyánk még mindig a Mágja- és Rőzseügyi Mini Sztériumban dolgozik. Egy héttel ezelőtt különös esethez riasztották. Egy törzskönyvezett gonosz boszorkányt találtak fejjel lefelé leültetve a környékbeli vécében, nem messze attól a háztól, ahol Hermelinék laknak. Teljesen be volt tekerve toalettpapírral, amitől először azt hitte apám és a helyszínre érkező munkatársak, hogy a Nemzeti Múzeumból szökött meg egy múmia. De nem! A banya azt állította, hogy az valóban igaz, hogy ellopott egy seprűt, ami nem az övé volt, ráadásul mint kiderült az elmondásából, varázsseprű is volt. Ezt hosszú kínzás után, amikor megszorongatták a golyóit, töredelmesen bevallotta. Ám a további vallatási procedúra után is azt állította, hogy a seprű alaposan megverte. Utána helyezte bele valaki fejjel lefelé a toalettbe, ami olyan bűdös volt már, hogy a toalettkacsák is régen kihaltak belőle. Amikor magához tért, fényesre nyalta a porcelánkagyló belsőfelületét, amiért egy másik boszorkány, a vécés néni nagyon meg is dicsérte, sőt azonnal állásajánlatot tett neki. Apám nem hitt neki, ezért száműzetésre ítélte, mint különösen visszaeső tolvajló egyedet. Nevetve mesélte el nekünk az esetet, amely ügyben lezárták az eljárást. Bár az a néhány emberegged, aki látta a kerékpárt, amelyik üldözte a gazdáját, az újságos fiút, aprócska gondot okozott, de a szakképzett fekete öltönyös, fekete napszemüveges munkatársak egy villanásnyi idő alatt törölték a memóriájukat. Miután mindent elsimítottak, lezárták a nyomozást. Nekünk a dolgot egyik vacsora után tálalta. Ne félj, Heri, nem áruljuk el neki, hogy te voltál az!”

– Tényleg te voltál? – nevetett Hermelin is csilingelő hangján.

– Mi tagadás – szerénykedett Heri fakó hangján, de fennakadt a szeme a meglepetéstől.

– Olvasd tovább, mert teli szájjal nem tudok olvasni – javasolta Herinek.

Ide figyeljete! Hatalmas buli van kilátásban! A családunk felkerekedik, hogy meglátogassa a már néhány éve Transz Szilvániában élő és munkálkodó legidősebb bátyánkat, Kareszt, aki már közel nyolcvan éves, még Apánál és Anyánál is valamivel korosabb. Ne lepődjete meg, mondtuk, hogy ő a legidősebb bátyánk. Mi, tizenvalahányan, az ikrek, meg a kis Genny és Sercly a bátyánk csak késői gyerekek vagyunk. De hát a szüleink nem láttak rá okot, hogy elutasítsák a késői, tizenvalahány véletlen gyermekáldást – vagyis minket. Ez igazán szép tőlük, igaz? Szóval, a túra, haláli lesz. A szüleim is velünk jönnek, Hermelint és Herit is várják szeretettel. Sőt, Apáék még ahhoz is ragaszkodnak, hogy Heri hozza el a rokonait. (Azt tudják, hogy Hermelin szülei Albániában vannak kényszermunkán. Aggódnak értük, és mihamarabbi sikeres szabadulást kívánnak nekik. Őket ezért most nem hívták meg, hiszen úgysem tudtak volna eljönni.)

– Na, azt már nem! – rázta a fejét Heri. – Örülök, hogy végre egyedül lehetek veled...

– Megható, hogy gondolnak szegény őseimre – hagyta abba, amit eddig csinált Hermelin.

Heri mélyet lélegzett, majd folytatta a levelet:

„Remek kis kiruccanás lesz, majd meglátjátok. Ne féljete, a háborús helyzettel és az iskolában történt szomorú dolgokkal most nem kell foglalkoznunk. Transz Szilvánia a világ másik végén van, oda tutira nem ért el még a gonosz Netuddki keze. A tanáraink csak hadd készüljenek a végső nagy leszámolásra, mi meg addig kirándulunk. Hasznos ismeretekre tehetünk szert eközben, megcsodálhatjuk a táj és a természet szépségeit, ráadásul a szüleim körében teljes biztonságban lehetünk. A bátyánk, Karesz rettentő jó fickó és nagy varázsló, legalábbis Anyáék szerint. Mi még soha nem láttunk, csak képen. De azon sem látszik igazán jól, mert a fotó hőkamerával készült. Mindannyian megállapítottunk, hogy Karesz nem csak hogy homályos, de leginkább egy amőbához hasonlít. Ha van kedvetek jönni, ha szeretnétek egy kis kalandot, akkor integessetek ki az ablakon. De nem is muszáj kijönnötök! Elég, ha csak Hermelin felveszi a bugyiját. Most mit néztek ránk ilyen bután? Véletlenül pont a szemben lévő házban vettünk ki szobát, mert a család feljött Landönbe, hogy megnézzük, hogyan élnek azok a puccos városiak. Apánk vett egy távcsövet, amivel első nap még a csillagokat nézegettük, de rájöttünk, hogy nálatok sokkal izgalmasabb a műsor. Hű, nem semmi birkózás folyt ott köztetek! Szerintünk döntetlen lett az eredmény, bár a hűgunk, Genny azt állítja, szerinte Heri győzött. Mindegy, a lényeg, hogy irigykedünk is rátok rendesen. Tudjuk, hogy ez is olyan, mint az Olimpia. Nem az eredmény, hanem a részvétel a fontos.

De ne ejtsünk több szót erről, mert a szüleink máris a fejünkhöz vágják, hogy minket máris jobban érdekel a szex, mint a csillagászat. Ezt pont ők mondják, akiknek több mint egy tucatnyi gyerekük van?

Ráadásul minden nap néhány órára kölcsön kellett adnunk nekik a távcsövünket. Azt mondták, nem szégyellenék a fiataloktól tanulni. Még ilyet! Vén kukkolók! Látjátok, az ember nem bízhat a szüleiben! Állandóan csak egyvalamire tudnak gondolni. Ezt a tesóim is megállapították már.

De most már tényleg beszéljünk másról!

Például mindenkinek nagyon tetszett pénteken az a pozitúra, amikor Hermelin a csillárba kapaszkodott a lábával, Heri pedig a vízágyról

kézállásban leugorva közelített. Szinte akrobatikus volt a mozgulat! Ha majd személyesen találkozunk, feltétlenül beszéljessünk el róla, oké? Na csá, kispajtások! Ha van kedvetek, átugorhattok hozzánk. Na ne vörösödjetek, semmi természetellenes dolgot nem csináltatok, ügyeltetek a biztonságra is, főleg amikor Heri kikötözte Hermelin az ágyhoz, biztosan azért, nehogy leessen róla. Frankó műsor volt, büszkék vagyunk rátok. Remek filmet forgattunk. Igaz, hogy az első nap nincs rajta, mert akkor még nem kötöttük meg a szerződést azzal a filmes céggel, és az operatőr kollégák sem voltak itt nálunk. Ne izguljatok, nem fogunk átverni benneteket. Egy jelképes összeggel és egy teameghívással kárpótolni szeretnénk benneteket azért, hogy a nagy lóvét mi tettük el.

Ui:

Akkor jöttök velünk, vagy mi?”

5. A bűvárvasút

Heri céklavörös lett, Hermelin pedig úgy nézett ki mint egy szép nagy darab főtt rák. Mindketten jól mutattak, az ikrek azonban barátságos hátbavergetés keretében üdvözölték őket. A kis Genny egy picit féltékenynek mutatkozott Herire, nem is köszönt neki, és Hermelinbe bele is rúgott. De miután pedagógiai célzattal berakták egy órára a mélyhűtőbe, a fagyasztott darálthús mellé, már ő is normálisan viselkedett. Bár egy óráig még igen merevnek tűnt...

A kilences ikrek szülei nagy tisztelettel gratuláltak a fiataloknak, majd meghívták őket egy közös vacsorára.

Mivel mindenkinek heveny zabálhatnékja volt, asztalhoz ültek. Az asztal azonban nem volt akkora, hogy ilyen sokan elférjenek körülötte. Sebj, Mr. Ribizly intett a varázspálcájával egyet, aztán megsuhintotta, végül motyogott valamit latinul, talán azt, hogy: *Flexibile horizontale!*

Persze, ez nem biztos, hogy így történt, de hát ez senkit nem érdekelt. Az asztal varázslatos módon hosszabb lett, mint ahogy a szoba is. A szomszédok nem örültek ugyan, hogy a lakásuk hirtelen úgy összement, mintha kimosták volna. Az asztal azonban váratlanul, önmagától megterült, és finomabbnál finomabb ételek és italok kezdtek el roskadozni rajta.

Nosza, mindenki körbe ülte, és hirtelen lett nagy eszem-izsom. Amikor bekapcsolták a dolbi-szterejő-szórórát gramofont, akkor meg dínomdánom is. Vidáman beszélgettek, jól érezték magukat és egymást, a kivonuló rendőröket meg kockapókerré varázsolták. Éjfél felé már tiltott szerencsejátékokat játszottak és üvegeztek.

Nem, nem mindenki, csak a részegek.

Másnap reggel lett.

Heri és Hermelin, miután összeszedték magukat meg a legszükségesebb holmikat, amelyeket Hermelin mindenáron el akart vinni Transz Szilvániába, felpattantak a versenyseprűre, hogy hazarepüljenek Heri mostoha szüleihez. Ám sajnálattal kellett megállapítaniuk, hogy ha ők felpattantak a versenyseprűre, akkor a különösen szükséges és fontos holmik, amelyek tizenhárom nagy és öt kisebb bőröndben várták a légi fuvar, sajnos a földön maradtak, mert ezek szállítására a Vasvillám tervezői nem készültek fel egy méreates csomagtartóval.

Ám még mielőtt a fiatalok összevitakoztak volna azon, hogy kell-e ennyi felesleges rongy, vagy inkább jobb lenne ezeket itthon hagyni a jó fenébe, Heri agyában mentő ötlet fogant meg. Elővette a ...ezúttal nem azt, hanem a varázspálcáját, és három suhintás és egy félkörzés után azt találta mondani, hogy:

„Mikroszkópikus!”

Lássatok csodát, a cuccok akkorára összementek, hogy Heri óvatosan felszedegette a morzsányi méretű kis bőröndöket, majd Hermelin retiküljébe helyezve diadalmasan mosolygott szíve hölgýére.

– Óh, Heri – dorombolta Hermelin – mindig reméltem, hogy nemcsak fekvő helyzetben vagy ilyen kreatív.

Heri büszkén megveregette a saját vállát, majd felpattant a seprűre és elszárguldozott.

Amikor eszébe jutott, hogy a földön hagyta Hermelint, visszarepült érte. Mindketten bebújtak a láthatatlanná tévő esőköpönyeg alá, majd visszaszárguldoztak a szomszédos utcába, ahol Heri mostohái, unokatesója és a szomszéd lakókból kiképzett fanatikus vallási harcosok már teljes harcalkésztségben várták az eljövendő ellenséget, amely eleddig szerencsére nem mutatkozott.

Csak zárójelben szeretnénk megjegyezni, hogy ebben nagy hasonlóságot mutatott a Messiással, akit szintén vártak már egy ideje néhányan.

Meglehet, hogy időközben egyszer el is jött, de szinte biztos, hogy vissza is fordult, amikor meglátta, hogy mi van ezen a szargo... Földön.

Heri lopakodó üzemmódban leszállt, majd intett Hermelinnek, hogy maradjon csendben. Élete értelmét kézen fogva odalopakodott ahhoz a rakétához, amelyben Dundy Nudly várakozott.

Elfelejtették megemlíteni, mert feledékenyek vagyunk, akár a..., nos szóval, mindegy, mi, hogy Heri kedvenc unokatestvérét rendkívül ötletes módon kamikáze pilótának képezte ki. Bármiféle ellenséges támadás esetén Dundy lett volna az, akit elsőként ki kellett volna löni az ellenséges erők közé, ahol azután saját magát felrobbantva igen látványos módon járult volna hozzá a végső győzelemhez.

Heri és Hermelin most észrevétlenül a nyitott fedelű rakétához lopakodtak, ahol a szolgálatban lévő, éppen ezért a kamikáze munkahelyén szunyókáló Dundy Nudly eltunyulva sziesztázott.

– Riadó! – kiáltotta el magát Heri.

Dundy felriadt, levegő után kapkodott, ezerszer begyakorolt mozdulattal becsatolta magát, begyújtotta a hajtóművet, lecsapta a rakétájármű fedelét, és máris készült a kilövéshez.

A láthatatlan köpönyegéből kibújt, ismételten észlelhető állapotba került Heri elégedetten bólogatott, majd megkocogtatta a berendezés plexi fedelét. Barátságos mosollyal az arcán jelezte Dundynak, hogy ez még nem a nagy kilövés, hanem csak egy kis gyakorlat.

Dundy boldog mosollyal az arcán nyugtázta, hogy drága, és hõnszeretett unokatestvére végre visszajött, és azért sem bántódott persze, hogy még nem kellett meghalni.

– Látom, az éberség igen magas fokú, aminek rendkívül örülök, Nudly közlegény – veregette meg unokatestvére vállát Heri egy fél téglával. – De most kérlek, kövess minket, mert haditanácsot tartok az „A” épületben.

Ez a kerti budi fedőneve volt. Az objektumot kissé kibõvítették, hogy mind a harminc fanatikus harcos elférjen benne.

– Miért kell egy budiban haditanácsot tartani? – kérdezte tők jogosan Hermelin, aki nem szerette a bûdösét.

– Azért, mert ezen a helyen senki nem tud lehallgatni minket. Itt olyan szagok terjengenek, hogy a lehallgatásunkra betelepített poloskák is menten megdeglenek – magyarázta Heri. Hermelin öklendezve hitt neki. Amikor mindenki összegyűlt, akkor Heri üdvözölte a megjelenteket, majd barátságosan intett mindenkinek.

– Köszönöm, mára ennyi! – mondta Heri. – Most mindenki menjen az õrhelyére, hiszen nem tudhatjuk, hogy mikor jönnek a támadók.

Senki nem késlekedett, máris indultak a katonák vissza a szolgálati helyükre.

– Vazelin bácsi, Dundy Nudly, és Fekália néni! – kezdte Heri.

– De hol van a nénikéd? – kérdezte döbbsenten Hermelin, aki nagyjából ismerte már a családot, de Fekália nénit nem látta sehol. A helyén viszont

ott kotkodácsolt egy nagy darab tyúk.

– Engedélyt kérek megnyikkanni! – vágta magát haptákba Heri előtt Vasszeg bácsi.

– Engedélyt megadom! – biccentett Heri, miközben barátságosan megvakarta a bácsi füle tövét.

– Hermelin, kisasszony – kezdte Varacskos bácsi –, nejemet tyúkká változtatta Heri. Igaz, véletlenül, de utána szándékosan nem akartuk, hogy visszanyerje korábbi amorf alakját, mert minden nap tojik egy szép, nagy aranytojást, aminek a piaci értéke rengeteg. A hadikiadásokat fedezzük belőle. A hazánkért és Heri Kóklerért vállalt önfeláldozás ez, amit szívesen teszünk. – Vasmacska bácsi tisztelgett, utána visszaült a helyére, ahogy Heri tanította neki a kiképzés elején.

– Tyúkká változtattad a nénikédet? – döbbszent meg Hermelin. – Ez azért nem túlzás egy kicsit?

– Annak tűnik, de nem az! – biztosította Heri. – Az emberiség szolgálatában tyúkként üzemelni és minden nap aranytojást tojni bizony hősi feladat. Hermelin ezen elgondolkodott, majd végül igazat adott Herinek. Heri meg adott neki egy pacsit.

– Kedves rokonaim! – kezdte boldog mosollyal Hermelin arcán Heri. – Remek hírem van számotokra. A kedves és szeretett Ribizly házaspár, tudjátok, akiknek az az irtó sok gyerekük van, meghívtak minket Hermelinnel együtt, hogy menjünk velük kirándulni Transz Szilvániába. Ne aggódjatok, ezúttal nem kell a spájzban örködnőtök, mint tavaly, amikor visszamentem a Rokforti Állateledelgyártó és Rémtettkivédő Különlegesen Remek Oskolába. Idén nyáron együtt fogjuk tölteni a szünidőt, mert azt szeretném, ha megismernétek a barátaimat és az ellenségeimet, már ha egyáltalán találkozunk velük. Ezt persze soha nem lehet ugye előre kiszámítani – tette hozzá Heri bölcsen, mint egy megsejtve a setét jövőt, és azt, amit hoz még nekik hamarosan.

– Mi is megyünk? – kérdezte bambán Dundy Nudly. Látszott rajta, hogy még mindig nem heverte ki teljesen a kamikaze rakéta próbariadóját. Néhány perccel ezelőtt még légből kapott munkájára készült, amit halálosan komolyan vett. Most viszont arról szónokoltak neki, hogy hamarosan nyári kirándulásra mehet a távoli Transz Szilvániába, amiről eddig még soha nem is hallott.

– Természetesen – nevetett Heri boldogan. – Mint egy nagy család. Vekker bácsi, Fekália néni és te is, kicsi unokatesóm! – Heri a bűdösben elérzékenyülve megölelte Hermelint. Nem azért, mert kábulatba esett a biogáztól, hanem azért, mert Hermelint sokkal jobb volt valamiért ölelgetni, mint egy Nudlyt.

– Titkos tervem egyébként az, hogy máris indulunk. A szomszéd harcosokat itthon hagyjuk, hogy vigyázzanak a bázisra és a rengeteg fegyverre, amit az aranytojásokból vásároltunk. Néhány hétnél, esetleg két évnél tovább biztosan nem fog eltartani a dolog. Van kérdés?

Nem volt.

– Akkor most van két perced, hogy összecsomagoljátok a cuccotokat. Vesekő bácsi négy percet kap, mert neki Fekália néni helyett is csomagolnia kell – intett Heri. – Oszolj! Mindenki elviharzott csomagolni, mert volt ám fegyelem, hogy öröm volt nézni.

– Óh, Heri – bűjt hozzá dorombolva Hermelin –, remek apuka lesz belőled. Olyan fegyelmet tudsz tartani, hogy öröm nézni...

Heri arcáról lehervadt a mosoly, elsápadt, tekintete tompává lett, a lába remegni kezdett, a szája kiszáradt, a nyelve kifolyt a szájából és lassan hörgögni kezdett.

– Te... te... te... – nyögte Heri, de a belső rettenet belefojtotta a szót.

– Ne aggódj, drága csacsi fiú! – nevetett Hermelin. – Csak úgy általában értettem.

Heri fellélegzett, megroggyant vállai bámulatos gyorsasággal egyenesedtek ki. Tekintetébe visszaköltözött az értelem, épp úgy, mint a bőrébe a szín, visszahúzta a szájába a nyelvét, abbahagyta a hörgést, és fejcsóválva annyit mondott:

– A Drakulát ijesztgesd inkább! – javasolta Heri bosszankodva.

Nem is sejtette szegény fiú, hogy mennyire megsejtette a setét jövőt. Mert bizony, ha tényleg sejtette volna, hogy mennyire megsejtette, most bizony hanyatt homlok kimenekült volna a könyv lapjairól. Ám, mivel K. B. Rottring, a nagy író egy ideje nem jelent meg vízióiban, és nem árulta el korunk hőségének, hogy mi vár rá az utolsó oldalon, Heri élete totál bizonytalanságban kezdett el múlogatni. Mennyivel jobb volt az, amikor ismerte az egész forgatókönyvet, tudta, kivel mi fog történni és hogy miért! Ám egy ideje a nagy író nem árulta el, mi fog történni vele, nem jelent meg Heri látomásaiban, és nem suttogta fülébe sorsának alakulását. Valószínűleg azért, mert egy ideje már szabadságát töltötte az Északi Sarkon, ahol kedvenc időtöltésének, az eszkimóvadászatnak hódolhatott napestig. Ez a tevékenység minden idejét kitöltötte, közben pedig nem ért rá mindenféle regényhősöknek telepaticusan megjelenni.

De azért Heri Kóklert nem kellett nagyon féltetni, mert túlélő fajta volt ő a javából, olyan, aki még a jég hátán is megél, sőt homokviharban is képes homokot eladni a beduinoknak. Most is összehúzta a szemöldökét, és tekintetét kissé rövidlátóan, mégis roppant bizakodóan vetette a jövőbe. Még néhány pillanatnak kellett eltelnie, és a család tagjai mind felsorakoztak előtte.

Dundy Nudly hátán hatalmas puttonnyal úgy nézett ki, mint egy dagadt nyári Mikulás. A szakálla abból a habcukorból volt, amit éppen ezekben a pillanatokban tömött magába. Szemében várakozás csillogott, meg a kontaktlencséje.

Vakartyú bácsi mellett két nagy bőrrönd pihent a földön, az egyik az övé volt, a másik viszont a neijé, Fekália nénié. A néni a jobb kezében tartott kalitkában kotkodácsolt, és vélhetően az utazással ellentétes gondolatokat rikoltzott baromfnyelven.

Ezer szerencse, hogy senki nem értette.

Hermelin a jobbán állt, és várakozással teli erotikus pillantásokat vetett rá, amitől Heri csak nagy nehezen volt képes elkezdni a mondandóját.

– Remek! – bólintott végül Heri. – Most pedig ismertetem az utazás első részének programját.

– Kocsival megyünk? – kérdezte Dundy Nudly, de Heri leintette egy keze ügyébe eső karóval. Amíg Vekker bácsi ügyes, gyakorlott mozdulatokkal visszavárta a két kezét, Heri magyarázni kezdett.

– Nem, nem autóval megyünk. Az már olyan snassz közlekedési módszer. Sokkal érdekesebb utunk lesz. Egyelőre nem árulhatom el, hogy mivel megyünk. De a járművünk hamarosan megérkezik – Heri a svájci gyártmányú, hiperpontos homokórájára pillantott. – Igen, hamarosan itt lesznek. Hacsak nem késnek valamennyit. De miért is késnének? Arcszőr bácsi képzett pilóta, számára nem létezik akadály, ebben biztos vagyok. Kérlek benneteket, hogy kapaszkodjatok, mert a jármű elképzelhetetlen sebességgel halad. Ha menet közben valaki elveszíti az egyensúlyát, bizony lehet, hogy soha többé nem fogjuk megtalálni, még akkor sem, ha mindannyian együtt keressük.

– Nagyon kíváncsiavá tetted a rokonaidat! – nevetett Hermelin, aki már tudta, mivel fognak utazni, hiszen a Ribizly házaspár beavatta őket a titokba. Vatta bácsi éppen meg akarta kérdezni, hogy mégis, mivel fognak utazni, amikor az udvar közepén kiemelkedett a kerti csapból a bűvárvasút. Úgy tűnt, hogy egyenesen a csapból folyt ki. Talán azért, mert így is volt!

Heri is megdöbbszent, milyen monumentális ez a jármű. És egyre nagyobb lett. Nőtt, növekedett, egyre hatalmasabb és hatalmasabb lett.

– Heri, ez tisztára olyan, mint a te...

– Ki ne mondd! – pironkodott Heri.

Dundy Nudly felvihogott, mert megértette a leheletfinom célzást, de Heri rálépett a fejére. De csakis azért, hogy ne vihogjon már annyira, mert nem hallotta, hogy mit mondott Arcszőr bácsi, aki a fedélzeti be- és kiszálló csapóajtót kinyitva diadalmas hangon kiáltotta:

– Megérkeztünk! Kérlek benneteket, szálljatok be!

Vatta bácsi még mindig tátott szájjal figyelte a jelenséget, a kezében tartott kalitkában Fekália néni abbahagyta a folyamatos kodkodácsolást, és

Csak bámult, mint egy barom.

Fi.

Éppen úgy, mint az őrszolgálatot teljesítő fanatikus vallási harcosok, akiket Heri képzett ki, hogy megvédjék a hont, és ellenálljanak a gonosz Voltmárvolt támadásának, ha az élet úgy hozná, vagy ha ő jönne el személyesen. Szerencsére eddig nem hozta úgy.

Az nem számított, hogy ők meglátják a bűvár-vasutat, mert Heri biztos volt abban, hogy a beszállás után úgyis egy villanást látnak majd, és törlik a memóriájukat. Olyan biztonsági eljárás volt ez, amely szükségesnek látszott ahhoz, hogy a pszichiátriai osztályokat ne árásszák el a hisztérikusan sikoltozó, paranoid betegek, akik mindannyian egybehangzóan azt állítanak, hogy láttak egy hatalmas hajót kijönni a csapból, amelybe emberek szálltak be, majd a hajó visszafolyt a csapba, és nyomtalanul eltűnt.

Bizony, bizony, ez némileg ellentmondott a természettudományoknak, és az akadémikusok sem hittek volna benne, az már hétszentség, mert határozottan olyan volt, mint valami csoda.

Pedig nem volt az! Amikor beszálltak a cseppfolyós anyagúnak tűnő, fémből készült járműbe, Némó kapitány helyett Arcszőr bácsi üdvözölte a vendégeket.

Megölelte Hermelint, kezét fogott Herivel, majd illően bemutatkozott Vazelin bácsinak. Bemutatta neki a feleségét, a gyerekeit, a baglyait, de azoktól Vatta bácsi nagyon megijedt, mert évekkal ezelőtt volt egy szörnyű afférja a baglyokkal. Akkor a dolog odáig fokozódott, hogy Vektor bácsit teljesen belepte a bagolyguánó. Azóta rettenetesen utálta a baglyokat, és még kitömvé sem szívesen nézegette őket. Heri, aki nagyon humánus fiú volt ám, a saját kitömött aranybaglyát, Ludvigot is szigorúan elzárva tartotta a bácsitól, mert az képes volt sokkos állapotba kerülni a pusztá látványától. A vendéglátók a baglyoktól a vezérlő egységbe vezették a vendégeket, akik nem győztek elámulni a totál hájtekk mágikus eszközökön, amivel ezt a csodajárművet irányították.

– Ez itt az egész berendezés lelke, a 3D videokártya – magyarázta Arcszőr bácsi egy pakli kártyára mutatva, amely egy akváriumszerű, folyadékkal teli tartályban lebegett. – A kártya rostos szilícium folyadékban úszik, amely így lehetővé tesz valamit. Hogy mit, azt nem tudom, mert én sem értek annyira hozzá... De azt mondják, ha ez nem volna, akkor a bűvárvasút képtelen volna három dimenzióban közlekedni. A bűvárvasút mindenféle, folyadékkal teli csővezetékben vagy természetes vízben haladhat. Meghajtását egy nagyon korszerű berendezés, az úgynevezett propeller biztosítja, amely a jármű leghátsó részében, a potrohban kapott helyet. Hogy ezt mi működteti, teljesen rejtélyes számomra is. Arra kell gondoljak, hogy valami energia, de ha az nem is, akkor biztosan a mágia, vagy az Egely Gyurka...

Mr. Ribizly hirtelen abbahagyta a magyarázatot, mert meglátta, hogy Hermelin mit csinál.

– Hermelin! Az a berendezés nem az, aminek gondolt! Kérlek, vedd ki a szádból a dzsojsztikot, mert ha belemegy a nyálad, akkor a finom irányítóeszköz esetleg zárlatos lehet. Nem akarom az ördögöt a falra fesení, de nem szeretném, ha a bűvárvasút azért semmisülne meg velünk együtt, mert irányíthatatlanná válik.

Hermelin elpirult, majd szégyenlősen kézenfogta Herit és elvezette a szállásukra, ahol tudjuk jól, bármi megtörténhetett, ha leszállt az éj és bezárták magukra az ajtót.

6. A fekete koporsó

– Felkészültél, Cickafark? – kérdezte Megawatt Voltmárvolt, akit a köznép csak Netuddkinek nevezett, mert annyira féltek tőle, mint rossz tanuló a röpdogától.

– Igen, Nagyuram! – lihegte a fekete mágusok leggonoszabbikának hű csicskása.

– Akkor most mindjárt elkezdem. Készülj fel!

– Értettem, Fekete Főnököm! – szalutált Cickafark, és úgy tett, ahogy parancsolták neki.

Netuddki eközben kitapogatta a fáklya gyenge fényében is jól látható feliratot, és elolvasta a transz szilvániai nyelven írt két sort, amit rajta kívül nem sokan értettek, mert ősi rovásírással írták, de nem a hagyományossal, hanem a cirill betűssel, még hozzá azért, hogy kiszúrjanak az utókorral, meg főleg a régészekkel.

„Itt nyugszik a gonosz, aki vérünket szívta.”

Netuddki felröhögött. Hátborzongató hahotája olyan sötét és olyan gonosz volt, hogy Cickafark elsírta magát. A keze remegni kezdett, de a feje is, összegörnyedt és úgy székel ijedtében.

Még a nadrágját sem vette le hozzá, annyira sietett közben.

Voltmárvolt nem örült annak, hogy szolgálja ilyen beszari alak, de nem volt mit tenni, nem válogathatta meg a munkatársait, be kellett érnie azokkal, akik hajlandóak voltak sötét terveiben segítséget nyújtani neki. Cickafarknak amúgy is sokat köszönhetett, mert ha ő nem lett volna, akkor bizony még most is lombikbébiként vagy lápi lidércként vegetált volna valahol az isten háta mögötti Albániában. De Cickafark jó időben és jó helyen jött tett vele, minek köszönhetően egy kis varázslat segítségével, valamint Heri Kókler vérének elvételével ismételtén csúcsformába kerülhetett őfőgonoszása.

Voltmárvolt varázspálcájával egy gyors külső és belső nagymosást vezényelt Cickafarknak, akit pillanatokon belül fehér habok borítottak el. Voltmárvolt a leghatalmasabb fekete mágus volt a Földön, olyan hatalmas, hogy még mosógépre sem kellett költenie. Varázserejével képes volt tisztára mosni embereket, ruhákat és pénzeket. Veszélyes gazfickó volt, aki semmitől sem riadt vissza.

Ám a szolgálival viszonylag jól bánt. Csak akkor bántalmazta őket, ha megérdemelték. Amióta hívei drámai módon megfogytak, szinte soha senkit nem ölt meg közülük. Sőt, igyekezett őket használható, azaz kihasználható állapotba hozni, hogy napi 24 órában kizsákmányolhassa őket.

Most például gumicukorkát adott Cickafarknak, hogy az mihamarabb visszanyerje homeosztázisát.

– Hálásan köszönöm, Nagyuram! – lihegte Cickafark. – Kérem, bocsásd meg előbbi illetlenségemet – könyörögte, miközben zacskóستul tömte a finom nyálánságot a ronda kis pofájába.

– Utoljára, de megbocsátom – dörrent rá nagylelkűen Cickafarkra, akinek ezúttal résen voltak a farizmai, és időben záródtak, mint a metróajtók.

– Köszönöm! – lihegte Cickafark alázatosan, ami már-már gusztustalan volt a sok nyál miatt.

Nem is már-már, hanem kifejezetten az volt!

– Hagyjuk a felesleges lelkizést és a melodramát! – mordult fel Voltmárvolt. – Inkább tedd, amit mondok, mert mindjárt megöllek. – Jujjuij! – igyekezett nagyon Cickafark. – Parancsolj velem, Nagyuram.

– Látnod ott azt a kerek követ, amely eltorlaszolja a sírboltozatot?

– Igen, Nagyuram! – lihegte szolgálatkészén Cickafark.

– Rendben! Akkor én most a hihetetlen erejű varázserőm segítségével elmozdítom, és így is tartom a hatalmas zárófedele, te pedig eközben kihúzd az üregből a koporsót. Megértetted?

– Igen, Nagyuram.

Voltmárvolt elővette a zsebéből a varázspálcáját, majd rámutatott a hatalmas körre, amit egy ember sem tudott volna elmozdítani a helyéből,

legfeljebb csak kettő.

– „*Tutto mobile!*” – kiáltotta olyan hangerővel, hogy kiáltása csak úgy visszhangzott a teremben, hogy még a *terem burája* is beleremegett.

A hatalmas kő recsegve-ropogva megmozdult.

Cickafark tátott szájával figyelte, amint nagyon lassan, de mégis határozottan arrébb gördült. A sírkamra feltárult!

– Mozdulj már! – sziszegte Voltmárvolt. – Húzd ki a koporsót!

Cickafark észbe kapott. Annyira elbűvölte urának hatalmas nagy varázsereje, hogy teljesen megfeledkezett a feladatáról. Gyorsan felpattant a földről, ahol eddig kuporgott, és osonkodó mozgásával benyomult az üregbe. Mindkét kezével megragadta a koporsót, helyesebben az oldalára szerelt, igen praktikus fogantyúkat, majd gyors mozdulattal kihúzta a kriptából.

A koporsó könnyen gördült, mert kerekek is voltak az alján. A kerekek pedig praktikus kis sínen futottak, hogy annak, aki a koporsót ki- és be mozgatja, ne kellejen nagyon megerőltetnie magát. Ez volt ám az igazán ergonómikusan kialakított kriptá! Cickafark nem csodálkozott ezeken az igen fura dolgokon, mert nem volt munkaköri kötelessége, hogy ilyet is tegyen.

Amikor a koporsó már kint volt, a hatalmas kötömb tompa puffanással visszagördült a helyére, és megint elzárta a kriptá kijáratát.

Voltmárvolt elégedetten dörzsölte össze a kezét.

Látszott rajta, eddig nagyon elégedett a művelettel.

– Most mit csinálunk? – kérdezte óvatosan Cickafark.

– Te semmit, szolga! – dörrent rá Voltmárvolt. – Sőt, jobb ha egy kicsit távolabb is mész. De még előtte vedd elő azt a gusztustalan izét, és helyezd készenlétbe. Amikor szólok, bele kell lógnod a forró vízbe. Utána, amikor intek, oda kell adnod *Neki*.

Cickafark bólintott.

Voltmárvolt odalépett a koporsóhoz, és pálcájával megbökte a tetejét. A koporsó minden eresztékében remegni kezdett. Aztán egy váratlan pillanatban az összes szög, amely a koporsó fedelét tartotta, elkezdett kifelé mozogni. Egyszer csak, minden átmenet nélkül a szögek kiröppentek belőle és kaotikus összevisszaságban szanaszét szóródtak a kriptá kőpadlóján.

Voltmárvolt sötét arcán gonosz vigyor jeleni meg.

– Hmmmm, megint találkozunk. De most már én vagyok a mester, és te a tanítvány. – Ezt a közhelyszerű mondatot egy sikeres csillagháborús filmből lopta még Landönben, egy nagyáruházban, amikor az eladó nem figyelt oda. A tolvaj gazember!

Cickafark nagyot nyelt. Eszébe ötlött, hogy néhány évvel ezelőtt, mikor még ura egyfajta lidércként vegetált, a kriptában fekvő szörnyeteg mennyi kellemetlenséget okozott Voltmárvolt Nagyúrnak. De azóta sokat változott a világ! Csökkent a dollár árfolyama, a kőolaj hordónkénti ára stagnált, a bauxit meg az aranyé viszont nőtt. Ki érti ezt? Talán csak a közgazdászok.

De a lényeg, hogy Drakula halott volt. Nem más, mint Voltmárvolt ölte meg. Azt követően, hogy visszanyerte erejét, visszatért, és elintézte ezt a szörnyeteget. Ám hatalmas tudásával jól ismerte az fekete procedura módját, hogyan lehet feltámasztani a vérszívó szörnyeteget, és azt is tudta, hogyan lehet uralma alá hajtani rettenetes erejét. Cickafark teljes áhítattal nézett urára, aki kezének intésével arrébb lebegtette a koporsó fedelét. A tölgyfából készült felső rész puhán leereszkedett a kemény földre.

Cickafark pipiskedni kezdett, hogy belelásson a koporsóba. Amikor meglátta a rémet, nagyot nyelt. Tudta, hogy rettentően ronda pofa, de azért erre nem volt felkészülve.

Drakula pihe-puha párnák között feküdt. Feje hamuszürke volt, már-már betegesen sápadtnak tűnt. Talán nem is csoda, hiszen halott volt. Szája csukva, vámpírfogai csak egy kissé lógtak ki a szájából. Hegyes füle összetekeredett állapotban puhán pihent a fehér selyempárnán. Tar koponyáján megcsillant a fátyalfény. Két hatalmas keze, amelynek hosszú ujjai hegyes karmokban végződtek, betegesen sovány alhasán hevert keresztben. Sötét nadrágjának szájából elővillant nem túl divatos fehér sportzoknija, amely fekete lakkcipőben ért véget.

Cickafark megborzongott, amikor figyelte, ahogyan Fekete Nagyura elvégzi a felélesztési procedúrát.

Voltmárvolt először is kivette a rém orrából a két gerezd fokhagymát, amellyel tökéletesen eldugaszolta Drakula orrjárait. A füléből egy pipec kis csavarhúzóval kipiszkálta az ezüst golyókat, amelyekkel nem is olyan rég – milyen szép jelenet is volt, amelyre mindig szívesen emlékezett –, átlította az agyát. Utána levágta a vámpír nyakába akasztott fokhagymafüzért, és a földre dobta.

Cickafark ügyesen félreugrott előle, így aztán az a kőpadlóba vágott mély krátert, nem pedig bele.

A szolga érezte a vizeletén, amely nagy erővel felszínre akart törni, hogy Voltmárvolt nagyon dühös. Biztosan azért, mert szíve szerint most máshol lenne. Talán hűséges emberei körében, a Fekete Krumplinyomók feketemágusi társaságában, és fontos gonoszságokon törné a fejét. Ám ehelyett itt kellett vesződnie egy idejétmúlt képződménnyel, egy középkori vérszívóval.

De Cickafark egészen bizonyos volt benne, hogy ura nem véletlenül akarja feltámasztani Drakulát, akit nem is olyan régen saját kezével ölt meg.

Cickafarknak fogalma sem volt a miértről, de úgy vélte, bizonyosan jó oka van rá. Mivel ő csak egy egyszerű csicskás volt, nem kérdezett semmit Voltmárvolt pedig időnként semmit nem árult el sötét terveiből. Cickafark jó szolga volt, nem fecsegett és nem okoskodott feleslegesen.

A Fekete Nagyúr kivette a rémpofa szájából a keresztet, a szívébe vert karót pedig fél kézzel rántotta ki.

Közben mormolt valamit, de Cickafark nem értette. Ám mégis megborzongott, mert megérezte, hogy Fekete Ura milyen jó erőben van. Büszkeséggel öntötte el a szakmai siker, hogy nagy részben ezt neki köszönheti. Cickafark vállon veregette magát, és jóleső érzéssel figyelte, hogy hatalmas Fekete Főnöke tovább tevékenykedik a halott Drakulán, aki ebben a szempillantásban hirtelen felült a koporsójában.

Tekintetében még a halál sötétje feketéllett, de Voltmárvolt elővette varázspálcáját és a tegnapi újságot, a *Maré Nostrumot*, és a rém fejére tette, majd olvasni kezdte a címoldalt.

Cickafark tudta, hogy ez a ráolvasási ceremónia, rettentően fontos mágikus eljárás, csak a legnagyobbak képesek ezzel gyógyítani. Csodálattal vegyes megilletődöttséggel bámulta Voltmárvoltot, aki még percekig folytatta a fennhangon való ráolvasást. Aztán a kulturális rovatnál hirtelen abbahagyta, Cickafark felé fordult és intett neki.

Cickafark is intett neki, mert udvariasságra nevelték.

– Tedd, amit tenned kell! – dörrent rá türelmetlenül Voltmárvolt.

– Igen... ő... de mit? – bizonytalankodott Cickafark.

– Készítsd el a varázssitalát! – sziszegte Netuddki.

– Ja, az italát... – kapott észbe Cickafark, majd a zsebében lapuló zacskóból kiszedte a tampont, amit egy nő vécéből zsákmányolt, ezelőtt pontosan egy héttel, mert ura azt parancsolta neki. Fogalma sem volt akkor, hogy miért kell ilyesféle dolgokat begyűjtenie a kukából, de vakon engedelmeskedett urának, aki megmondta neki és kész.

Cickafark kissé esetlenül mozgott, mert jobb kezével, amely kampóban végződött, még nem volt annyira ügyes, mint amikor megvolt az emberi alkarja. A mágikus procedura alkalmával, midőn feltámasztotta Megawatt Voltmárvoltot, fel kellett áldoznia ezt a testrészét uráért, de Cickafark, aki gyáva volt, mint egy nyúl, nem tette szavá, hogy a kampós kéz használati értéke bizony mélyen alatta maradt az eredetinek. Már néhány hónap eltelt azóta, hogy Voltmárvolt újbóli testet öltéséhez oda kellett adnia fél kezét, de a szolga azért mégis csak elégedett volt, mert hálából ura mindenhová magával cipelte, gondoskodott róla, etette itatta, ma például cukorkát is kapott, biztos állása volt, még akkor is, ha beosztottként szolgált.

A kampós kéz az első napokban kissé idegesítette. Mindenbe beleakadt. Például, amikor a végén rendeltetés szerűen akarta használni, már az első napon véletlenül lenyisszantotta vele a bal oldali zacskóját. Másnap meg a jobb oldalit. De aztán meglepően gyorsan megszokta az új fémvégtagot, és nem történt több baleset. Cickafark így legalább elmondhatta magáról, hogy igaz, súlyos veszteségek érték, de férfiúi öntudata mégis megmaradt, mert legalább továbbra is állva pisilhetett.

– lgyekezzi! – noszogatta Fekete Ura. – Mindjárt szükség lesz az itala.

Cickafark kapkodó mozdulatokkal elővette a szűtyőjéből a piros kis műanyag termoszt. Letekerte a kupakját, majd kiöntött egy pohárnyi forró vizet. A poharat letette az egyik sziklára, amelynek megfelelően sima volt a felülete, majd belelógatta a műanyag zacskóból a kampós kezével kipiszkált tampont.

Cickafark elvigyorodott. Ebben a pillanatban egy cseppet sem bánta, hogy félkarú rabló lett, és nem kellett a kezével megfognia azt a gusztustalan, véres valamit, ami abban a madzagban végződött. A kampót szépen, ügyesen rátekerte a madzagra, majd hibátlan mozdulattal belelógatta a forróvízbe.

Aki készített már filteres teát, most el tudja képzelni, hogy mi történt a pohárban.

Cickafark elmélyülten figyelte, hogyan változik a víz színe vörösrőre. Magában azonban lassanként elhatározta, hogy többet nem fog filteres teát inni, hanem inkább kávét majd.

Vagy kólát iszik.

Igen, azt fogja tenni.

Óléj!

Drakula közben teljesen magához tért. Voltmárvolt befejezte a ráolvasást. Egyetlen mozdulattal félresöpörte a tarfejű vámpír koponyájáról az újságot, és minden átmenet nélkül belenézett a szemébe.

7. A fővámpr visszatr

Drakula ijedtnék látszott. Talán azért, mert az is volt. Öntudata visszatr, zavaros tekintete kitisztult. Most már tudta, hogy visszatr az élők világába.

– Meg fogsz ölni? – kérdezte Voltmárvoltot.

A Fekete Gonoszok leggonoszabbika csak nevetett rajta.

– Ellenkezőleg, barátom. Éppen most adtam életet neked.

Drakula rámeredt, majd hirtelen felismerés villant a szemében. Egyszer csak kiugrott a koporsóból, és a meglepett Voltmárvolt ölébe szökkent, lábaival átfonta a derekát, a karjaival meg a nyakába kapaszkodott.

– Mama, mama! – kiáltozta és látszott rajta, hogy enni akar.

Voltmárvolt szelíden a földre ejtette. Drakula nagyot koppanva érkezett a kőre, a kopasz kobakját is rettentően beverte. Ott jajongott Voltmárvolt lába előtt, aki most Cickafark felé fordult:

– Még nincsen teljesen eszénél. Még nem tudja, valójában ki ő, és azt is elfelejtette, hogy mi a dolga ezen a kegyetlen világon.

– Értem, Nagyuram! – szalutált a kampós kezével Cickafark, de a tisztelgés majdnem balul sikeredett, mert agybaszúrta magát. Mivel az agyban nincsenek idegvégződések, Cickafark sem érzett fájdalmat, csak vérzett.

De azt nagyon.

– Mit csinálsz, ostoba!? – förmedt rá Voltmárvolt. – Egyelőre nem kaphat tiszta vért, mert még nincs rá felkészülve a szervezete. Ha ebben az állapotban vért inna, menten meghalna. – A fekete mágus felemelte a pálcáját, majd intett egyet. Cickafark koponyája egy másodpercig sisteregni kezdett, szikraeső zuhogott, ífény villant, és lássatok csodát, a szolga feje úgy beforrott mint az ebcsont.

– Köszönöm, Nagyuram! – hálálkodott a kis féreg. – Megmentetted az életemet.

– Szükségem van rád, kis nokedlim... – ismerte el Netuddki elérékenyülve. – De ne lekizzünk, hanem add már ide azt a vértéát! Ha sokáig vacakolsz, Drakula megint meghal.

– Drakula? – kérdezte Drakula rémulten. – Drakula itt van! – Anyám, ne hagyj el! Ez rettenetes! Menekülünk, menekülünk – sikoltozta, és vadul mozgatni kezdte a lábát, mintha futni akarna. Csak az volt a baj, hogy a hátán feküdt, így biztató kísérletét bizony minden koronázta, de siker az nem.

– Te vagy Drakula! – mondta türelmesen Voltmárvolt. – A nép vérszívója, a rettegett nagyúr. Na, emlékszel már? Az emberek félnek tőled, mert éjszaka vért szívsz, nappal meg sötét várad alagsorában naptól elzárt kazamatáid egyikében, ébenfa koporsódban alszol, hogy amikor a nap leszáll, feljön a telihold, és befejezi röptét a denevér, akkor ismét útra kélj, hogy vérét vedd valakinek.

Drakula döbbenten hallgatott, majd az értelem és az emlékezés biztató elegye jelent meg szépnek semmiképpen sem nevezhető rút pofáján.

– Ez valóban én volnék? – kérdezte reménykedve. A vak is láthatta, mennyire tetszik neki az előbb felvázolt karakter.

– Bizony, barátom, ez te vagy. Évszázadok óta ezt csinálsz, de egyszer, néhány hónapja elköveltél egy súlyos hibát.

– Hibát? – kérdezte rosszat sejtve Drakula. – Miféle hibát?

– A legsúlyosabbat, amit elkövehettél – röhögött sátáni kacajjal Voltmárvolt. Cickafark remegett tőle, mint a nyárfalevél, Drakula pedig pityeregni kezdett a nagy félelemtől.

– Akkor még nem voltam erőm teljében, no, ne szépítsük, csak árnyéka voltam régi önmagamnak. Egy napon, menekülés közben összefutottunk, és te vérszövetséget akartál velem kötni. Abban az állapotomban erősebb voltál nálam, és visszaéltél a helyzettel. Olyan erkölcstelen dolgokat műveltél velem, hogy csak ámultam. De azért jólesett, bébi. Viszont piszkálta a hiúságomat, hogy mindig te voltál hátul. Akkor megfogadtam, hogy egyszer még megöllek.

– És? – kérdezte Drakula rosszat sejtve.

– Megöltelek! – hahotázott Voltmárvolt. – Pontosan három hónapja. Eljöttem érted, becserkésztelek, és megöltelek. Nem volt könnyű, mert nem egyszerű téged megölni, de nekem nem jelenthetett gondot. Amióta újra testet öltöttem, erősebb vagyok mint valaha. Tudd meg hát, vérszívók legnagyobbika, hogy még a nevemet is megváltoztattam ezért. Már nem Megawatt Voltmárvoltnak hívnak, hanem Gigawatt Voltmárvoltnak. Én vagyok az Univerzum leggonoszabb fekete mágusa. Erőm akkora, hogy nem fér el a Földön. Egy része, amit nem mindennap használok, a Holdon van elrejtve egy lábnymban.

Drakula tátott szájjal figyelte. Látszott rajta, hogy azért ezt ő sem gondolta volna.

– És mit akarsz, mit tegyek most? – kérdezte Drakula kiszáradt szájjal.

– Visszaadtam az életedet – nevetett Voltmárvolt. – De biztosan sejtet, hogy ennek ára van.

– Nincs pénzem! – hazudta Drakula. – Szegény vidéki földesúr vagyok, aki csak a hobbijának, a vérszívásnak él.

– Hahahahaha – kacagott mély, sötétségtől gonosz hangján Voltmárvolt. – Próbálsz hazudni, igaz? De nem mész vele semmire, mert ismerem

minden gondolatodat, érzem minden rezdülésedet. Hatalmas fekete varázsló vagyok, és bármit megtehetek. Egyetlen cél vezérel ebben az életben, méghozzá az, hogy elpusztítsam a világot, leigázzam az ostoba embereket, és azután uralkodjam rajtuk, rabszolgákon.

– Szép, nagy terv – ismerte el Drakula. – Bár tölem mindig is távol álltak az efféle grandiózus projectek, azért átérzem az eszme nagyságát.

– Ugye? – lelkesedett Voltmárvolt. – Sok ellenségem nem hitt benne. Azt mondták, úgysem fog sikerülni, meg azzal hitegettek, hogy az ötlet nem eredeti, sőt, voltak olyanok is, akik azt állították, hogy a sztorit csak loptam valakitől. Felháborító, igaz? Még olyanok is akadtak, akik azt vágták a szemembe, hogy az egész nem ér egy használt hajtófát sem, már mások megvalósították, jobb lesz, ha én szépen, csendben meghúzom magam, és próbálok leszállni a földre.

– Hihetetlen – érzett egyet Drakula. – Hogy milyen emberek vannak! Legszívesebben kiszívnám a vérüket – mondta elgondolkodva és hirtelen megnyalta a szája szélét, amikor tekintete fókuszálta Cickafarkot.

Cickafark védekezően emelte fel a kezét.

– Ne! Kérem, ne tegye! nekem nem jó a vérem! Tavalyelőtt maláriám is volt!

– Ó, egy kis malária még nem a világ! – pattant fel Drakula és gyorsan, nagyon gyorsan közeledni kezdett Cickafarkhoz.

– Állj meg! – dörrent Voltmárvolt hangja, amitől Drakula a falnak csapódott. Méghozzá akkora erővel, hogy jókora lyukat ütött rajta. Miközben igyekezett a kő fogságából kiszabadítani magát, úgy tűnt, mintha egy mozgó dombormű volna.

Cickafark mindeközben Voltmárvolt háta mögé iszkolt, és onnan figyelte az eseményeket.

Drakula gyorsan kikecmergett a falból, és éhesen nézett rájuk.

– Mondjatok két jó okot, hogy ne vegyem véreteket!

– Ostoba! – bosszankodott Voltmárvolt. – Talán nem figyeltél az előbb, amikor említettem, hogy a világ leghatalmasabb fekete mágusa vagyok? – Elkerülte a figyelmedet, hogy egyszer már megöltelek? Nem tudatosult még benned, hogy éppen most hoztalak vissza a pokol tornácáról? Hát nem érted, ostoba pióca, hogy a javadat akarom!

– A javamat? – aggodalmaskodott Drakula. – De hát mondtam, hogy nincs pénzem! Az a kevés, ami volt, nos, azt is elástam. De nem emlékszem, hogy hova.

– Micsoda fafej! – bosszankodott Voltmárvolt. – Ha tudom, hogy ekkora nagy, iskolázatlan tulok vagy, lehet, hogy fel sem támasztalak.

– Gondoltam, hogy csak érdekből kellek neked! – omlott össze Drakula, és térdre rogyva sírva fakadt. – Engem senki nem szeret.

– De te mindenkit szeretsz! – vigasztalta Voltmárvolt. – Nem vagy személyválogató, előítéletektől vezérelt fajta, nálad még a vércsoport sem számít. Sőt, a pedantéria sem a mindened, nálad a retkes nyak csak fokozza az ízérzetet.

– Nincsenek barátaim! – kesergett Drakula.

– Viszont döglenek utánad a nők – vigasztalta Voltmárvolt.

– Ez igaz... – szípogetta Drakula. – Viszont csúnya vagyok és nagyok a szemfogaim.

– Nem, nem vagy csúnya – tiltakozott Voltmárvolt. – Csak nem vagy szép. De ez még nem jelenti azt, hogy csúnya is volnál. Lényegében átmenetet képezel a szép és a csúnya között. Biztosan vannak olyanok, akik szépek látnak. – De a fogaim...

– Remek, szabályos, erős vámpírfogak. Rövid, tömpe, agyontömött szemfogakkal nem tudnád a hivatásodat gyakorolni. El kellene menned valahová dolgozni, ahol egész nap csak éhbérért robotolhatnál, és nap mint nap hagynod kellene, hogy buta főnökök a véredet szívják.

Drakula ettől az utolsó gondolatától megborzongott. Megrázta a fejét, majd kijelentette:

– Most már jól vagyok! Vért akarok!

– Legfeljebb szeretné! – taníttatta Voltmárvolt, mert látta, hogy műveletlen tahó állat ez a szegény Drakula, ezért szüksége van képzésre, hogy versenyképes legyen a modern kor hájtekk létformáival.

– Szeretnék! – nyelt nagyot Drakula.

– Szolgám, lépj elő! – utasította Voltmárvolt Cickafarkat, aki nem akart előjönni a háta mögül.

– Azt mondtam, jöjj elő! – ismételte meg a parancsot a Fekete Mágus.

Cickafark előlépett, mert logikai úton ráébredt, hogy jobban teszi, ha urától fél jobban, mint ettől a berozsdált vérszívótól.

– Jelen! – hörögte halkan, és várta, hogy mikor kell meghalnia. De urának más volt a szándéka.

– Cickafark, azt parancsolom, hogy szolgálj fel új barátunknak a finom délutáni vértét.

Cickafark engedelmeskedett. Odalépett a sziklaphoz, tálcára tette a poharat, majd a még mindig gőzölgő folyadékkal óvatosan megközelítette Drakulát, aki már nagyon nyalta a szája szélét.

Cickafark remélte, hogy nem akarja sem a vérét venni, sem pedig lesmárolni. Nem kellett aggódnia, mert a vérszívó fajzat elvette a poharat, bár közben nagyon figyelgette Cickafark nyakán a vadul pulzáló nyaki verőeret. Ám amikor tekintete találkozott Voltmárvolt pokoli gonosz pillantásával, ami most ráadásul rettenően fenyegető is volt, inkább a poharat választotta. Remegő kezébe fogta a poharat, majd szempillantás alatt felhajtotta az italt.

Cickafarkot rémülettel töltötte el, hogy Drakula milyen hamar feldolgozta az éltető folyadékot. Arcába szín költözött – szürke hamuszín –, tekintete metsző lett, a szeme fehérje hófehér, a szembogara pedig az eddigi savószürke helyett hirtelen vérvörösre változott.

– Háháháhá!!! – ordította Drakula. – Ez jól esett!

– Látod, barátom, ezt is nekem köszönheted! – dörögte pincemély hangján Voltmárvolt. – De mivel már nincs sok időm, vár a munka meg a kötelesség, térjünk rá az üzletre.

– Miféle üzletre? – értetlenkedett Drakula.

– Mit gondolsz, felebaráti szeretetből keltettelek megint életre? – röhögte Voltmárvolt, és a bal kezében porrá morzsolgató egy követ, majd a finom homokot óvatosan a földre engedte.

– Hát... nos... nem tudom... – vallotta be Drakula, aki láthatóan soha nem lehetett jó tanuló. Meglehet, ezért is lett vámpír, mert más, tisztességes szakma nem kínálkozott fel előtte.

– Azért keltettelek életre, mert nagyszabású tervemnek te is része lettél – mennydörögte Voltmárvolt. – Visszaadtam vérszívó életed, de kérek cserébe valamit.

– Mit? – kérdezett közbe Drakula.

– Mindjárt mondanám, ha nem pofáznál folyton bele! – mérgelődött Netuddki.

– Már be is fogtam a számat... – harapta el jólesően a nyelvét Drakula, közben pedig cuppogó hangot adott egészen addig, amíg elállt a vérzés. Akkor kissé csalódott pofával, de megint figyelni kezdett.

– Meg kell ölnöd legádázabb ellenségemet, Heri Kóklert.

– Milyen Rokkert? – kérdezte Drakula értetlenül. – Még soha nem hallottam ilyen nevű parasztról. Egészen biztos vagyok benne, hogy nem az én kisbirtokomon lakik.

– Persze, hogy nem! – mérgelődött Voltmárvolt. – De ide fog jönni hamarosan. Ismerem a jövőt, és befolyásolni is szoktam, úgyhogy elhiheted.

Neked nincsen más dolgod, mint hogy elfogod, kiszívod a vérét, és megölöd. De vigyázz, meglepően erős varázsereje van. Viszont ellened nem tehet túl sokat. A varázsereje ellened nem fog működni. Nem tud megölni, mert nem tudja, hogyan kell. Ha megölted, tudni fogom. Olyan jutalmat kapsz, amit nem is remélsz.

– Ó, igazán szárnyaló a fantáziám – csillant fel Drakula. – Például nagyon örülnék egy saját vértranszfúziós végállomásnak, ahol napi 24 órában folyhatna a véradás.

– Máris megkapod, amit csak akarsz! – ígérte Voltmárvolt. – De ha elhibázod, akkor is visszajövök.

– És mit teszel? – kérdezte nagyot nyelve Drakula.

– Nem lesz több esélyed. Végleg hidegre teszek, és örökre bedobozollak, akár egy jégkrémet. Most pedig menj, és vedd vissza, ami a tiéd. Előtted az élet – és a halál.

Drakula eliskolt, Voltmárvolt pedig felkacagott. Rettenetes, negatív nevetésébe beleremegett a kazamata, és a kriptákban félelmükben zörögni kezdtek a csontvázak is.

8. Jancsi és Juliska

A tisztáson takaros, sőt, gusztusos kis mézeskalács házikó állott.

Mézeskalácsból volt az oldala, a teteje, de még földem is, sőt a sáv alapja is. Ablakait cukorlapokból hengerelték, ajtaja tejcsokiból készült, a tetején lévő kémény és az oromdíz a legfinomabb marcipánból készült.

Az egész ház rettenően finomnak tűnt. Ha valóban olyan ízletes volt, mint amilyen gusztusosnak látszott, nos akkor biztosan megérte volna az egészset szépen, komótosan felzabálni.

Így gondolta ezt Jancsi és Juliska is, akik egyelőre még a kolbászból font kerítést és a marcipánfüvet eszegették. Amikor megszomjaztak, kiitták a legfinomabb, eperízű szörpből készült málnatavat, amelyben rengeteg tartósítószer, tudjátok, olyan E-akárhány száz volt, ami azt jelentette, hogy nem túl egészséges. Ám Jancsi és Juliska igen hülye gyerekek voltak, ezért aztán azt hitték, hogy igen-igen sok benne az E-vitamin.

Amikor végeztek a kerttel, amelyből kihúzogatták a csokinövényeket, a marcipán virágokat, a cukorrépát, és mindent megeszegettek, ami csak a szájuk ügyébe akadt, hozzáláttak, hogy a pici kis szájukkal elbontsák az épületet.

Nem, persze hogy nem egy nap alatt tették mindezt. Hetek, hónapok alatt. Idejük volt rá bőven, hiszen a házikó tulajdonosa, egy igen idős néni, aki élete munkájával építette meg magának ezt a kicsiny, de azért ízletes házikót, csakis azért, hogy dolgozós életének alkonyán legyen egy finom hely, ahol visszavonultan, a világtól elzárta, mégis kultúráltan töltheti majd el hátralévő hétköznapijait, éppen nem tartózkodott itthon.

Nem, nem a kerti budiba esett bele, mint ahogy az sajnos tavaly is megtörtént, hanem éppen a messzi városba ment hűséges hintalován, csak azért, hogy nagyösszegű biztosítást kössön a házra, élete munkájára, melyet féltett-óvott, olyannyira, hogy még a méhecskének sem engedte meg, hogy rászálljanak édes kis házikójára.

Közben teltek-múltak a napok, Jancsi és Juliska pedig lassan beette magát a házikóba. Mivel nem voltak azért statikailag teljesen hozzá nem értő gyerekek, először a tetőt ették meg, nehogy a fejükre omoljon az egész kóceráj. Utána jött a kémény és a földem, utána a falak és a padló. Nem telt két hónapba, és a két kövér, cukorbeteg gyerek szépen lebontotta a házikót, amelynek immár csak az egyik fala emlékeztetett arra, hogy nem is olyan régen, itt még *cuki* kis vityilló állt.

Az idős asszony ekkor érkezett haza. A hosszú úton bizony nagyon kifáradt. Minden pénzét ráköltötte az otthon biztosítására, amely azonban csak akkortól lépett életbe, midőn ismét elfoglalta állandó lakhelyét. Ezt a gonosz biztosítótársaság műholdról ellenőrizte, úgyhogy nem lehetett csak úgy kijátszani.

A néni csak ment mendegélt, napokon, heteken, hónapokon közterületeken keresztül. Tarisznyája üres volt, ruhája szakadt, hintalovát eladta, mert nem volt már a városban mit ennie, ezért meg kellett válnia tőle, ha nem akart szegény éhen döglőni. Mint ahogy másik kis barátjától a zümmögő kis banánmodelltől, amit szintén anyagi okokból kellett *bedugnia* a zaciba.

A városban töltött idő alatt ötvenszer kirabolták, kétszer tévedésből megerőszakolták, egyszer viszont nem tévedésből, háromszor a ruháit is elvették, és négyszer betörték a szállására, ahonnan ellopták kabaláját, a csokitélapót, amit még apukájától a cukrosbácsitól kapott. Ám nem törődött ezekkel az apró kellemetlenségekkel, mert várta otthon az otthon, az *édes* otthon.

Egész úton hazafelé erre gondolt, amikor árkon bokron vándorolt keresztül, miközben rablók támadták meg, pedofil papok erőszakolták meg a sötétben tévedésből, akik miután belátták, hogy nem kislány, hanem öreganyó, még elnézést is kértek tőle, sőt, némi aprópénzért bűnbocsánatot is adtak neki. Szegény idős néni! Egy percig sem volt biztonságban. Négyszer kutyák kergették meg, kerékpárosok gázolták el, és egyszer egy úthenger is elütötte.

Az idős asszonynak sokszor majd megszakadt a szíve, mert annyit kellett nélkülöznie, mint egy állatnak.

De amikor felkapaszkodott a domboldalon, szíve vadul kalapált, mert tudta-érezte, hogy hamarosan végre otthon lesz, ahol minden olyan *édesen* biztonságos és barátságos, ahol nyugodt és *finom* életet élhet majd hátralévő napjai során. Ám amikor felért ama domb tetejére, és meglátta a *cuki* kis házának hült helyét, rossz, öreg szemével, amit még a cukorbetegség is gyengített, felmérte a rettenetes pusztítást, és számba vette a szörnyű mértékű hiányt, biza rettenetes harag gyúlt össze a szívében.

Mert odalett mindene! Megették a kerítését, a műfűvet, a mézeskalács házikóját, a marcipán kéménnyel és az ugyanebből a finomságból készült oromdísszal együtt, de még a csokinyusziját is felzabálták! Odalett a féltve őrzött, E-vitaminokkal telített kerti szörpi-tava, ahol arra készült, hogy nap-mint nap kedvére fürdik majd télen is, ahol akár szörpözhet is, ha kedve szottyán rá. De most már biztosan nem fog! Elpusztult a szép tető is, amelynek cukorcserépeit ötven éven keresztül saját maga grillázsozta, hogy a legszebb, legbarnább, legfinomabb legyen, amit csak valaha a mézeskalács házépítők készítettek.

Az idős asszony éktelen haragra gerjedt. Rikácsolni kezdett, mint egy fekete holló, elővette tarisznyájából a varázspálcáját, és nagy dérral dúrral berontott a házba, amely már szinte teljesen elfogyott.

Jancsi és Juliska éppen a 69-es pózt gyakorolta, mert éppen néhány napja múltak el tízévesek, ezért úgy döntöttek, hogy a szüleik tudta nélkül fognak elkezdni nemi életet élni. Miután jól megették a kristálycukorból készült padlót, és már nem volt mit nyalakodni, akkor bizony egymásnak estek.

– Nem szégyellitek magatokat, ti undok kis perverz állatok? – kérdezte az idős asszony magából kikelve.

– Nem – felelték némi gondolkodás után a gyerekek. – Mi csak azt tettük, amit az ösztöneink diktáltak.

– Olyanok vagytok, mint az állatok! – minősítette őket csúnyán az idős asszony.

– Ha maga mondja! – vonogatta a vállát Jancsi és Juliska. – Ne majrézzon már! Nem nagy ügy ez az egész. Megettük a házát... Na és? Kit érdekel...

– Hát például engem! – ordította az idős asszony. – Hogy merésztetek betörni a magánterületemre? Hogy merésztétek felzabálni a kertecskémet és a házacskámat?

– Az úgy volt – hazudt Jancsi – hogy erre jártunk. De totál véletlenül.

– Tudja, nagyon be voltunk rúgva, és eltévedtünk az erdőben – vette át a szót Juliska. – Éppen az osztályunkkal kirándultunk erre, de minden kispajtásunk elszőkött a szexpartnerével, hogy végre a tanár nénink figyelő szemétől távol tudjunk dugványozni. Úgy sem volt rossz, miközben nézett minket, de azért úgy lazábban ment, ha nem stírolt minket közben.

– Meg nem fényképezett és videózott – vágott közbe Jancsi. – A buszvezető bácsi még azt is megígérte, hogy szép pénzt ad neki a fényképekért, és hogy világhíresek leszünk, mert felnyom minket a Netre.

– Nagyon féltünk, hogy fájni fog, ha felnyom minket a Netre. Ezért aztán megszőköttünk a pénzéhes tanár nénink és a pedofil buszos bácsi előtt, és azóta itt éldegélünk a maga mézeskalács házikójában – vallotta be Juliska.

– Ami gyorsan fogyogatott – fűzte hozzá Jancsi. – De most már mi mennénk is, mert hiányzik a civilizáció.

– Hogyan tehetnétek? – ordította még mindig magából kikelve az idős asszony. – Életem munkája volt ez a ház. És ti az egészséget felzabáltátok!!!

– Tudja, néni, a szex az oka mindennek – magyarázta Jancsi. – Itt kamatyoltunk egész nap, utána meg nem volt semmi érdekes, ezért enni kezdtünk. Utána, amikor jóllaktunk, felébredt bennünk a nemi vágy. És akkor újra kezdtük a folyamatot.

– Olyanok vagytok, mint a kis állatok! – ítélkezett az idős asszony. Már sokadszorra ismételte, ezért kezdett dögunalmas lenni.

– Meg amióta terhes vagyok, többet kell egyek – vallotta be Juliska. – Leszoktam a cigiről is, teccik tudni, a baba miatt. Nem akarom, hogy valami baja legyen. Ha az ivást meg a drogot nem is tudom abbahagyni, azért mindent meg akarok tenni a születendő kis csöppségért, ezért az édes kis új életért...

– Hogy fordulnátok fel mindannyian! – rikoltozott az idős hölgy. Elővette a szatyrából a varázspálcáját és rájuk szegezte. Nagyon siráinkoztak, mert fájtn nekik, meg vértett is, amikor kalapálta a szegeket, de nem tehettek semmit, mert a szögesdróttal összekötözte a kezüket.

Meg a lábukat. Meg a törzsüket. Meg Rájent.

– Tudjátok ti, ostoba kis állatkák, hogy ki vagyok én?

– Hát, aztat láttyuk, hogy nagyon ki teccik lenni! – köpött vért Jancsi, mert az idős néni a mellkasán ugrált a szöges bakancsával.

– Én vagyok a ház tulajdonosa. Én építettem háromszáz-ötven év kőkemény munkájával ezt a mézeskalács házikót, amit ti megzabáltátok! Olyannyira haragszom most, hogy képtelen vagyok szavakba önteni.

– Csak tessék megpróbálni – javasolta Jancsi.

– Ha beszélni akar róla, tegye meg. Könnyűsen a lelkén, mi meghallgatjuk – biztatta Juliska is.

– Az életem álmát pusztítottátok el! – rikoltozta az idős asszony. – Mindenem odalett! Miattatok, pokolravalók!

– Ne tessék eltérni a gondolatmenetétől, mert nem tudjuk követni! – figyelmeztette Jancsi.

– He? – kérdezte az idős asszony.

– Az előbb feltette azt a kérdést, hogy tudjuk-e mi, hogy kiskegyed kicsoda.

– Kiskegyed? – szisszent fel az idős asszony. – Kiskegyed ám teneked a Drakula.

– Jaj, ne tessék emlegetni, mert félünk tőle. Anyukánk is mindig ezzel riogatott engem is meg a testvérkémet. Igaz, Jancsi? – Igaz, bizony, Juliska.

– Mindig mondta nekünk, hogy mi ketten vagyunk a szeme fényei, és nem szeretné, ha maradandó agykárosodást szenvednék az alaptalan rettegés miatt, de mivel már akkor is annyira rosszak voltunk, ezzel ijesztgetett minket.

– Ti...ti testvérek vagytok? – hökkent meg az idős asszony.

– Naná – vágta rá büszkén a gyerekek. – Hát nem látja, hogy mennyire hasonlítunk?

Az idős asszony egy fél pillanatig nézegette őket, majd rádöbbsent, ezek tényleg testvérek.

– Micsoda undorító! – fintorgott. – Testvérek vagytok, sőt nemi életet éltek egymással. Sőt, te, kislányom, gyereket vársz a testvéredtől. Tudjátok, hogy ez vérfertőzés!? Még a törvény is bünteti... – Még akart valamit mondani, de nem sikerült neki, mert elhányta magát.

– Nem zavar ez minket annyira – bagatellizálta a dolgot Jancsi. – Nagyon érdekes lesz például, hogy a saját gyerekemnek egyben én leszek majd a nagybátyja is.

– Én meg a nagynénje – lelkesedett Juliska.

– Sőt, egymás sógorai és sógornői is mi leszünk – folytatta Jancsi.

– A saját szüleink pedig apósunk és anyósunk is lesz egyben.

– A gyerekeitek meg hülye lesz szegény! – kiáltotta a néni. – Hát nem tudjátok, hogy ha ennyire közeli hozzátartozók kötnek házasságot, akkor a gyerekeik szinte biztosan degeneráltak lesznek?

– Ki mondta magának, hogy házasságot is akarunk kötni? – kérdezte Juliska.

– Á, nem hiszünk már a genetikusok meséiben – nevetett Jancsi, már amennyire a nyakába vágó szögesdrót engedte. – Tuggyuk mink aztat, hogy a gyerköt a gólya hozza.

– Micsoda ostoba kis férgek vagytok! – ítélkezett a néni.

– Maga meg mit üti más dolgába azt a nagy orrát? – kérdezte támadólag Jancsi.

– Tényleg, megfigyelted, hogy mekkora orra van? – kérdezte aggódva Juliska.

– Meg, b...meg! Dögöljek meg, ha ez nem vasból van.

– Vasból? – rökönödött meg Juliska.

– Abból hát! – felelte Jancsi. – Nézd meg, hogy milyen rozsdás.

– Tényleg. Biztosan a sok takonytól. Attól lehet. Csakis!

– Háháhuháhuhuháháú! – rikoltotta magából kivetközve az idős asszony. – Tudjátok meg, hogy én vagyok a vasorrú bába, és hamarosan kegyetlenkedni fogok veletek.

– Jaj, azt ne tessék! – rimáinkodtak a gyerekek. De a gonosz, vasorrú bába nem hazudott. Nagy tüzet rakott, rátett egy hatalmas fazekat, és beledobta Jancsit és Juliskát. A víz egye melegebb lett, mert azt is öntött alájuk, hogy hirtelen oda ne égjenek. A vasorrú bába gyökeret, répát vagdalt össze, egy kis szalonnát, sőt is rakott bele, hogy finomabbak legyenek. Galuskát is szaggatott, majd azt is hozzájuk keverte. A víz egye melegebb lett és bugyogni kezdett.

– Jaj, segítség! – ordították a vörös fejű, izzadó gyerekek.

– Senki nem fog rajtatok segíteni! – röhögött hátborzongató hangon a vasorrú bába. – Megettétek életem értelmét, a mézeskalács házikót, ami miatt vegetáriánus lettem, és leszoktam életem alkonyán az embrevésről is. De most feladom az elveimet, és legalább bánatomban eszek egy jót. Vagyis kettőt!

Ebben a pillanatban a kerti csapból váratlanul kifolyt az először kicsinek tűnő, majd egyre hatalmasabbá váló bűvárvasút. Nőtt, növekedett, ám növekedés közben ledöntötte és a földbe döngölte a mézeskalács házikó megmaradt falát is.

– Háááááá! – kiáltotta a vasorrú bába, és felvett a földről egy nagy grillázból Öntött téglát és abba kezdte beleütögetni a fejét. Eddig sem volt semmi, amit el kellett szenvednie, de a további veszteségekre már igazán nem volt lelkieleg felkészülve. A bűvárvasút teteje hirtelen kivágódott,

majd Mr. Ribizly dugta ki rajta nemeses vonású, férfiasan csúnya arcát, amely azonban a Notre Dame-i toronyór arcéléhez képest maga volt a Mr. Universum.

– Hát magukat meg mi szél hozta? – kérdezte könnyek között a vasorrú bába, egykori mézeskalácsház tulajdonos, jelenleg otthontalan földönfutó.

– Nem látja, hogy bűvarvasúttal jöttünk? – kérdezte sértődötten Mr. Ribizly.

– Nem tudom, mi a nyavalya ez, de romba döntötte a házamat – rikácsolta a boszorkány.

– Nem is igaz, mert mi voltunk – pofázott közbe Jancsi és Juliska, de a banya gyors mozdulattal rátette az edényre a tetőt. A tűzre pedig olajat öntött, hogy növekedjen a hőfok. Az ebédfőzés hangulata láthatóan fellángolni látszott.

– Ezer bocsánat! – szegyenkezett Mr. Ribizly. – Természetesen a Mini Sztériumunk meg fogja téríteni az önt ért kárt. Hiszen kegyed védett áll... akarom mondani, védett élőlény. Már nagyon kevés igazi vasorrú bába él ezen a vidéken. Vannak arany- és ezüstorrúak, újabban alumínium orrúak is dögvél, vacak minőségű, tajvani import mind, de igazi, klasszikus, őshonos vasorrú bába bizony már nincs több Britanniában.

– Mindig tudtam, hogy értékes vagyok – ömlengett a banya is – közben szélesen mosolygott, így elővillant mind az egy foga. Rágni már nem igen lehetett vele, de sör-és konzervnyitásra nem létezett ennél jobb célszerszám.

– Nahát, nahát – tette hozzá meglepetten Mr. Ribizly, amikor egy pergament darabon megkapta az első tisztjétől a jelentést – pedig a mágikus letapi berendezés nem jelzett itt semmit. Biztosan valami kontakthiba – fűzte hozzá elmerengve.

– A kár felbecsülhetetlen! Életem műve volt ez a mézeskalács házikó, maguk meg lerombolták! Semmim sem maradt! Még a pót-vasorrom is odaveszett. Mit fogok tenni, ha ez itt, ami rajtam van, berozsdásodik, he? Talán azt hiszi, hogy elmegyek majd a plasztikai sebészhez, vagy mi? – sóhajtozta a banya, mert nemcsak rendkívül ronda, hanem fineszes is volt, meg számító, mint egy matektanár. Közben pedig lopva kettős gyermekgyilkosságra készült.

Volna!!!

Ha Jancsi és Juliska nem szökik ki egy óvatlan pillanatban a rotyogó kondérból. Mivel a forróvízben óriási hőtágulás következett be, a testüket gúzsba kötő szögesdrót meglazult, Juliska pedig ügyes, erős, gyakorlott kis nyelvvel meglazította a köteléket, majd kiszabadították egymást, és kerekét oldottak. Azóta sem látta őket senki, mert ha hinni lehet az állatok pletykáinak, akkor az történt, hogy visszatértek a civilizációba, és normális életet éltek, amíg le nem csukták őket drogterjesztésért.

A bányát ott helyben végkielégítették a Mini Sztérium jelen lévő kommandós munkatársai. Az idős asszony roppant boldog volt, kisimult, ragyogó, mosolygós arccal, lelazult idegállapotban integetett a bűvarvasútnak, amely hátratolatott, majd amilyen hirtelen és váratlanul megjelent, éppen olyan váratlanul el is tűnt a kerti csapban.

9. Kanyargós utazás

– Most hová megyünk? – kérdezték a gyerekek Ribizly apukát, aki a bűvarvasutat ismét a döbbenetesen összevissza kanyargó vízvezeték hálózatba kormányozta vissza.

A vízvezeték hálózatba, amely mondhatjuk nyugodtan, de nyugtalanul is, hogy behálózta az egész fejlett világot. A fejletlen világgal viszont folyók, tengerek, csatornák és szennyvíz hatású folyók kötötték össze.

Egyik legszebb példa volt erre a Gangesz, amelyben időnként megfürdött fél India. A másik fele viszont egyáltalán nem fürdött, ám időnként ők is jöttek. Csak máskor. Ilyenkor szegény folyónak majdnem felborult az ökológiai egyensúlya. Ráadásul ugye, állandó jelleggel hamvasztás utáni búcsúztatást is tartottak benne, nem is számítva azt a nagy számú tisztulni vágyót, akik nem tudtak úszni. Belőlük lettek a duci-buci arcú puffók vízhullák, szép, nagy szemekkel.

Csak a szájuk ne lett volna annyira halszagú!

Egyébként, mint ahogy egy névtelenségbe burkolózó boncolóorvos is mondani szokta volt, szakmai szempontból szerette őket, mert *jóváágású* figurák voltak, és az ismerkedés első pillanataiban akkorát pukkantak, mint az érett szilva. Még a színük is szakasztott olyan volt belülről...

A bűvarvasúttal való utazás bizony nem volt gyerekjáték, hiszen az ember könnyen eltévedhetett, lévén a szerkezetet egy nagy teljesítményű random generátor navigálta, amely ráadásul gyakran el is romlott. Így hát a bűvarvasút nem tartozott a varázsló körökben legközkedveltebb helyváltoztató eszközökhöz, csak ritkán vették igénybe.

– Fogalmam sincs – felelte Arcszőr bácsi. A gyerekek nagyra értékelték, hogy legalább őszinte, és nem hazudik a képükbe, mint a politikusok, akikről gyakran kellett hányniuk.

– Az meg hogy lehet? – kérdezte Heri Kókler, aki azért folyton figyelgetett kifelé az ablakon, és még mindig a vasorrú babával való találkozás emléke kísértette. Érzékeny, fiatal kis lelkét igencsak megviselte, hogy egy szegény, idős asszony házáat csak úgy tők véletlenül letarolták. Ha a bűvarvasút ennyire megbízhatatlan és veszélyes közlekedési eszköz, akkor vajon miért ezzel utaznak? Addig-addig gondolkodott ezen a témán, amíg végül meg is kérdezte.

Mr. Ribizly gondterhelt arcot vágott, de azért készségesen válaszolt.

– Tudod, Heri, az a helyzet, hogy utazásunkat igyekszünk a lehető legnagyobb titokban tartani. Nem akarjuk, hogy megneszelje a gonosz Netuddki, aki ki tudja, hogy most éppen hol van, és éppen miben sántikál. Úgy gondoljuk, hogy meglehet, éppen merényletet készül elkövetni ellened, mert te vagy az az ember, akinek a legjobban kívánja a halálát. Félünk téged más egyéb közlekedési eszközzel ilyen messzi országba elszállítani, ezért döntöttük a bűvarvasút mellett. Igaz, hogy lassan halad, gyakran eltévedünk, vagy rossz helyen folyunk ki, mint például az előbb is, de azért van egy hatalmas előnye ennek a járgánynak. Lehetetlen követni, hiszen nem csak az, aki esetleg kémkedne utána, hanem igazából mi sem tudjuk, hogy hol fogunk végül kilyukadni.

– Akkor olyanok vagynak mint a diáklányok a szalagavató bálon? – kérdezte a kis Genny, aki a nemi érés határozott jeleit mutatta.

– Nos... hömhöm – felelte zavartan Mr. Ribizly. – Beszéljünk inkább másról. Olyan ciki ez a nemi felvilágosítás. Ha nem muszáj, ne menjünk bele a részletekbe. Elég legyen annyi, hogy ha majd terhes leszel kislányom, akkor majd visszatérünk rá megint, és elemezzük, mit kellett volna másként csinálnod.

– De Arcszőr! – szólt közbe Mrs. Ribizly. – Nem lehetsz ilyen maradi. – A fiatalokat igenis érdekli a szex. Ha pedig kérdéseik vannak, akkor válaszolnod kell.

– Nos, nem bánom, kérdezzetek – egyezett bele nagyvonalúan Mr. Ribizly.

– Hát – kezdte az ikrek közül Controlles, aki mindig vezérszónoki képességeivel tűnt ki a többiek közül.

– Igen? – koncentrált Arcszőr bácsi.

– Nos... izé... hát nem is tudom, hogy kérdezzem meg... Szóval... ááá... mégsem, mert olyan ciki – pirult el Controlles.

– Mond csak bátran, fiam! – veregette hátba az apja. – Kérdezz bármit, amit csak akarsz.

– Mi az a kettes számrendszer? – nyögte ki végül Controlles. – Már hat éves koromban meg akartam kérdezni tőletek, de soha nem volt hozzám bátorságom, mert féltem, hogy hülyének nézel, mert tudom, régebben menő ámitógépes szagember voltál. Anya mesélte, hogy annyira éltél-haltál a

munkádért, hogy bennünket is azért vezetél el a számítógépes billentyűzetének feliratairól, hogy ha már teljesen eluralkodik rajtad az időskori szenilitás, azért akkor is eszedbejussanak kedvenc billentyűid. Így történt, igaz? – Az összes ikre, Capslock, Altefnég, Delete, Pageup és Pagedown, Backspace, Overlay, Shift valamint hucicájuk, a kis Genny élénken helyeselt.

Sercly, aki régebben defektus volt a suliban, aztán meg a csúfos véget ért Mr. Böjti Kapor mellett kapott állást a Mini Sztériumban, nem volt jelen, mert jelenleg dolgozott. Három éve nem látták, mivel bezárkózott az irodájába. Hogy mivel? Ezt nem tudni egészen pontosan, bár sokat sejtető, hogy egy nagy dobozzal meg egy lábpumpával ment be éjszaka az irodába. A doboz oldalán egy guminő volt látható valamint a magas vételi ár. De hogy mire való egy guminő, azt bizony csak kevesen tudják. Bizonyos, hogy a titkukat féltve őrzik, és nem osztják meg eme tudást az emberiség maradékával, akik viszont nem. Egy biztos, nagyon vacak érzés lehet rajta aludni, a hagyományos gumimatrac jóval kényelmesebb, és csak a fej részen van rajta púp. Ráadásul, gyorsabban is fel lehet pumpálni, és mindenfajta strandra korlátozás nélkül bevihető. Nem úgy, mint például a kutya. Vagy a gumi kutya. Esetleg az általa készített kutyagumi.

– Igen így történt... – érzékenyült el Mr. Ribizly. Hatalmas férfi papírzsebkendőt vett elő felesége bögyéből, és megtörölgette a könnyeit, utána erőteljesen befújta az orrát, és becsületesen visszaadta a holmit tulajdonosának.

– Tudjátok gyerekek, a szex olyan, mint amikor a méhecske rárepül a kis virágra, aztán beporozza. Nos, ugyanígy történik ez az embernél is. Csak ott annyiban más a helyzet, mintha a méhecske is nagyon szeretné a virágot. Mint az ember... A másik embert. Persze a méhecske nem szereti annyira, mert az csak egy virág. Nem pedig egy másik méhecske. Persze az a helyzet, hogy a méhecskék általában semleges neműek. Ők a dolgozók. Ők nem szaporodhatnak, csak güriznek. De a kaptárban aztán megy a nagy szaporodási céció, mert ott vannak a herék, meg a királynő, aki nőtény. A heréket párzás után kidobják, mert már nem kellenek, nem úgy, mint az embernél, mert ott esküvő is következik, és utána kell csak a hímeknek úgy dolgozni, mint a méheknél a semleges neműeknek. Tudjátok, így lesznek a herékből a dolgozók. Mármint az embernél. Nem úgy, mint a méheknél. Igaz, milyen érdekes... – Mr. Ribizly elmerengett a méhek bonyolult nemi életén, majd hirtelen rájött, hogy hol is van. Visszavette a nadrágját, zavartan köhintett, majd azt mondta: – De hagyjuk... – intett lemondóan, mert látszott rajta, hogy kissé belezavarodott.

– Tehát a gólya hozza a gyereket? – vont a le a következtetést a kis Genny, aki nem látta azt a videót, amelyet már fel is nyomtak a Netre. Az volt a címe, hogy *Heri és Hermelin hancúrjai*, és máris nambervan volt a topten listán. Ráadásul a kis Genny most sem figyelt, mert állandóan csak a szexen járt az esze és arra gondolt, milyen jó is volna, ha esetleg ágyba bújhatna Herivel. Csak ő és Heri. Na jó, esetleg még Hermelin, ha Heri annyira ragaszkodik hozzá.

– Lényegében, igen – mérlegelte Mr. Ribizly. – Neked is jobb, ha így gondolsz – mosolyodott el szélesen Ribizly apuka. – Hiába, azért olyan jó is érezni, hogy van még minekünk egy szende szűz kislányunk, aki virágokat rajzol és felnőtteknek szóló érzelmes meséket olvas amikor itthon van, és nem a barátnőivel strichel a placcon.

A kis Genny nagyon figyelt és magában jegyzetelt, hogy miféle izgalmas dolgok léteznek még, amikről ő még csak nem is tudott eddig.

– Bizony, bizony nevetett Mrs. Ribizly is.

– De apa! – méltatlankodott Controlles meg az összes ikre. – Úgy véljük, nem választál a kérdésemre.

– Miért? Volt kérdésed? – lepődött meg Mr. Ribizly.

– Bizony volt! – vette át a szót Heri Kókler. – Azt kérdezték, hogy mi az a kettes számrendszer.

– Nos, gyerekek, a világon tíz féle ember van. Aki érti a kettes számrendszert és egy, aki nem.

– De ez olyan homályos válasz volt! – méltatlankodott Controlles.

– A kérdés is ilyen volt – védekezett Ribizly apuka. – De ha mindenáron csak arra vagytok kíváncsiak, hogy miféle szexuális perverziókat ismerünk, akkor kérdezzétek meg nyugodtan!

– Megkérdezzük! – kiabálta mindenki kórusban. Még Mrs. Ribizly is, mert szeretett újat tanulni.

– Hát tudjátok, például az egyik legdurvább és legundorítóbb, amikor például állatok állatokkal csinálják. Mint például, amikor a bernáthegyi a tacsival.

Ez tényleg annyira durva volt, hogy mindenki felszisszent, mert elképzelték.

– Vagy ha a hím tacs, a nőtény bernáthegyivel – suttogetta Mr. Ribizly.

Megint mindenki felhördült, mert az is szörnyen rémesnek hatott.

– De az a leggusztustalanabb, amikor állatok növényekkel párzanak. Mint például a már említett méhecske a virággal. Sőt, amikor a kis kukac a cseresznyével...

– Huhuhuhúú – hördült fel mindenki és megborzongott a dolog gusztustalanságán.

Mr. Ribizly még ki tudja, talán estig mesélte volna a rettenetes példákat, de szerencsére berontott a csukott ajtón keresztül az első tiszt.

Meg a második.

Meg a harmadik.

Meg Rájen.

A közlegény!

– Baj van, uram! – mondták egyszerre.

Mr. Ribizly arcán aggodalom suhant keresztül. Nem volt kellemes érzés, de sokkal jobb volt, mintha a metró suhant volna át rajta.

– Mi a baj? – kérdezte komor hangon, miközben a gyerekek is elcsendesedtek, és mindenki befejezte a sztrip-pókert.

– Úgy gondoljuk, eltévedtünk. A Random-generátor elromolhatott, mert hirtelen lementünk a térképről.

– A navigátor és vízvezeték szerelő szaktiszt mit mondott? – kérdezte keményen Mr. Ribizly.

– Semmit, mert totál részeg. Alszik. De az is lehet, hogy meghalt, mert szürke az arca és fél órája nem lélegzik.

– Hmmm – mondta Mr. Ribizly. – A helyzet tehát komoly.

– Az, urunk! – mondták a tiszték.

A gyerekek is megrémültek, és beszíjazták magukat a szekrényekbe.

– Akkor az lesz a legjobb, ha kimegyünk a felszínre – adta ki az utasítást Mr. Ribizly. – Megmarkolta a hatalmas dzsojsztik kart és megrántotta. Erőteljes gázt adott és becsukta a szemét. Miközben ezt csinálta, folyamatosan nyomta a tűzgombot. Közben imádkozott.

Halk reccsenés hallatszott, amikor mindenki kinyitotta a szemét. Tökéletes landolás volt. Nem is csoda, hiszen Mr. Ribizly mindent úgy csinált, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Előírászerűen, dinamikusan és lelkesen. A többi úgyis a vakvéletlenre volt bízva. Bizony, a bűvárvasút működése nagymértékben hasonlított az ürrepülőgépre, de ezt eddig még senki nem merte bevallani. Akik viszont rájöttek, azok már nem éltek, mert petárda lett belőlük.

A kép, ami a szemük elé tárult, lenyűgöző volt. Éppen egy sziklából folytak ki, majd hatalmasra nőttek, így jól láthatták Mózeszt, amint még mindig ünnepelteti magát a népével, csak azért, mert őszinte vizet fakasztott a sziklából, amely fölött viszont ott volt a felirat helye, amit a huncut rabbi egy pipec kis spájszerrel eltávolított:

Amikor megjelent a bűvárvasút, Mózes éppen magyarázott:

– Emberek! Híveim! Tegnap voltam fent a hegyen, ahol megbeszélést folytatott velem az Úr.

– Igen? És? – kérdezte a nép.

– Van egy jó hírem és van egy rossz.

– Mondjad a jót! – követelte a nép.

– A jó hír az, hogy sikerült tízre lealkudnom – mosolygott magabiztosan Mózes, és hagyta, hadd ünnepeljék. Amikor elült a morajlás, Mózes feltette a kezét.

– És mi a rossz? – kérdezte a nép magától. Mivel kiválasztott nép volt, minden tagja feltűnően okos volt, és kiválóan értett a kereskedelemhez.

– Nos... Hümhümhümm... hát az, hogy nem sikerült kihúzatnom vele, azt, hogy „ne paráználkodj!”

A tömeg tiltakozott, fűttyögött, de amikor meglátták a bűvárvasutat, amint ötvenemeletnyi kis fémtestével megjelenik a térben, bizony nagy csend támadt. Rögtön azután, hogy egy másodpercen belül mindenki elmenekült.

– Hogy a jó nyavalyába kerültünk vissza ide az időben? – kérdezte Mr. Ribizly.

– Honnan tudjam? – adott egzakt választ Mr. Barom Éter, a tudományos tiszt és meteorológus, egyébként húgycsőszerelő és karbantartó munkatárs.

Mr. Ribizlynek mentő ötlete támadt. Öklével erősen rávágott a Random generátorra, majd kiadta a parancsot:

– Fordulás! Teljes gázzal vissza a jövőbe!

A bűvárvasút megremegett, mint a légkalapácsos ember munkaidőben, majd egy hatalmas idővillanás után visszatért a jelenbe.

Csak néhány pillanat múlva derült ki, hogy hatalmasat tévedtek, mert nem a jelenbe tértek vissza, hanem a jövőbe. Még hozzá Jamaikára, ahol raszta hajú feka srácok néztek rájuk kétségbeesett tekintettel.

– Félték tőlünk? – kérdezte Mr. Ribizly együtt-érzően.

– Á, dehogy – felelték az őslakosok és tovább hallgatták a Reggae-t. De amikor elfogyott az utolsó füves cigi, valaki meglepetten megkérdezte.

– Hé, apukáim! Mi ez a szar zene?

Mr. Ribizly gyorsan megint rácsapott a Random generátorra, csak úgy recscent bele a vacak kutyü, hogy a fene ütött volna bele az ótvar hongkonki nyomtatott áramkörébe! A bűvárvasút hirtelen köddé vált, így már nem hallották, hogy a féltucatnyi fűvező szemtanú egyike azt mondta:

– Hű, testvérek, ti is láttátok? Ez az utolsó szál, de micsoda prima anyag!!!

Mindenki megkönnyebbült, mert a bűvárvasút hirtelen meglódult, néhány pillanatig nagyon gyorsan száguldott, persze senki nem tudta, hogy hol, majd máris egy friss vizű hegyipatak vizében ringott. Körös-körül hegyek, völgyek terültek el, erdők és mezők zöldelltek, süttött a nap és a jármű fémpáncélja, mert nagyon átmelegedett az előbbi meleg helyzetben. Bizony, jobb nem belegondolni, hogy mi történt volna, ha ott kellett volna maradniuk a múltban. Bizony, a lányokat leszámítva, mindenki otthagya volna a fitymá... fogát a múltban. De a jövőbe sem akartak kerülni, hiszen az még nem is létezett.

Bizony, bonyolult dolog volt ez, nem sok ember volt, aki kristálytisztán értette. Például Einstein, de ő meg addig nyújtogatta a nyelvét, amíg megöregedett és meghalt. Így történt valójában, isten bizony mondom néktek, de ezt elhallgatták előletek a fizika tanárok, úgy éljenek a nyomorultak, ha nem igaz, amit mondok.

Mr. Ribizly elővette a térképet, amely Landön metróhálózatát ábrázolta. De ő ezt nem tudta, így azt hitte, már meg is érkezettek Transz Szilvániába.

Ám, jó kapusnak szerencséje is van, mert Mr. Ribizly, de főleg a vakszerencse bizony tényleg idevezérelte a kis társaságot. Itt voltak a találkozási ponton, ahol a napórák tanúsága szerint, hamarosan találkozni kellett volna már az ikrek legidősebb bátyjával, Karesszal.

Csak hogy Karesz nem volt sehol! Két napig vártak rá, meg utána még egy hónapot, de nem jött. Ekkor kezdett gyanús lenni a dolog. Többen feltételezni kezdték, hogy rossz helyen várakoznak. Főleg a Nudly család. Fekália néni, aki továbbra is rendszeresen tojta a tojásokat, roppant népszerű lett, mert az értékes holmi kiválóan alkalmasnak mutatkozott arra, hogy sefteljenek vele. A helyi lakosok, az Ungarishe Betyárok, akikről később még több szót is ejtünk, csak úgy vitték, mint a cukrot. Cserébe néha pénzt adtak, de előfordult, hogy ennivalót hoztak, meg rengeteg innivalót.

Az idő csigalassúsággal haladt. Egész nap csak vártak, kémlelték a látóhatárt, amelyet ráadásul el is takart egy bazinagy hegy, valami Hargita, vagy mi, és nem látták tőle, feltűnik-e Karesz, vagy nem. De mivel a metróterkép minden kétséget kizárólag bizonyította, hogy itt vannak Transz Szilvániában, bizony másra kezdtek gyanakodni. Nem azonnal persze, de végül arra jutottak, hogy Karesz nem jött el.

Hogy miért nem jött a szeméjte, senki nem tudta.

Először arra gondoltak, hogy elfelejtett eljönni.

De ezt az eshetőséget elvetették, mert többekben gonosz indulatot szült. Ezek az egyének meg akarták ölni Kareszt, aminek a szülők nem örültek.

Ők vetették fel a mentő ötletet, miszerint szegény Karesz lehet, hogy eljött, csak ők még nem voltak itt, ezért Karesz szépen hazament, mert azt gondolta, már nem is fognak jönni.

Íziben elhatározták, hogy meg fogják keresni. Úgy gondolták, biztosan itt lehet valahol, hiszen olyan tuti módon lezsírozták az egész érkezést, így teljességgel elképzelhetetlen, hogy elkerülték volna egymást.

Mr. Ribizly végül kiadta a parancsot, hogy hagyják el a bűvárvasutat, és induljanak el, hogy megkeressék Kareszt, aki elveszett.

Ha tudta volna, hogy ebben a pillanatban mekkora hibát követ el, biztosan mérőszalagot vesz elő és leméri.

De nem tudta!

10. A titkosszolga

Dolby, a menő manó már egy ideje sztereó volt, és nem monó, mert nem is olyan régen visszakapta szabadságát a jó Heri Kóklertől. Ez egy másik, hosszú történet volt, de szép emlékeket idézett fel benne. Különösen az volt lélekemelő epizód, amikor a gonosz Máyfolt megcsúszott a végén, és dong-dong-dong hanghatások közepette szépen végigbucskázott a lépcsősoron, az alján meg felkenődött a falra. Dolby hangtalanul nevetett, mintha csiklandoznák.

Amikor elmúlt a nevetetnékje, ismét komoly arcot öltött. Eszébe ötlött, hogy a küldetése titkos, ha lebukik meg kell halnia, mert nem árulhatja el megbízóját.

Dolby nagyot nyelt. Az ügy komoly volt, nagyon is komoly. A manó átérezte a súlyát, és belefúrta tekintetét a sötétbe.

A hely semmit sem változott azóta, hogy két éve elhagyta gazdáját, amikor felszabadult a rabszolgasorból. Dolby hitetlenkedve rázta meg a fejét és elmosolyodott magában. Őszintén szólva maga sem hitte volna, hogy még egyszer visszatér ide.

A manó még egyszer megnézte magának az éjszaka sötétjébe burkolózó nagy, fenyegető, sötét épületet. Semmi kétség, újra itt volt régi ura

Kastélyában. Ám ezúttal nem holmi piszkos kis szolgákat leste Mádfolt úr mindenkívánságát. Már nem a mocskos, csokis gatyáit kellett kimosnia, és más egyéb, nem igazán higiénikus tevékenységet végeznie. Nem kellett naponta tízszer padlót súrolnia, nem kellett békát boncolnia, vagy bűdös vegyi anyagokat kézzel kikevernie. Nem kellett nap mint nap túrnie, hogy megalázzák, kigúnyolják, sértegetssék, kosárlabdának használják. Dolby most valóban elmosolyodott.

Megint itt volt, de ezúttal új minőségében.

Most ügynökként jött vissza!

Nem, nem biztosítási ügynökként, hanem nagyon titkos ügynökként.

Mint az a híres kém, a Dzsémz Bont, aki falta a nőket, pedig nem is volt kannibál.

Dolby óvatosan settenkedett. Tudta, ha észreveszik, leleplezik, nem fognak tőle túlságosan sokat kérdezni. Röviden és gyorsan kívallatják, s ha mindent eldalol a bűntársairól, azonnal mehet az iratmegsemmisítőbe.

Dolby megkeményítette a homloklebenyét, és visszagondolt az elmúlt egy óra történéseire. Elégedettséggel töltötte el ez a munka, mert érezte, hogy eddig nem csinálta rosszul! Az éj leple alatt mindjárt azzal kezdte, hogy átmászott az árammal védett acélkerítésen, igaz, közben égnek állt a haja a nagyfeszültségtől, az izmai pedig úgy görcsöltek, mintha ki akartak volna szakadni az aprócska kis nyíszlett testéből.

De Dolby nem az a fajta manó volt, ki megijedt volna egy kis éjszakai kémtevékenységtől. Sőt, amióta felszabadult, a bátorság egyre jobban elhatalmasodott rajta, már-már a vakmerőség határait súrolta.

Dolby nagyon örült neki, hogy azt, és nem a padlót...

A kastélyba, ahol egykori gazdája még mindig lakott, viszonylag gyorsan bejutott. Átvágott a dobbermanokkal őrözött parkon, közben csontot és pacsit adott a fenevadaknak, akik még csak meg sem ugatták. Hiszen emlékeztek rá, hányszor csent nekik a konyháról vagy a boncteremből finomabbnál finomabb falatokat. A kutyák hűségesekek voltak, nem érdekelte őket a politika, nem foglalkoztak vele, hogy Dolby azóta kegyvesztett lett a gazdánál. Egy dolog érdekelte őket igazán: a velőcsont.

Dolby a kiválóan sikerült megvesztegetési kísérlet után a hátsó bejárat felé vette az irányt. Egy pillanatra meg kellett lapulnia, mert az egyik konyhalány, meg a másik, és a szakács, a bejárat felőli bokrban valamit csinált. Dolby nem tudta, hogy mit, mert sötét volt, csak azt látta, hogy nagy elánnal mozgatják a bokrot, közben pedig sóhajtoznak.

Dolby biztos volt benne, hogy valamit elvesztettek és most nem találják. Sajnálta őket, de nem ért rá velük törődni, mert várta az új kötelesség, a titkosszolgálat.

Már éppen bejutott az épületbe, amikor a bokorból sikoltozást hallott, majd elégedett nevetést.

Dolby elmosolyodott, mert biztos volt benne, hogy amazok megtalálták, amit kerestek.

Tovább lopakodott. Felosont a sötét csigalépcsőn, ami eléggé sokáig tartott, mint ahogy a neve is mutatja, csigatempóban halad rajta az ember felfelé.

Hát még a manó!

De amikor felért, akkor bizony már nagy öröm öntötte el a dobogó kis szívét. A toronyból látható volt egykori urának, a gonosz Lucifer Mádfoltnak a dolgozószobája.

Dolby magában felnevetett.

Nem, nem azért, mert idióta lett volna, hanem mert annyira elégedett volt az eddigiekkel. Amikor pedig látta, hogy Mádfolt apuka a kastély másik szárnyában éppen a rossz köikét, a gázságokban jeleskedő Rágó Mádfoltot fenekeli, mert a jómadár az esti órákban meztelenségigá váloztatta a vacsorára szánt spagettit, Dolby halkan heherészni kezdett. Rágó mellett a féltestvére, Blöki, a farkaskutya vonyított, mert nem szerette nézni az erőszakot, csak csinálni.

A manó a hátizsákját ügyes mozdulattal lecsatolta hátáról, kivette belőle a Legót meg a tapadókorongos nyílpuskát. Utána visszavette a hátizsákot. De a Legót még visszatette, mert arra most nem volt szüksége, ellenben a tapadókorongos nyílpuskába belehelyezett egy tapadókorongos végű nyílveszőt. Természetesen előtte még rácsomózta a leheletvékony, de extra erős zsineget, majd megcélozta a gonosz, fekete lelkületű Mádfolt dolgozószobájának ablakát.

De nemcsak megcélozta, hanem lőtt is, ami belefért.

A nyílvesző hatalmas erővel kirepült. Ám Dolby rosszul mérhette fel a távolságot, mert nem várt probléma adódott. A manó felszisszent, mert előre látta már, hogy a zsineg nem lesz elegendő hosszúságú. Lázasan mozdulatokkal igyekezett leoldozni a derekáról, de már elkésett. A kötél hirtelen magával rántotta.

Dolby könnyű volt, mint a száraz falevél, és most, hogy még a kezét is kiterjesztette, szakasztott olyan benyomást keltett, mint a betmen fénykorában.

Ám az érkezés nem sikeredett olyannyira tökéletesre, mint ahogyan szerette volna. A tapadókorong valamivel őelőtte, kifogástalan precizitással, merőlegesen csapódott be és hozzátapadt az ablakra.

Csak az volt a baj, hogy Dolby is ugyanígy járt.

A különbség annyi volt, hogy neki fájts.

Nem vesztette el az eszméletét, még szerencse, hiszen nem lett volna célszerű nyomokat hagynia, amit bárki megtalálhat. Ehelyett gyors mozdulattal megragadta az alkalom helyett a nyílveszőt.

Néhány perc telt el így. Dolby még a lélegzetét is visszafojtotta, annyira fűelt és lihegett, remélte, senki nem látta meg, miféle vakmerő mutatványt végez így éjnek idején. Amikor lenézett, kissé szédülni kezdett. A lába alatt hívogatóan ásitott az ötven méternyi mélység.

– Nincs is tériszonyom! – tiltakozott Dolby, ezért K. B. Rottring kénytelen volt újrairni az előbbi mondatot:

Tehát, Dolby lába alatt ötven méternyi mélység tátongott, de ez nem rémítette meg a rettenthetetlen lelkületű super manót.

– Na azért! – sziszegte Dolby, és leereszkedett a párkányra, majd az egyik ügyes kis kezével elővette az ablaknyitót. Ez az eszköz szakasztott úgy nézett ki, mint egy távkapcsoló, csak hogy mágikus impulzusokat helyezett el benne Dolby megbízója. Mivel az akció titkos volt, nem árulhatjuk el, hogy ez nem volt más, mint...

– Ne fecsegi már annyit! – sziszegte Dolby a mindenütt jelen lévő nagy író szellemének. – Nyisd ki inkább az ablakot!

Az ablak hirtelen, látszólag az ablaknyitó készülék hatására, de valójában azért, mert az író így akarta, lassan kinyílt.

Dolby viszont gyorsan behatolt. Célrányos mozgással megközelítette egykori urának íróasztalát, és egy parányi kutyut vett elő a zsebéből. Gyakorlott szemével azonnal felismerte, hogy az íróasztal mely pontján áll a metakommunikációs trinitron képcsöves, ötezer herces, síkképcsöves, teletexes, házimozi rendszerű varázsgömb. A bal kezével gyors mozdulattal felemelte az üveggömböt, a másik kezével, talán a jobbal(?), a parányi kis eszközt az üveggömb alá helyezte.

Közben rápillantott a jobb karjára erősített speciális bűvárórára, amelynek nagyon különleges számlapján felpityegett egy kis bigyó, majd zizegni is kezdett.

– Működik! – lelkenedett Dolby. – Már itt sem vagyok.

De ebben a pillanatban benyit a szobába Lucifer Mátyólt.

– Te szemét! – sziszegte a kis manó az írónak. – Nem lehetsz ekkora mocsadék! Végre valamit az életemben sikeresen végrehajtok, végre örömemet lelem a munkámban, amely egyszersmint a személyiségemet is fejleszti, na meg a kreativitásomat is fokozza, erre te meg mit csinálsz, azonnal végzel velem. Ha ez a vérszopó gazember meglát, azonnal likvidálni fog. Ezt akarod? Mondd meg, egyenesen a szemembe, ezt?

K. B. Rottring nagyot sóhajtott, majd szövegszerkesztőjének egyetlen tollvonásával átírta a manó kedvéért a jelenetet, amely pedig a könyv legjobbja lehetett volna.

Ugyanis a történet úgy folytatódott volna tovább, hogy ekkor Dolby hirtelen beugrik a szőnyeg alá. A mit sem sejtő Mátyólt papa közben az íróasztala felé battyog a sötétben, mert a villanyt nem kapcsolja fel. Az előszobából szűrődik csak be egy kevés fény, és az a sóher fekete figura azt gondolja, hogy minek is kapcsolna villanyt, amikor az sokba kerül. De ez lesz a végzete, mert hasra esik a szőnyeg alatt kuksoló Dolbyban, és úgy bevágja a fejét az íróasztal szélébe, hogy majdnem szörnyethal. De csak azért nem, mert ha tényleg szörnyethalna, akkor Dolby most nem rohanhatna rá nagy elánnal, és nem rugdoshatná, meg üthetné haraphatná, köpködhetné félholtra, mert ugye az mégiscsak gusztustalan hullagyalázás volna.

Ehelyett azonban kissé másként alakulnak a dolgok. Lucifer Mátyólt ugyan benyit a szobába, de a felesége utána kiabál a szemközti szobából, mert azonnal szexelni akar vele. Vele és a kutyájával. A perverz és szexcentrikus Lucifer Mátyólt ezért gyorsan és gondolkodás nélkül becsukja az ajtót, ezért nem veheti észre a kis Dolbyt, aki már mászik is vissza az ablakon át a párkányra.

– Tényleg nem lett volna rossz – ismeri el Dolby. – De a kutyát ki kellene belőle hagyni, mert gusztustalan.

– Na jó – engedékenykedett K. B. Rottring.

– Már azt hittem, meg fogok halni – törölte le a jeges verítéket nemes homlokáról Dolby. – Egy amerikai tanulmányban olvastam, hogy a filmekben az ilyen és ehhez hasonló jelenetekben általában 72 százalékkal nagyobb arányban halnak meg a négerek és a jelentéktelen mellékszereplők, mint azok, akiknek fontos szerepük van a cselekményben.

– Lehet – gondolkodott el a nagy K. B. Rottring, és a hóna alá kapta a kis Dolbyt. A menő manó egy darabig izgett mozgott, harapott és csípett, mert úgy tűnt akarata ellen volt, hogy K. B. Rottring ügyes mozdulatokkal rászerezte a hátára az interkontinentális rakétát.

A manó fejére meg sisakot nyomott, hogy meg ne fulladjon, ha kiér a világűrbe. Utána elindította a berendezést, amely az egész történet valamennyi jelenetében felhasznált, kibérelt, lefotózott, felgyújtott vagy tönkretett, netán komputeranimált értéktárgyánál pontosan ötszázhatvankilenc és félszer drágább volt. Amikor ebbe belegondolt, elmosolyodott, majd élvezettel nézte, amint az ügyes kis menő manó visszarepül a bázisra, hiszen bevégezte lehetetlen küldetését.

Dupladurr professzor és a vezérkar éppen tanácskozott a Rokforti Katonakiképző- és Varázsfegyver Kiképző Hádisekula fegyvertermében, amikor nagy csörömpölés kíséretében Dolby, a menő manó, akarom mondani, a repülő manó, hehehe, szépen és stílusosan megérkezett.

– Nahát, Dolby! – lelkesedett Dupladurr professzor szinte örömmel, amikor leseperte magáról a vakolatot és a felettük lévő második emeletet, amely éppen most jött le az elsőre.

– Mágikus eszközeimmel észleltem, hogy sikerrel járt küldetésed. Gratulálok, ez igazán remek munka volt. – Megsimogatta hosszú szakállát, hosszú kabátját, hosszú nadrágját, majd hosszan végignézett az egybegyűlteken, akik hosszú sorban álltak a teremben a terepasztal felett, ahol a haditerveket készítették kis manufaktúráis módszerekkel, szép hosszú sorban.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte Dupladurr professzor. – Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek Dolbyt, a menő manót, a legszuperebb 00-ás kódjelű superkémünket, aki nem is olyan régen elhelyezett a gonosz Lucifer Mátyólt metakommunikációs varázsgömbje alatt egy lehallgató berendezést. A korszerű eszköz kiváló lehetőséget biztosít majd számunkra, hogy az áruló Mátyóltok sötét tevékenységét nyomon követhessük.

Az egybegyűlteket felállva éljenezték a megérkező hőst, akinek a kedvéért topplesszes törpelányok is végiglejtettek a teremben, de nem maradhattak sokáig Dolbyn, mert Dupladurr professzor nem akarta, hogy bármi is elvonja a figyelmüket a munkáról.

– Reményeink szerint még az is elképzelhető – folytatta az iskola vezetője, hogy a berendezés segítségével az új erőre kapott Netuddkit is megfigyelhetjük, rettenetes céljait pedig kikémlelhetjük. Az információk birtokában viszont hatékony cselekvési tervek követhetők. – Dupladurr professzor jelentősegteljes pillantást vetett a terem egyik sarkában állógáló kovácsra, aki mesterien tudott bármit kovácsolni. Állítólag még előnyt is tudott, de ezt még senki sem látta, éppen ezért voltak, akik fenntartásokkal kezelték ezt az álhírt. De terveket biztosan tudott, mert erre tanúk is voltak szép számmal. Dolby szerényen mosolygott, és kért egy meleg ásványvizet buborék nélkül. Mintha csak a sors éppen arra készült volna, hogy igazolja Dupladurr professzor szavait, hirtelen felpytegett a berendezés.

Minden szem a kémműszerrel összekötött hipermodern diavetítőre tapadt, ahol az állóképen megjelent Netuddki képe, és a berendezéshez kötött gramofonból megszólalt Gigawatt Voltmárvolt hangja.

Mindenki összereszt, többen pedig nem csak összereszt, hanem...

Minden szem a következő fejre tapadt.

11. Igen, ide!

A metakommunikációs csúcstervezés kerregni kezdett, majd hirtelen meghallották a hangot, amelyet senki sem szeretett volna élőben élvezni.

– Én vagyok az! – mondta a hang.

– Kicsoda? – kérdezte Lucifer Mátyólt.

– Hát én! – ismételte a hang.

– Azt bárki mondhatja – ellenkezett Lucifer Mátyólt. – Igazolja magát, vagy rendőrt hívok, az majd megteszi.

– Az apád mindenit, Mátyólt! Hát nem látod, hogy én vagyok az, te ostoba szarvasmarha? – Tudod! Netuddki!

– Hű, tényleg! – mondta Mátyólt. – Nagyon ismerősnek látszik. Csak nagyon szellemképes. Valaki elpiszkálta a kontrasztot.

– Ne szórakozz velem, mert legyilkolok!

– Ne fenyegetsen, mert azt nem szeretem!

– Hogy az a kénköves pokol égesse meg az ülőgumódon a kultakaródat! – káromkodott csúnyán Voltmárvolt.

– Nagyuram! Hát te vagy az! Most már látok és hallak. Végre működik ez a fránya berendezés – lelkesedett Mátyólt. – Valaki elhelyezett egy kis poloskát, ami miatt elromlott a vételi minőség. De most már állítottam rajta. Remélem, mindenki jól hall minket?

– Természetesen! – felelte elégedetten Dupladurr professzor, és büszkén veregette meg Dolby fejét.

– Hű csicskásom és talpnyalóm! – dörögte Gigawatt Voltmárvolt. – A tervem sikerrel járt. Drakula él! Feltámasztottam! Hamarosan én leszek Isten!

Enyém lesz az egész világ. Háháháhá.

Lucifer Mátyólt vigyázzállásban hallgatta urát, aki a varázsgömbjéből ordította tovább.

– Minden ellenségemet kinyírom! Mindenkit! Azokat is, akik harcolnak ellenem, de azokat is, akik nem harcolnak, csak nem szimpatizálnak

munkássággal. Minkinek sem telmezezek. Élet halál ura máris én vagyok. Már alig bírok uralkodni magamon. És most végre elkapom azt az átkozott Heri Kóklert is. A bolondját járatta velem az a rövidlátó kis patkány, de hamarosan az inába száll majd a bátorsága, ezt garantálom neked, Máyfoltom.

– Örömmel hallgatlak, mint a BBC rádiót, Nagyuram! – szalutált idősebb Máyfolt.

– Az a piszok kis korcs, most méltó ellenfelére fog találni Drakulában. Visszahelyeztem azt a szörnyeteget a hatalmába, visszaküldtem a várába, hogy megint kegyetlenkedhessen a lakossággal. Felvértetem néminemű plusz tulajdonságokkal, amelyeket a feltámasztása során végzett mágikus procedúra közben kapott tőlem.

– Nagyszerű, Nagyuram! – helyeselt Máyfolt apuka.

– Több mint nagyszerű! – dörrent Voltmárvolt. – Csak egy apróság, amit nem árt, ha tudsz. Drakulát nem lehet többé elpusztítani azokkal a hagyományos módszerekkel, mint amikkel a középkorban időnként sikerült időlegesen kivonni a forgalomból. Az új Drakula már ellenáll a fokhagymának, érzéketlen a keresztre, a Biblia sem rémiszti meg, mivel továbbra sem tud olvasni a tahó barma, és nem fog rajta az ezüstgolyó sem. Ha pedig valaki karót verne a szívébe, egyszerűen csak kinevetné.

– Tehát... halhatatlan lett? – kérdezte Máyfolt döbbenten.

– Nem, azt azért nem – hahotázott Voltmárvolt. – Hagytam egy kiskaput, amivel le lehet győzni. De ezt senkinek sem árulom el, mert nem akarom, hogy kiszivárogon a dolog, és másnap már a bulvársajtó szenzációként találja a hírt. Elég annyit tudnod, hogy ügyünk jól halad. Drakula ki fogja vonni közös ellenségünket, Heri Kóklert a forgalomból. Speciális eljárással zombivá alakítja, ezt követően pedig bezárja ötszáz évre az egyik kazamatájába. A legsötétebbe és a legmélyebbe. Méltó büntetés és szenvedés lesz ez ennek a szemtelen kölyöknek, aki packázni mert velem.

– Így van, Nagyuram! – helyeselt Lucifer Máyfolt. – Már én is úgy várom, mint a hétvégét.

– Drakula pedig csak hadd élvezkedjen addig. Ha már nem lesz szükségünk rá, akkor tudni fogom a módját, hogyan vonjam ki a forgalomból.

– Hogyan? – kérdezte Máyfolt.

– Nem figyelsz rám, ostoba? – dörrent rá Voltmárvolt. – Az előbb mondtam, hogy titok!

– Ja, tényleg! – kapott a homlokához a levélnehezékekkel Máyfolt, amitől megszedült kissé, ezért beesett az íróasztal alá.

– Figyelj jobban arra amit mondok, Máyfoltom, mert ha még egyszer észreveszem, hogy hiába beszélek neked, meg sem érted amit mondok, bizony macskatápot készítek belőled.

– Jaj, azt ne, kérlek Nagyuram! – siránkozott Máyfolt feltápáskodva. – Útálom a macskákat! Hadd legyenek inkább kutya- vagy esetleg haleledel. Nem, inkább kutyaeledel, mert most jut eszembe, hogy víziszonyom is van.

– Majd meglátom, hogy mit tehetek érted – lett engedékenyebb a főgonosz. – Ne feledd, a rossz mindig elnyeri méltó jutalmát, a jók pedig megbűnhődnek, ahogy megérdemlik.

– Javohl, herr generál! – ordította magából kikelve Máyfolt, hogy ezzel is demonstrálja feltétlen hűségét.

– Ne feledd, hogy hamarosan találkozunk. Nagyszabású világuralmi terveimet a jövő hét végén felvázolom híveimnek. Apropos! Ráérsz a jövő hét végén, Máyfoltom?

– Nem, az nem jó, mert pecázni megyek a barátaimmal.

– Hümmhümm, akkor esetleg az azt követő hét végén? – kérdezte reménykedve Voltmárvolt.

– Az sem jó – sajnálkozott Máyfolt – mert akkor meg az ellenségeimmel megyek.

– Hétköznap, lássuk csak..., mondjuk, szerda délután? – reménykedett Voltmárvolt.

– Az sem alkalmas, mert vendégek jönnek hozzánk.

– Milyen elfoglalt vagy, Lucifer! – sajnálkozott Netuddki. – Mit szólnál hozzá, ha csak a te kedvedért áttennénk az eseményt egy hónap múlva péntek 13-ra. Akkor biztosan nincs semmi dolgod egész nap az kegyetlenkedésen kívül.

– De, sajnos nem alkalmas az időpont, mert akkor meg hivatalos vagyok egy lakodalomba, ahol kötelességem, hogy éljek az első éjszaka jogával.

– Ó, bammeg Máyfolt!

– Így lesz uram, magam is alig várom. A lány nagyon csinos és a vőlegény se csúnya. Sőt, nem fogod elhinni, még kutyájuk is van!

– Te perverz, fajtalankodó vadállat! – dicsérte meg Voltmárvolt. – Ha holnapután este fél háromra nem leszel a váramban, hogy meghallgasd a világuralmi terveimet, akkor kitömlök, és felszögezek a nappalim falára.

– Ó, ez hatalmas kegy, Nagyuram! – lelkenedett Lucifer Máyfolt – Sohasem reméltem, hogy ekkora megtiszteltetésben lesz részem.

– Ott leszel, vagy nem? – dörrent rá figyelmeztetőleg Voltmárvolt.

– Mérget vehetsz rá, Nagyuram! – ígérte Lucifer Máyfolt.

– Nyugodt lehetsz, hogy fogok is! – hahotázott gonosz ura. – Ugyanis le fogok számolni a belső ellenségeimmel, akik eddig megúszták. Lesz kaja, pia, nők, fiúk, kutyák, svédasztal, hidegtál és meleg fogadtatás, drogok dölgivel, tiltott szerencsejátékok, pitbull viadal és orosz rulett. Feltétlenül számítok rád, Luci, mert remek móka lesz. Ha meg nem jössz, én jövőm tehozzád, és akkor Game Over lesz neked, arra mérget vehetsz!

12. Mentőakció

Dupladurr professzor elgondolkodva halkította le az össze-vissza kiabáló embereket. A helyzet ismét komoly volt. Most, hogy titkosszolgálati eszközökkel megérezték, hogy Heri Kókler ellen gonosz merényletre készül Netuddki, Dupladurr professzor előtt világossá vált, hogy mindenféle egyéb haditerv kieszelése helyett előbb bizony meg kell menteniük Heri Kóklert, azt a gyanútlan, rövidlátó, árva gyereket, aki jobb sorsra érdemes.

Dupladurr professzor magához intette leghűségesebb idiótáját, Hibridet, az óriást.

– Kisfiam, mondta a prof. az óriás térdének – mert éppen addig ért neki –, az a helyzet, hogy nagy kakiban vagyunk.

– Igen, professzorom? – csodálkozott az óriás. – De hát mi történt?

– Ha nem figyeltél az előbb eléggé, akkor majd később elmagyarázom. Azonnal Transz Szilvániába kell mennünk, hogy megakadályozzuk Gigawatt Voltmárvoltot rettenetes tervének kivitelezésében.

– Miféle rettenetes terv? – sápadt el az óriás.

– Meg akarja ölni Heri Kóklert. Tudod, azt a kis szemüveget, akinek az a sebhelyet ábrázoló matrica van a homlokán. Tudod, amelyik annyira komál téged...

Hibrid a szívéhez kapott és masszírozni kezdte, mintha anginás rohama lett volna. – Hhhhhhhhhh – hörögte.

– Ne aggódj barátom! – vigasztalta Dupladurr, miközben felmászott egy létrára, és onnan veregette meg az óriás hátát. – Inkább én aggódok, te pedig gyere velem, hogy elrettentő jelenléteddel segíts nekem elhárítani a felmerülő akadályokat, és péppé lapítsd mindegyik kurafinak a fejét, aki utunkba merészel állni. Vagy, ha nem jössz, akkor itt kell maradnod a konyhán, és másfél évig krumplit meg burgonyát kell pucolnod reggeltől másnap reggelig.

Hibrid felgügyögött, mert láthatóan tetszett neki az erőszakos toborzó akció. De egyébként meg maga is biztos volt benne, hogy a legjobbak között

A helye. Nem pedig a konyhában!

– Megyek veled professzorom! – mondotta, és közben ügyesen elkapta a törekeny kis öregembert, aki alól éppen ebben a pillanatban sétált ki a létra.

– Látod, fiam, gyakran nekem is elkel a segítség, hiába vagyok óriási varázsló – nevetett Dupladurr.

Hibrid pacsit adott neki, majd áhítattal figyelte, amint Dupladurr professzor lánglelkű lelkesítő beszédet tart a haditanács résztvevőinek.

– Barátaim! A varázslóvilágnak szüksége van rátok. Meg kell mentenünk Heri Kóklert, aki már három alkalommal megmentett minket a biztos pusztulástól. Most elérkezett az idő, hogy egyszer a jó életben legalább mi is megmentünk ennek a szegény kölknek az életét.

A tömeg helyeslően felmorajlott. Dupladurr professzor ezt biztatásnak vette, ezért aztán tovább hergelte az amúgy is lelkes híveit.

– Olyan akcióba kezdünk, amely halálos veszélyeket rejt. Lehetséges, hogy sokan egyáltalán nem térnek majd haza közülünk. Lehet, hogy senki. Csak én. De én nem félek igent mondani, és nem félek harcolni, és nem félek halálba küldeni benneteket. Mert igazságos ügyet szolgálunk. Én tudom, mert ma reggel határoztam el, hogy ügyünk igazságos. Aki nem ezt mondja, az hazudik és mátol kezdve ellenségnek tekinthető.

Mindenki tapsolt, lelkesedett, hogy öröm volt nézni. Dupladurr megvárta, míg elül a zaj, és folytatta:

– A gonosz Gigawatt Voltmárvolt feltett szándéka, hogy mindannyiunkat elpusztít. Nem nézhetjük ölbe tett kézzel. Felkészülünk és ellenállunk. Ezért jöttünk néhány héttel ezelőtt össze, és ezért kovácsoltunk – itt jelentősegteljesen a nagybajuszú kovácsra nézett – világmegváltó terveket. Ám, mint ahogy az előbb hallottátok, Heri Kókler végveszélyben van, és még csak nem is tud róla. Nélkülünk talán életét fogja veszíteni egy kilátástalan harcban, amelyhez még nem elég edzett és felkészült. Meg kell mentenünk! Önkénteseket kérek! Jelentkezzen az, aki elkísér engem Transz Szilvániába!

Az emberek és az asszonyok, az óriás és a manó is felhőrdültek erre. Emberemlékezet óta nem volt példa arra, hogy az iskolát is beleértve, Dupladurr professzor bármit is vezetett volna. Utóbbit nem kellett vezetni, olyan volt mint egy jó motor, csak be kellett rúgni és már ment is magától.

– Igen, barátaim, én magam vezetem a mentőakciót. Tartozom ennyivel Herinek, mert ha ő nem volna, már az iskolát is bezárta volna a gonosz Netuddki. Meglehet, ma már munkanélküli pedagógusként tengődne valamilyik multinacionális áruházláncolat parkolójában, és azért könyörögnék az embereknek, hogy egy százasért hadd vigyem vissza a kocsijukat, hogy meglegyen a napi betevő alkoholadagom. – Dupladurr elhallgatott, szemével körbepillantott a teremben. Mindenki hallgatott mint a sír, az emberek harminc méter mélyen elgondolkodtak. Olyan csend volt, hogy sem a légy zümmögését, sem pedig a mobiltelefonok hányingerteltő, tők egyedi csengőhangjait nem lehetett hallani.

– Én jövök – szólalt meg Hibrid az idiót... az óriás, és Dupladurr professzorra nevetett.

– Én is! – emelte fel a kezét Meggenya professzor.

– Én sem maradok itt a fészkemben! – emelkedett fel a helyéről Madám Fly.

– Megyek! – mondta szűkszavúan Himba professzor, és megingatta a fejét, hogy összezavarja azokat, akik még nem ismerték. – Kinyírjuk őket! – ígérte magabiztosan Vószem Zordon, aki mint mindig, most is állig fel volt fegyverkezve. Éppen kibiztosítani készült egy Jugoszláv típusú kézigránátot, de Hibrid lebeszélte róla egy baráti hátbaveregetéssel, aminek súlyos eszméletvesztés lett a vége.

Addig-addig jelentkeztek az egybegyűltek, hogy a végén annyian lettek, hogy Dupladurr professzor elégedetten dörzsölhette a kezét, a mentőcsapat összeállt.

– Öt perc múlva indulunk! – adta ki a parancsot, majd a gondnokra, Alamusz Giccsre bízta a teljes épületet, a kulcsokat, a kincseskamrát, a tananyagot, a szemléltető eszközöket, a műkincseket és a házi kísérteteket. A gondnoknak a macskájával együtt, akit Csak Norrisnak hívtak, meg kellett ígérnie, hogy nem csak a saját, de mások élete árán is meg fogja védenie Rokfortot attól, nehogy ellenséges kézre kerüljön.

Miután a gondnok megesküdtött – sőt, a macskája is –, a többiek eltávoztak.

Még senki sem sejtette, milyen végzetes hibát követtek el ezzel.

Csak Norris, a macska.

13. Hová lett Karesz?

A kis csapat már órák óta nagy, extra méretű fésűkkel fésülte át az erdőt, az aljnövényzetet, a tüskés bozótot, a fák koronáit, az ösvényeket és a nemzetközi főutat, de semmit nem találtak, csak néhány fura járművet. Ezek a nemzetközi úton közlekedtek és az volt a nevük, hogy Dacia. Senki nem tudta, hogy mit jelent ez a név, de Hermelin felfigyelt rá, hogy a jármű jobb hátulján két betű virít:

„TX”

– Vajon mit jelenthet ez a betű? – csodálkozott Mr. Ribizly, aki nagyon szerette az autókat, de valahogy azonnal tudta, méginkább megérezte, hogy ez a jármű, amit láttak, nem autó, hanem valami más. De vajon micsoda lehet, ha ennyire hasonlít rá, de mégsem az.

– Tudom, mit jelent az a „TX” – csapott a homlokára Controlles.

– Mit? – kérdezte Heri kíváncsian legjobb barátjától.

– Azt, hogy Tőxar.

– Milyen okos fiam van nekem! – lelkesedett mindjárt Mr. Ribizly. – Látjátok, nem hiába nevelgettelek benneteket, etettelek, itattalak, szoptattalak...

– Azt én csináltam! – vágott közbe Mrs. Ribizly.

– Mindig összekeverem a dolgokat! – helyesbített Mr. Ribizly, mint egy sajtótermék, ha hülyeséget ír.

– Kösz, apu – szerénykedett Controlles.

– Nézzétek! – kiáltotta ebben a pillanatban Hermelin, és ujjával az előttük munkálkodó, állatira kigyúrt testű illetőre mutatott, aki alig másfél méterre volt tőlük, így valódi csoda, hogy eddig nem vette észre senki.

– Micsoda pompás izmok! – lelkesedett Vazelin bácsi, aki oda volt a badibildingért, mert fiatalabb korában maga is árult doppingszereket.

Fekália néni most is ott kotkodácsolt a ketrecében, féltékenyen belecsípett a kezébe, amitől Vasvilla bácsi ideges lett és megrázta a ketrecet. Fekália néni elcsendesedett, mert beütötte a fejét. Dundy Nudly nem szólt semmit, mert éppen evett. Ilyenkor nem tudott megszólalni, mert mindkét orcája tele volt disznótáppal. Mivel rengeteget evett, ezért Heri gazdasági okokra hivatkozva lassanként átszoktatta erre az olcsó és tápanyagban dús, testtömeget kiválóan növelő étkezési formára. Dundy Nudlynak nem volt ellenvetése. Persze kezdetben volt, de azt Heri kemény munkával, sok-sok szeretettel, sok türelemmel, a belső belátásra alapozó intellektuális megközelítés segítségével és játékos veréssel, meg árammal sikeresen kigyomlálta belőle.

Amikor a kis társaságot meglátta, a hatalmas izomzatú fiatalember abbahagyta a munkáját, majd fejét felemelve érdeklődve végignézett az érkezőkön.

– Majd én beszélek vele! – javasolta Mr. Ribizly, aki kiválóan beszélt minden nyelvet, így Transz Szilvániul is folyékonyan tudta lökni a sódert.

– Adjon Isten! – mondta népiesen az izomkolosszusnak, majd barátságosan nézett rá jelezve ezzel, hogy nem akarja megharapni. – Fogadj Isten! – válaszolta a fiatalember, és végigmérte az érkezőket. Remek, kis mérőszalagja volt, azzal csinálta. – Hát titeket meg mi szél hozott erre,

ahol a madár nem jár, nem hogy az ember? – kérdezte végül.

– Bizony, szomorú dolog miatt evett minket ide a fene – folytatta továbbra is Arcszőr bácsi. – Legidősebb fiam Karesz, aki még nálam is egy kicsivel idősebb, és szakasztott úgy néz ki, mint Albert Einstein, de nem nyújtogatja úgy a nyelvét, mert ezt a ronda szokást már gyerekkorában kivetjük belőle, na, szóval, ez a drága gyermekünk eltűnt! Őt keressük most nagy erővel, a lakosság bevonásával. Apropó! Uraságod nem látta véletlenül az én kicsi fiacskámat, azt a nagy lapajt? Két hónappal ezelőtt volt vele egy találkánk, odalent a völgyben, de nem jött el a bitang kölke. Először arra gondoltunk, hogy biztosan azért, mert elfelejtette, hogy jövünk. Mert hát az ő korában ez már bizony néha előfordul. Később már haragudtunk is rá, és arra gondoltunk, biztosan direkt késik, mert mindenképpen azt akarja, hogy nagyon örüljünk neki, ha végre ideér. De most, hogy két hónap eltelt, bizony aggódunk érte – vallotta be Arcszőr bácsi. – Attól félünk, hogy valami történt vele, netán ő bántott másokat.

Az én nevem Fanyűvő – mondta némi gondolkodás után az izomember. – Azért ez a nevem, mert egész életemben, reggeltől estig csak a fákat nyűvöm. Mivel máshoz nem értek, kénytelen vagyok ezzel foglalatostkodni. Közben a túlzott fizikai meló miatt állatira kigyúrt lettem, de szívesebben csinálnék mást – Fanyűvő tekintette elhomályosult, és a távolba meredt.

Mindenki érdeklődve hallgatta.

– Kisgyerekkorom óta arról álmodozom, hogy egyszer majd saját balett stúdiót fogok üzemeltetni. De valamiért soha nem sikerült a tervem – sóhajtott Fanyűvő. – Pedig annyi finomság és érzelem van bennem, hogy néha alig bírom visszafojtani magamban – sóhajtott, majd elpityeredett.

– De láttad-e Kareszt? – kérdezte meg Arcszőr bácsi lényegre törően.

– Nem, nem láttam – hazudta Fanyűvő.

– Kár! – sóhajtott Arcszőr bácsi. – Pedig segíthetnél volna nekünk megtalálni kicsi fiunkat, akivel már ki tudja, hogy mi történhetett két hónap alatt. Egyedül ebben a nagy, rengeteg erdőben, ahol csak úgy hemzsegnek a népmesei figurák meg a cukros bácsik.

– Bizony, bizony – érzett egyet Fanyűvő. – De higgyétek el, nem láttam Kareszt már három hónapja.

– Három hónapja... – ismételte Mr Ribizly. Hirtelen a fejéhez kapott. – Ezek szerint te ismered Kareszt? – kérdezte fellobbanó lelkesedéssel.

– Hát hogy a jó életbe ne ismerném Kareszt? – kérdezett vissza Fanyűvő. – Hiszen Kareszt mindenki ismeri. Szoktunk tőle ezt-azt venni.

– Mindenki ismeri? – lepődött meg Mrs. Ribizly is. – Az én kis fiacskámat!? Oh, Istenkém, hát milyen jó is ezt hallani – lelkesedett Mrs. Ribizly. A gyerekek jelentőségteljesen egymásra néztek. Heri rokonait is szemmel tartotta, mert nem akarta, hogy egy óvatlan pillanatban netán rossz fát tegyenek a tűzre, amit halállal vagy kézlevágással kellene büntetnie. De természetesen azt sem akarta, hogy megszökjenek. Elég nagy baj volt, hogy Karesz sem volt meg. Nélküle aztán hogy fognak majd túrázgatni, kirándulni, erdőben bolyongani, hiszen közülük senki sem ismeri ezt az országot, csak Karesz. De ő meg köddé vált! Heri aggodalommal figyelte, amint Fanyűvő tovább beszél. Nem tetszett neki ez a nagy darab fickó, akivel kapcsolatban felmerült a gyanú, hogy nem biztos, hogy otthon nem női fehérműben jár-e.

– Kikérem magamnak – mondta Fanyűvő kissé neheztelve. – Nem szeretem az ilyesfajta gyanúsítgatásokat. Hiszen még nem is ismerjük egymást közelebbről. Milyen alapon gyanúsítgatsz te engem, kis sebhelyes homlokú? Tudd meg, hogy igenis jogom van hozzá! A férjem, a Vasgyúró is megmondta. Ma már ez nem szégyen, főleg Nyugaton pedig még divat is. Mivel mi is azt majmoljuk itten a hegyen, igyekszünk divatba hozni ezt a dolgot. Igaz, ami igaz, nem nagyon fűlik hozzá a fogunk, mert a csajokat hajkurászni inkább, de nem tehetünk mást, a divatot követnünk kell, ha nem akarunk végleg lemaradni. Különben pedig tudd meg az igazat! Én nem csak otthon, hanem még munka közben is női fehérműben járok. Kényelmes, mégis egészséges viselet, mert a fenék-bevágós bugyiban kevésbé lesz izzadt az ülepem, és a pémá értékem is határérték alatt marad. Megmutassam?

– Juj! Ne!!! – mondta zavartan Mrs. Ribizly, mert erre azért még ő sem volt felkészülve, pedig lehetett volna, hiszen kétszer is látta Heri és Hermelin videofilmjét.

– Na menjünk innen! – fogta kézen feleségét Arcszőr bácsi. – Keressük tovább Kareszt.

– Várj egy kicsit, szívem – kólintotta fejbe a hűtládával a neje. – Ne siess annyira, hiszen ez a kedves fiatalember...

– Fiatalasszony – javította ki a Fanyűvő és még mindig durcás képet vágott.

– Tehát, ez a kedves fiatalasszony ismeri a fiacskánkat, Kareszt. Miért nem kérdezzük meg hát, hogy ha három hónapja látta Kareszt, akkor nem mondta-e esetleg neki, hogy most merre lehet.

– Nem mondta! – felelte a Fanyűvő szűkszavúan. – Pedig sokmindent mondhatnék, de mélyen megsértették a szociokulturális jogaimat. Jobban teszitek, ha elhordjátok az írhátokat, mert mindjárt hívom a férjemet, a Vasgyúró. Ő aztán nagyon hirtelen haragú, ideges természetű ember, hacsak éppen nem részeg.

– Részeg? – kérdezte aggodalmaskodva Mrs. Ribizly.

– Igen, az! – erősítette meg a Fanyűvő.

– Miért, akkor milyen? – szedte össze minden bátorságát Mr. Ribizly.

A Fanyűvő olyan arcot vágott, hogy a faluban lévő kutyák szűkülni kezdtek, a lepcsés szájú, feketébe öltözött egyfogú nénik pedig sietve fogták a hokedlijukat és beiskoltak a házba, hogy azután kapkodó mozdulatokkal magukra reteszeljék az ajtót.

– Amikor részeg, akkor nagyon vérengző! – mondta Fanyűvő kárörvendően.

– Már megyünk is! – mondta békülékeny hangon Mr. Ribizly.

– Hová, hová ennyire sietve? – kérdezte a Vasgyúró, akin látszott, hogy volt már józan is, de most biztosan nem az.

– Megyünk, és megkeressük a kisfiunkat, Kareszt... – mondta halkan Mr. Ribizly. – Igazán nem akarunk fajtalan... ízé, miket is beszélek, hmmm... alkalmatlanokodni. Nos... hmmm... nagyon köszönjük a *meleg* fogadtatást, de most már mennünk kell.

– Mi ez a nagy sietség?! – csattant még egyszer Vasgyúró hangja. – Még meg kell kóstolnotok urak és hölgyek a világhírű Transz Szilvániában készült alkoholtartalmú italt, a Rizling Szilvánit.

– Mekkora nagy állat! – súgta oda Heri Hermelinnek, aki megbabonázva figyelte ennek a másik izomkolosszusnak a hihetetlenül kigyúrt alkatát.

– És micsoda izmai vannak! – pihegte Hermelin aléltan a vizuális gyönyörtől. Elképzelte, amint ez a hatalmas ember...

– De az agya biztosan diónyi... – találgatott, nem, inkább reménykedett Heri, hogy hatékonyan elterelje csaja gondolatait a konkurenciáról.

– Nagy tévedés! – haborodott fel Vasgyúró. – Doktori diplomám van. Kettő is. Egy jogi és egy orvosi. Ezenkívül a történelem, a matematika, a nyelvészet és a zene doktora is vagyok. Kilenc nyelven beszélek, és kettőn mutogatok. Annyi ikúm van, hogy rá se fér a skálára. Na mit szólsz ehhez, kis haver? – kérdezte Herit, és fenyegetően megindult a szegény fiú felé, hogy megvizsgálja neki a prosztátáját.

Heri megérezte, hogy mit akar, ezért elővette a varázspálcáját, és megsuhogtatta. Közben azt kiáltotta:

„Duplex Bonsaikusz!”

Az eredmény megdöbbenő volt. Akik nem tudták, hogy Heri ennyire tud varázsolni, most földbe gyökerezett lábakkal bámulták a fiút, aki haloványan mosolygott, de azért elvette a feléje nyújtott virágokat.

– Nahát! – mondta Controlles.

– Nem semmi! – csettintett Pageup és Pagedown.

– A nemjóját neki! – ismerte el Overlay.
– Nagy varázsló vagy, Heri! – nyalizott a kis Genny, de Controlles sietve befogta a száját, és hátradobta a fák közé. Tudta, hogy Herit meglehetősen idegesíti a húgocskájuk tolakodó rajongása, és nem akarta, hogy egy szép napon Heri teljesen jogosan ezért agyonverje valamivel, ami kemény.
– Vissza lehet csinálni? – kérdezte Backspace, akiben munkálkodott a szakmai kíváncsiság.
– Kizárt dolog! – találgatott Altefnég, és fél térdre ereszkedett, hogy jobban megnézhesse az eredményt.
– Segítség! Segítség! – kiabálta cérnavékony hangon Fanyűvő és Vasgyúró, amikor Hermelin megpiszkálta egy fűszállal a kis buksijukat.
– Ügyes fiú! – Ismerte el Mr. Ribizly.
– Megint megmentetted az életünket! – ölelte meg Herit Mrs. Ribizly. Heri csak mosolygott, amikor a néni benyomta a buksiját a dekoltázsába.
– Apa! – mondta a kissé lassú észjárású Dundy Nudly, és meglepetésében a malactáp is kifolyt a szájából. – Heri lekicsinyítette őket! A saját szememmel láttam! Állati, igaz? – Látom fiam! – mondta Vatta bácsi fojtott hangon. A kezében szorongatott kalitkában Fekália néni ijedten kotkodácsolt. Szegény Vekker bácsi! Látszott rajta, hogy menyire érzékenyen érinti, hogy a fia gyengeelméjű, a felesége meg egy tyúk. Heri megsajnálta. Odalépett hozzá, majd kedvesen egy barackot nyomott a fejére. Vasmacska bácsi hosszú nyelvével érzékenyülve nyalogatta fejről a finom, rostos gyümölcsöt. Közben pedig láthatóan határozottan felkeltette Mrs. Ribizly érdeklődését, aki kacér pillantásokkal illette.
Heri a zsebébe dugta a két kistermetű, izgó mozgó izompacsirtát, akik csak akkor hagyták abba az izgó mozgást, amikor a fiú határozott mozdulattal rácsapott a zsebére. Heri egy papírsebkendővel kitörölgette a gusztustalanná vált zsebet, a hulladékot pedig kutúremberhez méltó módon beledobta egy szemetesládába.
Mr. Ribizly feleségére pillantott. Elgondolkodott rajta, hogy vajon hogy a fenébe lehet ennyi gyereke, akik közül ráadásul csak egynémelyik hasonlít rá? Ám magyarázatot nem talált erre. De nem akarta, hogy megint összehasonlítás tárgya legyen, ezért úgy döntött, hogy kiadja az indulási parancsot.

14. Küldetésben

Black Jack nemes arcélét lágyan simogatta végig a lebukó nap vöröses fénye. Hűséges cimborája, a genetikailag módosított repülő szerencsemalac, Szado Mazsi, okos tekintettel révedt a semmibe, közben relaxált.
Vagy ült.

Előttük igen szép táj bontakozott ki. Black Jack egy pillanatra hajlamos volt még azt is elfelejteni, hogy miért vannak itt. Nagyot sóhajtott, majd megveregette Szado Mazsi hátsóját, mire cimborája jókedvűen felröhögött.

Black Jack, aki Heri Kókler keresztapja volt, és egyben hírhedett szerencsejátékos is, egyéb iránt éppen törvényen kívüli, körözött személy, most a végtelen erdőséget bámulta. Amerre a *S a m* ellátott, mindenütt hatalmas, ősi fák magasodtak. Lehetek vagy száz-százötven évesek, egynémelyiknek a törzsét féltucatnyi ember sem érte volna körbe. Mivel Black Jack városi fickó volt, és jobban ismerte a szerencsejáték gépek világát, különösen a félkarú rablókat, nem tudta megállapítani, hogy ezek a fák tölgyek-e vagy juharfák, netán inkább valami más fajhoz tartoznak inkább.

Innen a szikla tetejéről, ahová az előbb Szado Mazsi kecses mozdulatokkal leszállt, igencsak nehezen lehet észrevenni azt az aprócska erdészházat, amelyet kerestek.

Ám Black Jacknek rendelkezésére állt a legkorszerűbb, igazi holdnavigációs műszer, amely messze-messze lekörözte a régi, elavult elődjét, amelynek az volt a neve, hogy műholdnavigációs műszer.

Mágikus hatású berendezésének segítségével könnyűszerrel bemérte a helyet, majd megmutatta hipermodern, napelemmel működő Legtop komputerén bajtársának, hogy hová is kell elrepülniük.

Szado Mazsi bólintott, memorizálta a koordinátákat, majd intett Black Jacknek, hogy üljön a hátra.

Black Jack felpattant, megkapaszkodott a kantárban, és hagyta, hogy a malacka vad szárnyalásba kezdjen. Nem telt bele két percbe, máris ott repültek a felhők között. Black Jack éles szemével pásztázta az alattuk húzódó völgyet. Hamarosan megtalálta, amit keresett.

– Már látom! – ordította Szado Mazsinak, hogy a genetikailag módosított szerencsemalac meghallja a rettenetes menetszélben, amely így, a hangsebesség közelében bizony bele-belekapott a hajába, és időnként össze is borzolta mindig tökéletesen rasztára belőtt haját és szakállát.

– Hol van? – kérdezte Malacka félig hátrafordítva a fejét.

– Odalent! – válaszolta Black Jack. – A fák között. A völgyben.

– Látom! – ordította vissza Szado Mazsi. – Tényleg ott van! Odalent! A völgyben! A fák között!

– Szálljunk le! – ordította Black Jack.

– Hol? – kérdezte Szado Mazsi.

– Ott lent! A völgyben! A fák között!

– Alattunk? – kérdezte Szado Mazsi.

– Ott, ott – erősítette meg Black Jack. – Alattunk! A völgyben! A fák között!

Szado Mazsi ereszkedni kezdett mint egy kilyukadt léghajó. A föld gyorsan közeledett. Balek Jack gyomra a torkában liftezett, a szeme kidüldt, mert még mindig nem szokta meg igazán, hogy ezzel a szörnyeteggel kénytelen repülni.

A repülés és a felszállás soha nem volt kellemetlen, de a leszállás mindig eszébe juttatta azt az örök igazságot, amit öreg repülőszakik mindig viccelődve emlegettek, hogy ami egyszer felrepült, az bizony előbb vagy utóbb megint le is jön valahogy. Black Jack ettől a valahogytól félt egy kicsit, mert annyira nem volt egyértelmű, hogy a bizonytalanság vizelési ingerben mutatkozott meg nála. Ennek pedig Szado Mazsi nem örült, mert tiszta, rendes állat volt egészen addig, amíg nem repült Black Jackkel. A föld félelmetes sebességgel közeledett, mint ahogy most is.

– ÁÁÁÁÁÁ – mondta Black Jack, és megbánta a bűneit. De még szinte a feléig sem ért, máris hirtelen abbamaradt a zuhanás, mert Szado Mazsi teljes feszításvárossal kiterjesztette hatalmas, fél méteres szárnyait, és puhán landolt a házikó üveg teraszán.

Black Jack lesöpörte magáról az üveget, majd kissé mérgesen kérdezte társától.

– Megörültél? Miért ide szálltál le? Hiszen ott van a ház előtt az a lápos terület.

– Nem akartam, hogy piszkos legyen a drága kis patám – mondta Szado Mazsi. – Tudod, mi disznók alapjában véve nagyon tiszta és kultúrált állatok vagyunk. Csak az ember nem az, aki ölba zár minket és sertéshez méltatlan körülmények közepette, saját ürülékünkben tart addig, amíg kellőképpen fel nem hizlal, és végül levág minket, hogy a holttestünket az utolsó kis citekig megzabálja és/vagy felhasználja. Te például szeretnéd, ha cipő lenne a bőrdőből vagy szalonna a zsírodőből? He?

– Elismerem, bizonyos igazságtartalommal rendelkezik ez a megható történet, de ez azért nem ok arra, hogy éppen ide landolj! – morgott egy kicsit Black Jack. – De azért azt még hozzá tenném, hogy bármennyire is éhezünk az utóbbi évben, az életedre esküszöm, hogy még soha nem gondoltam rá, hogy megegyeek. – Én sem! – vallotta be Szado Mazsi érzékenyülten. – Tudod, haver, a barátság, meg ilyesmi... – Hát igen... –

hüppögött Black Jack is, észre sem véve, hogy már egy ideje valaki nézi őket.

– Hé, maguk meg mit művelnek itt? – kérdezte a ház tulajdonosa, aki a világhírű Professzor professzor volt, a mixtúrális tudományok tudora, nagy varázsló, aki évtizedek óta kivonult a civilizált világból, hogy békében és nyugalomban folytathassa emberkísérleteit. Black Jack mindent tudott róla. Még azt is, hogy gyerekkora óta a macijával alszik. De most nem ezért voltak itt! Nem a macijától akarták elszakítani, hanem azért jöttek, mert jönniük kellett. Dupladurr professzor üzente telepátikus úton, hogy meg kell menteniük Professzor professzort, mert veszélyben van az élete.

– Velünk kell jönnie! – mondta a lényegre törve Black Jack. – Veszélyben van az élete. Biztos forrásból tudjuk, hogy a gonosz Voltmárvolt megint él. A halállistáján az első között szerepel uraságod neve. Dupladurr professzor minket bízott meg, hogy haladéktalanul szállítsuk el Rokfortba, ahol személyesen garantálja majd a biztonságát. Professzor professzor gyanakodva végigmérte őket. A magas, szikár, szakállas, raszta külsejű, kissé szakadt ruházatú, de becsületes képű férfi nem látszott krónikus hazudozónak. Csak a repülés hőskorára emlékeztető repülő sapkája és pilótaszemüvege volt kissé ijesztő, nem is beszélve a sisakjáról, amely valószínűleg fénykorában éjjeliedényként funkcionálhatott valami nemesi családban. A férfi mellett egy hatalmas termetű, láncokkal és badi pirszingekkel felékesített – a szárnyai alapján alaposan feltételezhető volt –, repülő disznót látott. A bizarr teremtménynek kunkori farka, valamint az átlag disznóénál jóval intelligensebb tekintete volt, és közben szikrázóan csillogó fogazatával megnyerően vigyorgott rá, akár egy protézis reklám.

– Valóban ő küldte magukat? – kérdezte bizonytalanul, és lassan leengedte a lángszórót, amit eddig rájuk fogott.

Black Jack megköpökdötte az ujját, majd egy kis sistergés közepette eloltotta a halálosan veszélyes fegyver végén pislákoló gyújtólángot.

– Már megijedtem, hogy jön a perzselés – viccelődött Szado Mazsi, akinek igen fejlett volt a humorérzéke.

Professzor professzor végül a sarokba dobta a fegyverét, ezzel is kifejezve, hogy hisz nekik. Ez az egész Dupladurr professzorra vall. Csak ő lehet olyan örült, hogy két ilyen figurát küldött érte.

– Magam is hallottam az erdőben, hogy mi történt... Hogy Netuddki megint... Tudják, a madarak csivítették.

– Uraságos beszél az állatok nyelvén? – kérdezte örömmel Szado Mazsi. Arra gondolt, milyen jó is lesz társalogni valakivel, aki nem Black Jack. Rajta kívül ugyanis senki nem értette Szado Mazsit, mert nem rendelkezett ezzel a drága fordító szoftverrel, amit egy óvatlan pillanatban a Netről töltöttek le egy lopótököl.

– Sajnos nem beszélem az állatok nyelvét, de értem amit mondanak – vallotta be Professzor professzor.

– Fél siker! – lelkesedett Szado Mazsi.

– Indulnunk kell! – fürkészte a környékbeli fákat Black Jack. – Az ellenség bármikor ideérhet.

– Igen, tudom! – mondta idegesen Professzor professzor. – A múlt hónap elején beosontam a főhadiszállásukra, és csak úgy, önszorgalomból, elloptam a felvonulási tervüket.

– Hű, a nemjóját! – örült meg Black Jack és Szado Mazsi, de nagyon. – Dupladurr professzor igen elégedett lesz.

– Nagyon remélem! – mondta Professzor professzor. – Sokkal tartozom annak az embernek.

– Nem is tudtam Dupladurról, hogy fűnek fának hitelezett – lepődött meg Black Jack, aki mint egykori szerencsejátékos, igen járatos volt a hitelek és a hitelezők kérdéskörében, valamint a menekülési útvonalak megtalálásában.

– Másról van szó, de erről majd később – rázta a fejét a tudós varázsló. – Gyorsan összekészítem a holmimat, a laboratóriumomat, a személyes tárgyaimat, a kertemet, a környező táj számomra legkedvesebb részleteit és máris indulhatunk.

A másik kettő úgy nézett rá, mint ahogy az elmebetegre szoktak ápolóik.

– Nem lehet! – mondta finoman Black Jack. – Szado Mazsi még legfeljebb egy embert bír el a hátán. Ha túlterheljük, akkor lezuhanhat. Azt pedig nem akarhatjuk.

– Vagy ledobja a hátáról a súlyfelesleget és tovaszárnyal – fűzte hozzá a malacka megnyerő mosolygás keretében.

Professzor professzor intelligens volt, mint mindenki, aki nem a feketepiacon vette a diplomáját, ezért azután gyorsan belátta, hogy nem vihet magával semmit, ami idekötí életének legszebb éveire.

– Értem, uraim – mondta némi szomorúsággal a hangjában. – Akkor fogom az ellenség felvonulási terveit, és máris indulhatunk.

Megint beviharzott a szobába, majd egy hatalmas és nehéz hátizsákkal tért vissza.

– Indulhatunk! – mondta.

A másik kettő gyanakodva méregette a hátizsákot.

– Olyan nehéznek tűnik, mint egy krumpliszák – jegyezte meg Szado Mazsi aggodalmaskodó hangon.

– A felvonulási tervek vannak benne! Szigorúan titkos anyag, nem juthat az ellenség kezére! Ha meghalnék a súlyos tériszonyban, amiben gyermekkorom óta szenvedek, kérem azonnal semmisítsék meg, vagy vigyék el Dupladurr professzornak. Esküdjének az édesanyjuk életére, hogy így tesznek!

– Értettük! – szalutált Black Jack és Mazsi. – Esküszünk, hogy így teszünk.

Ezután felpattantak Szado Mazsi hátára, aki bár nehezen, de azért mégiscsak valahogyan felszállt. Megszólint a szimfonikus zenekar, hőseink pedig tovarepültek a látóhatár széle felé, bele a Napba, ami roppant szép és látványos rendezői húzás volt.

Alattuk hamarosan megjelent egy aprócska kis gombafelhő, ami azt jelezte, hogy ott bizony egy atombomba robbant fel ám!

– Megsemmisítettem mindent, ami elárlhatná munkásságomat és kísérleteimről érdemben tájékoztatná ellenségeinket – kiáltotta Professzor professzor.

A másik kettő együttérzően bólintott, Szado Mazsi pedig kettőt pukkantott, ez volt nála a kéjgáz, amitől még jobban begyorsított. Igyekezett mihamarabb kiérni a nukleáris esőből, amely máris sistergve égette, csiklandozta a bőrüket.

15. Az anyóka

A kis csapat, amelynek élén Arcsör bácsi haladt, hegyeken, szilikonvölgyeken, elhagyatott barlangokon, föld alatti vízfolyásokon verekedte magát keresztül. Védett növényeket szedegettek le, mert nem volt rájuk írva az eszmei értékük, védett állatokat tapostak össze, mert nem néztek a lábuk alá, hiszen annyira de annyira figyelték, nincs-e valahol Karesz. Közben mindenki berekedt, mert állandóan csak azt kiáltották, hogy „Karesz, Karesz, hol vagy?”

De Karesz nem válaszolt. Napok, hetek teltek el, lassanként közeledett a nyár vége, de Kareszt még mindig nem találták sehol.

A Ribizly szülők egyre idegesebbek lettek. Látszott az arcukon, hogy naponta egyre kevesebbet tudnak a magfizikára gondolni, mert tudatukat betölti a félelem, hogy szegény kicsi fiacskájuk, Karesz már nem él vagy az is lehet, hogy már meg is halt.

A keresési akció lassanként túlélő tőrává alakult. Ebben nagy szerepe volt annak, hogy egyik napról a másikra elfogyott az élelmiszerük és a vízkészlet is vészesen megcsappant. (Zárójelben kell megjegyeznünk, mert így szokás, hogy a csomagokat cipelő serpák már két hete elpusztultak, mert kisebb volt a fejadagjuk, viszont minden csomagot ők vittek, ezért őket kegyelettel eltemették. Gyászbeszédében Mr. Ribizly külön kiemelte, hogy mennyire fognak majd nekik hiányozni ezek a kedves, igavonó emberek, akik életükkel és munkásságukkal óriási terheket tudtak levenni a

vállukról.) Heri, az aggódott, hogy mi lesz velük, mert már olyan régen nem élték nemi életet.

Karesz keresése lassanként a végéhez közeledett, de továbbra sem volt semmi nyom.

Kareszt nem látta senki!

Egyesek már-már gyanakodni kezdtek, hogy Karesz valójában talán nem is létezik.

Heri Hermelin mögött battyogott a keskeny hegyi ösvényen. Azzal az ürüggyel, hogy hölgyeké az elsőbbség, előzékenyen előre engedte kis barátnőjét, mert megsejtette, hogy francia orvadászok állnak lesben az útkanyarulat áttellenes, szemközti oldalán, amely átvélve húzódott előttük keresztbe és kasul. Heri pedig nem akarta, hogy véletlenül, netántán szándékosan eltalálják, mert tudta, ha meghal, akkor nem tudja majd megmenteni Hermelin életét a legvégén.

Történt ugyanis, hogy a francia orvadászok már évek óta beásták magukat, mert Godóra vártak. Ez állítólag egy nagyon ritka vad volt, még senki nem látta, csak beszéltek róla a külföldi vadászberkekben. Mint ahogy a kivallatásuk közben elmondták a francia orvadászok, azért lőttek mindenkire, aki csak közeledett, mert úgy okoskodtak, hátha az lesz a Godó. Bevallották a piszkok, akik ötven voltak, mint a négyek bandája, hogy nem akarták elszűni a Godót, mert idestova tíz éve vártak rá. Könnyek között azt is bevallották, hogy több tucatnyi turistát, naturistát, erdőkerülőt és helyi lakost lelőhettek már eddig, pontos számmal nem is szolgálhatnak, mert nem átaloltak azt vallani, hogy ők nem matematikusok, hanem orvadászok. Látszott rajtuk, már nagyon bánták az orvadászatot, de mindezt azért tették, mert nem akarták elhibázni a Godót, akire már ennyi ideje vártak.

Mr. Ribizly, mint ahogy már említettük, igen-igen rosszkedvű volt az utóbbi hetekben. Példás büntetésként, a nagy sikerrel lefolytatott öntörvénykezés keretében, meztelencsigákká változtatta őket, majd rájuk ordítva, hogy fussatok, ha kedves az életetek, hazazavarta őket oda, ahonnan jöttek.

A Francba!

Transz Szilvénia bebarangolása folytatódott. További hegyeken völgyeken keltek keresztül. Óvatosan, nagy elővigyázatossággal ellopakodtak a hírhedt Gyilkos-tó mellett, amely halálos veszedelemmel fenyegette még a legfelkészültebb kommandósokat is, pláne őket, akik csak egy kis túrára jöttek ide, de hallatlanul hosszú Karesz-keresés lett belőle.

Miután senkinek nem lett semmi baja, és sikerrel kijátszották a rettenetes természeti képződmény halálos fenyegetését, elégedetten bolyongtak tovább, mignem találkoztak végre a helyi lakosokkal, akik eddig nem igen mutatkoztak a rengeteg erdőben.

– Kik vagytok? – kérdezték hirtelen az őslakosok, akik nagyon népiesch bő ruhában, csikóbőrös kulaccsal, fokossal és karikás ostorral fogadták őket egy ütelágazásnál, ahol éppen most ütlegettek egy fekvőrendőrt, aki szerintük igazoltatni akarta őket.

– Egyszerű külföldi turisták vagyunk. Mellesleg keressük a kisiúncat, Kareszt, aki úgy néz ki, mint egy öreg ember, mert már nem fiatal. Hosszú őszes haja van, és okos tekintete. Nem látták véletlenül?

– Nahát, errefelé csakis ilyen emberek laknak! – csodálkoztak a betyárok, akik elmondták, hogy ők sem őshonosak errefelé. Régebben egy nagy, sík vidéken éltek, amit Alföldnek hívtak a régmúlt kódébe vesző kitalált mendemondáikban. Ám, mivel ott irtották őket, ezért réges-régen ide menekültek, ahol háborítatlan körülmények közepette élhettek és betyárkodhattak. No meg sokasodhattak, mert mint minden nép, ők is nagyon szerettek sokasodni. Hőseink megköszönték az útbaigazítást és az alkoholtartalmú italokat, majd jókedvűen tántorogva tovább indultak. A helyi lakosok ugyanis bőven megkínálták őket a helyi soft drogok egyik-másik népszerű fajtájával, a Rizling Szilvánival és a jóval nagyobb függőséget okozó Szilva Pálinkával, amit mindenki víz helyett ivott errefelé. A vizek sajnálatos módon roppant szennyezettek voltak, mert a nem is olyan régen betelepülő oláhok mindenféle mérgeket, leginkább ciánt eresztettek a folyókba, valószínűleg azért, mert túlzásba vitték a higiéniét, és mindent fertőtleníteni akartak. De az is lehet, hogy nem ezért tették, hanem mert állati nagy marhák voltak.

Heri agyán átfutott a rettenetes felismerés; lehetséges, hogy a serpák sem a nagy csomagok miatt hullottak el ennyire egyszerre. Hiszen a saját szemével látta kétszer, hogy egyszer ittak abból a barna patak vizéből, amely olyan sűrű volt, és olyan magas volt a fémtartalma, hogy hangosan zörögve csörgedezett.

Az éjszakát, mint mindig, most is a szabadban töltötték. Sátorbort építettek, őrköt állították. Az őrköt ötletes módon fel lehetett pumpálni, mert tartós műanyagból készültek. Ám ez macerás dolog volt, hiszen sokáig tartott ennyi őrt minden este szájjal felfújni. De mégis megtették, mert félték a medvéktől, a farkasoktól és a gonosz emberektől, akik vadkempingezőket raboltak ki az éj leple alatt. Az éjszakai őrt állás után, minden reggel, amikor feljött a nap, le is kellett őket eresztetni. Ezt viszont úgy lehetett megtenni, hogy le kellett őket szívni, hogy kimenjen belőlük a levegő, összelapuljanak egészen kicsire, majd utána fel kellett őket tekerni, és berakni a zacskójukba, amelyeket azután elnyelt az ötvenkilós hátizsákok mélye. Előbbi munkát a férfiak, utóbbit pedig a lányok végezték, mert Mr. Ribizly, a parancsnok azt akarta, hogy igazságosan osszák meg a feladatokat.

– Ó, Heri, már annyira várom, hogy végre kettesben vagy hármásban lehessünk! – sóhajtotta Hermelin, akinek a leszívás miatt teljesen elkenődött a rúzsja szája szélén, az arcán meg a homlokán. Heri félrevonta, és a tegnapi alsógatyájával gondosan megtörölgette Hermelin arcát, mert mégsem engedhette, hogy ilyen ápolatlanul közlekedjen a vadonban, ahol senki nem látja. Amikor megvolt vele, Hermelin pedig ragyogott, mint a Salamon töke, a rendes és gondos fiú visszatámogatta szíve hölgyét a menetoszlopba.

Még aznap reggel, közvetlenül a leszívás után találkoztak egy idős nénivel, aki rőzsét cipelt az úton, méghozzá szokatlan módon keresztben.

Heri először reflexszerűen meg akarta ölni, mert már életében sajnos többször is volt dolga ilyesféle banyákkal, ám észrevette, hogy ez az anyóka valamiért más, mint a többi.

Ez is feketére volt festve, ez sem volt külalakját tekintve egy matyóhímzés, bűdös is volt, meg kell hagyni, de mégis különbözött azoktól az idős, gonosz asszonyoktól, akikkel Heri ezidáig találkozott. Agyalt is rajta a szegény kis árva, hogy mi lehet az a bazi nagy differencia, de nem tudott rájönni, csak akkor, amikor az anyóka hátán lévő rőzse megbökte a szemét.

Ekkor a megvilágosodás erejével tört rá a felismerés, hogy ez egy helyi különlegesség lehet, egy hungarikum, egy igazi, élő, rőzsét cipelő anyóka.

Védett, kihalóban lévő fajta, talán már csak ez az egy volt belőle az egész világon.

– Csókolom! – köszöntötte illendően Heri Kókler, és közben kézlegyintésével jelezte, hogy mindenki lépjen hátra, nehogy megijesszék az anyókát, aki a nap 24 órájában cipelte a rőzsét, és belekötött a járóelőkbe, mert agresszív is volt, mert vadon élt. Nem is csoda, hiszen meg kellett védenie magát a szénégetőktől, akik időnként nagyon ki voltak éhezve egy kis kedvességre, ha a helyzet komollyá vált, nem válogattak sem az eszközökben sem pedig az állatokban.

Heri lábujjhegyen közeledett, mert semmiképpen sem akarta, hogy az idős asszony a tőlük való félelmében egyszer csak eldobja a rőzsét, és elfusson, amerre lát. Akkor aztán semmiképpen sem fogja tudni kikérdezni.

Az anyóka összereszt. Hirtelen mozdulattal abbahagyta a rőzsecipelést, majd okos, de majdnem teljesen vak szemével Herire pillantott.

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál! – mondta az anyóka.

Heri rögtön tudta, mert okos volt ám, mint akinek papírja van róla, hogy az anyóka süket is, nemcsak vak. Utóbbi okból kifolyólag közlekedhetett szélteben és nem hosszában az úttesten.

– Igen – mondta várakozó álláspontra helyezkedve Heri.

– Már régóta cirkáló itt az úton, de tudtam, hogy egy szép napon el fogsz jönni, szép szál herceg.
Heri körbenézett, de senki nem volt mögötte, ezért arra kellett gondolnia, hogy őrá célozgat a néni ilyen burkoltan.

– Igen, éppen erre jártam – vallotta be óvatosan.

– Hatalmas veszély fenyeget téged, okos fiúka.

– Micsoda? – kérdezte rosszat sejtve a szegény árva, aki bizony rövid, de mozgalmas élete során már több alkalommal is megtapasztalta, hogy az élet nem habostorma.

– Ezt nem árulhatom el neked, mert nincs rá felhatalmazásom – mondta sejtelmesen az anyóka és kivillantotta szájából egyetlen fogát. De nem csak kivillantotta, hanem körbe is nyalta. Heri rögtön tudta, hogy nála biztosan ez lehet a fogápolás.

De a szájszagra nem volt felkészülve. Megtántorodott, ám nem esett el, mert rátámaszkodott botjára, amit még két hónappal ezelőtt azért tört magának, hogy segítse a hegymászásban. Heri minden lélekjelenlétét összeszedve megkínálta a rőzsét cipelő anyókát egy mentolos rágóval. Az anyóka elfogadta. Annyira örült neki, hogy ki sem csomagolta a papírából, hanem bekapta és szépen csócsálni kezdte. Kellemes, mentolos illat kezdett áradni rókalyuk szagú pofájából. Heri szívét elégedettség töltötte el, mert úgy érezte, már nem élt hiába. Az anyóka is hálálkodott, mert befelé is jobb illatú levegő kezdett el áramlani, ami nagymértékben kihatott a közérzetére.

– Tudod fiam, azért vagyok itt, mert segíteni akarok rajtad – mondta, közben elégedetten nyámmogott. – Tudod, mint ahogy régebben mondták, jótett helyében jót várj.

Heri igyekezett értelmesen nézni, mert bizony még volt néhány homályos pontja ennek az egész ügynek.

Az anyóka oldalán egy tarisznya függött. Az öregasszony keze belenyúlt, kotorászott egy darabig, majd kihúzott valamit. De nemcsak kihúzta, hanem mindjárt Heri Kókler kezébe is nyomta.

– Ez fiam egy roppant értékes varázseszköz. Egy fésű. Bármikor megfésülködhetsz vele, ha kócos a hajad, sőt, még másokat is megfésülhetsz vele, ha úgy akarod, és nem zavarnak a tetvek.

– De néni, nekem is van fésűm! – mondta Heri némileg dicsekedve.

– Lehet, fiam, de ilyen biztosan nincs. Ugyanis ez a fésű képes arra, hogy ha nagy bajban vagy, és menekülsz mint egy állat, akkor bizony csak előkapod a szütyődből, és jó erősen a hátad mögé hajítod. Akkor működésbe lép a bonyolult, szenzorokkal telepakolt mágikus automatika, és láss csodát, a hátad mögött mindjárt ki fog nőni egy sűrű, áthatolhatatlan erdő. Mint ahogy a neve is mutatja, ember nem lesz, aki áthatoljon rajta.

Heri csetintett a fülével. Elégedett arccal eltette a fésűt. Ha tényleg igaz, amit az anyóka mondott, bizony akkor hasznos eszköz lehet egy ilyesfajta fésű.

– Köszönöm szépen, néni! – mondta Heri, és lassan menni készült.

– Várj még, fiam! – gáncsolta el a néni fekete műanyag gumicsizmájával.

Heri feltápászkodott és úgy tett, ahogy az anyóka kérte.

– Adok én még neked egy másik dolgot is – mondta az anyóka, és megint belekotort a tarisznyájába.

Heri nagyon figyelt, és kíváncsian vette el a feléje nyújtott poharat. Egyszerű üveg pohárnak tűnt, Heri azonnal tudta, hogy nem a Szent Grált tartja a kezében, mert az teljesen másként nézett ki, és nem volt ráírva, hogy: „igyá’ sört, mer’ az jó neked”

– Ez mire való? – kérdezte a kis árva kíváncsian.

– Ez egy üveg pohár! – mondta jelentőségelteljesen az anyóka. – Remekül lehet belőle inni. Amíg el nem vesztetem, minden este ebben fürdettem a protkómat. De azóta nem használom. Mondtam ugye, hogy elveszett... Százötvenhat éve tudom, hogy egyszer neked fogom adni.

Heri köszönettel elfogadta ezt is, de azt már határozottan tudta, hogy inni nem fog belőle.

– Biztosan azt hiszed, hogy ez csak egy vacak pohár – nevetett hátborzongató hangon az anyóka.

Heri bólintott.

– De nem az! – kiáltotta az idős hölgy, hogy szegény fiú teljesen összerezzen, mert a háta mögötti erdősáv fái mind egy szálalig recsegve-ropogva kidőltek az állati nagy hangrobbanástól.

Heri megszeppenve nézett az anyókára. Kezdett félni tőle. Éppen azon gondolkodott, hogy megöli, amikor a néni megszólalt kedves, reszelős hangján, ami a reggeli pálinkaivás szép szokása miatt alakult ki nála.

– Ne félj tőlem, bogaram! Nem bánt a néni – nyugtatta meg az anyóka, aki gondolatolvasó is volt ezek szerint. – De tudnod kell, hogy a pohárnak különleges tulajdonsága, hogy ha nagy bajban vagy és menekülsz, mint egy állat, akkor csak szépen kiveszed a zsebedből, a hátad mögé hajítod, és akkor mögötted ott lesz egy hatalmas, hosszú, széles és mély tó, amelyben kiéhezett piranyák hemzsegnek. – Az anyóka hangtalanul nevetett. – Egyszer, még a középkorban kipróbáltam, amikor meg akartak égetni. A piszok csürhe! Ne tud meg, milyen remekül működött! És a halacskaím is milyen jól laktak. – A rőzsecipelő anyóka elmerengett a múlt szép pillanatain.

Heri ezt a varázseszközt is hálásan elpakolta. Már éppen köszönni akart, amikor az anyóka egy váll-dobással a földre vitte és a fejére ült.

– Hová sietsz, fiam? Talán mozijegyed van, he? – kérdezte tréfálkozva.

Heri nem nevetett, mert ha nevetett, fájtna neki az anyóka, aki meglepően erős volt. Legalább, mint egy pankrátor. Heri rémülten vette észre, hogy a mattfekete szoknyája alatt nem hordott alsóneműt.

– Mit tetszik még nekem adni? – kérdezte öklendezve.

– A legfontosabbat, fiacskám! – segítette talpra az anyóka. – Kikapta a szatyrából a köteg dinamit-rudat, amelynek a végén rövidke kanóc fityegett és a fiú remegő kezébe nyomta. (Látható, hogy Herinek nem csak a gyomra remegett, hanem a keze is.)

– Kitalálom! – okoskodott Heri. – Ez látszólag csak egy köteg dinamit rúd. De ha nagy a baj, és ha menekülnöm kell, mint az állat, akkor csak megfogom a dinamit-rudat, hátradobom, mire az felrobban.

– Majdnem, fiam, majdnem! – türelmetlenkedett az anyóka, és ugrálni kezdett Heri hátán. – Egy nagyon fontos momentumot kihagytál! Mielőtt a hátad mögé dobod, meg kell gyújtanod a köteg dinamit-rúdhhoz szorosan kapcsolódó kanócot! Ha ezt elfelejted megtenni, akkor francot sem érsz el vele, hiába is hajigálsz. Ha pedig meggyújtod, de nem dobod el, akkor bizony te magad deglesz meg tőle, nem pedig ellenséged.

Ha az anyóka nem ugrált volna most a fején, Heri bizonyára komolyan elgondolkodtatta volna ez a két eshetőség. Ám az említett körülmény miatt képtelen volt koncentrálni, és folyton arra kellett gondolnia, hogy mégiscsak kipusztítja az anyókát, de erre a háláérzet miatt végül mégis képtelen volt.

Az anyóka hirtelen abbahagyta a fiún folytatott talaj gyakorlatot, majd sietős mozdulatokkal elővett egy lexikon vastagságú könyvet és a fiú kezébe nyomta.

– Ez itt a használati utasítása a köteg dinamit-rúdnak – suttozta. – Javaslom, tanulmányozd át alaposan, mielőtt használni akarod.

– Köszönöm, néni! – hálálkodott Heri sugárzó mosollyal, mert végre nem fájtna rajta az anyóka.

– Ne köszöngesd! Indulj fiam, és mentsd meg a világot. Már nincs sok időd. Biztos forrásból tudom, hogy hamarosan vége a könyvnek. Ha addig nem mented meg, akkor nekünk annyi lesz.

Heri éppen mondani akart neki valamit, olyasmit, hogy nem is tudta, hogy megint meg kell mentenie a világot, de még mielőtt egyetlen hangot is

kinyőghetett volna, az anyóka eltűnt. Egyszerűen köddé vált!

– Ki volt ez az idős asszony, aki rajtad ugrált? – kérdezte Hermelin féltékenyen.

– Egy igazi helyi különlegesség, egy valódi, rőzsét cipelő anyóka. Nagyon kedves volt, varázstárgyakat adományozott nekem ellenszolgáltatás nélkül. Bár azt nem mondta, miért ilyen hirtelen haragú. Biztosan azért, mert már nagyon öreg és nehezen beszél. Ráadásul csak egy foga van...

– Csak egy foga? – kérdezte Vastyúk bácsi, és láthatóan aggódva piszkálgatta a fogsorát, ami nem volt az övé, de jól ragadt.

Heri rögtönzött értekezletet tartott, amelynek keretében töviről hegyre mindenkinek beszámolt az elmúlt néhány perc történéseiről. Mire befejezte és megválaszolta az összes felmerülő kérdést, majd enni adott Fekália néninek, aki még mindig tyúk volt, beborult az ég.

– Ebből vihar lesz! – jósolta Mr. Ribizly, és igaza is lett.

Valóban vihar lett, nem is akármilyen!

16. Világuralmi tervek

Mindeközben a gonosz Netuddki, aki hatalmi mámorában immár Gigawatt Voltmárvoltra változtatta a nevét, brutális drogpártit adott kastélyában.

Volt ott pija, kaja, nők, fiúk, kutyák, üvegezés, orosz rulett, itt a piros, hol a piros és tudatmódosító szerek dögvél.

Mindenki megváltozott tudatállapotban, tökrészen és/vagy betépve fetrengett már az asztal alatt, akár egy állat, de nem, mert azok nem csinálnak ilyesmit, mert nem ismerik a dílereket.

Amikor Voltmárvolt szólásra emelkedett az asztal alól, mindenki rá figyelt, amikor beszélni kezdett.

– Híveim! – kezdte és egy mozdulattal letörölte a képéről a rókát, amellyel az asztal alatt találkozott. – Nagy nap ez a mai. Ma ünneplem világuralmi terveim kiagyálásának első évfordulóját. Igen, barátaim és látens ellenségeim, pontosan egy évvel ezelőtt, amikor még csak gyenge kis szellemként kísértettem valahol a Balkánon, akkor határoztam el, hogy visszatérek. De nemcsak hogy visszatérek, hanem olyat teszek, amit még soha! Meghódítom a világot, amit eddig nem sikerült. Leigázom a korcs emberi fajt, és a fekete mágusok uralma alatt hatalmi mámorban fogom vezetni a világot. Boáááá...

– Hurrá! Éljen Nagyurunk! – ordították a még beszélni képes meghívottak, akiknek már régen mindegy volt, hogy mivel etetik őket. Vagyis inkább itatják... Mindenre tapsoltak és éljeneztek, ha utána pacsit kaptak és valami gyorsítót. Sötét alakok voltak, főleg azok a fekete bőrű egyének, akik a fátylák fénykörétől távolabb, árnyékban feküdtek az asztalok alatt, és letakarták őket fekete fóliával, mert nagyon zavaróan körbedöngicsélték őket a legyek.

– Ma elkezdődik valami, ami alapjaiban rengeti meg a világot – ordította Voltmárvolt, hogy azok is hallják, akik már részegen horkoltak, vagy meghaltak. – Ma bevettem a titkos fegyveremet az emberiség ellen – jelentette be Voltmárvolt. – Aki még nem tudná, annak elmondom! Feltaláltam a csodafegyvert, amivel ki fogom irtani őket! – röhögte nagyon gonoszul. – A csodafegyvert úgy hívják, hogy pollenallergia. Folyománya pedig a szénanátha, amivel ki fogom pusztítani az emberiséget. Máris bevettem minden idők legkegyetlenebb csodafegyverét, a nemesített, óriás, folyton virágzó parlagfűvet.

Netuddki hívei, lehettek vagy ötszázan, ebből körülbelül kéttucatnyian még tudatuknál is voltak, felordítottak, mint a vadállatok. Kegyetlen arcukon vad gonoszság és értelmetlen pusztításvágy tükröződött. Teljesen úgy néztek ki, mint a büntetőbírók.

– A másik jó hírem, híveim, hogy miközben leszámolunk az emberi fajjal, még egyszer, utoljára busás anyagi haszonra is szert fogunk tenni belőlük. Főleg én. Ti nem, de itt lehettek velem, hogy megnézzétek, milyen is az, amikor valakinek sikerül.

– Köszönjük, Nagyurunk! – ünnepelte a tömeg. – Mindenhová követünk téged, ha adsz nekünk drogot meg élvezeti cikkeket.

Voltmárvolt közéjük lövetett, mire mindenki elcsendesedett. A földre szállt gonosz tovább folytatta:

– Brókereim révén felvásároltam a világ valamennyi papír- és hagyományos zsebkendő gyárat, és azonnyomban rossz minőségű, vékony, folyadékáteresztő, azonnal szertefoszló zsebkendőket kezdtem el gyártani. Készülök a végső nagy háborúra. Az emberek többet nem fognak tudni rendesen orrot fújni. Még nem tudják, de én már látom, hogy ez lesz a civilizáció vége. És néhányan már tudjátok, hogy ezekben a pillanatokban, valahol a messzi-messzi Transz Szilvániában éppen arra készül egy megbízható ügynököm, aki garantáltan véresen komolyan veszi a munkáját, hogy leszámoljon ősi ellenségemmel és egyben mumusommal, Heri Kóklerrel. Ha ő meghal, vagy elveszti kezét-lábát, már senki nem állíthat meg engem. Háháháhá...

De elkiabálta magát, mert érezte, hogy a korai öröm kellemetlen érzete emelkedik felfelé a gyomrából, és megint azt kell mondania, éppen az előtte álló Lucifer Máfoltnak a képébe, aki nagyon nem örült ennek, és menekülni akart, de lassú volt, hogy:

– Boáááááá...

17. Éjjeli menedékhely

Soha nem látott nagy vihar és felhőszakadás kerekedett. A szél tövestől csavart ki hatalmas fákat, az eső úgy szakadt, mintha dézsából öntötték volna. Az égen villám hasított keresztül, és belevágott egy kiálló sziklába. Óriási robajlással porlott szét az egész, és kölavina zúdult a völgybe.

Heri agyán átfutott a gondolat, hogy most már érti, miért mondják azt a helyiek, hogy porlik, mint a szikla.

– Fusson, ki merre lát! – kiáltották a gyengébb idegzetűek, de mivel olyan setét volt, hogy senki nem látott semmit, inkább ott maradtak a lapos, kiemelkedő kis bemélyedésben, ahol utolérte őket a természet tomboló erejét rájuk zúdító vihar.

– Nézzétek! Ott, a hegy tetején! – mutatott a megadott irányba Mr. Ribizly. Mivel esernyője nem volt, kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett a feje fölött tartani feleségét, hogy ne ázzon annyira a feje, és az esőfüggönyön át is felismerje a menekülési útvonalakat.

Ebből most csak egy volt!

– Biztosan az ott egy éjjeli menedékhely! – kiáltotta Controlles. Az ikrei is helyeseltek. A kis Genny nem szólt semmit, mert annyira reszketett, hogy közben megharapta a nyelvét.

Vatta bácsi tekintetében pánik nyomai voltak felfedezhetőek, csakúgy mint fiacskájának szemében. Dundy Nudly pelenkacserére szorult, ezt a mindent átható szaga rögtön elárulta.

Fekália néni a kalitkájában a sötétség közeledtére egyszerűen elült, mint a tyúkok általában, miután ma is, mint mindennap, legyártotta az aranytojást, amit Heri gondosan magához vett, nehogy valaki kísértésbe essen és ellopja.

Heri Kókler hátizsákjában jónéhány aranytojás lapult, ezért igen nehéz volt már, hogy egyedül cipelje. Ezért előzékenyen felajánlotta Hermelinnek, hogy ő majd hozza a lány hátizsákját. Hermelin ezt köszönettel elfogadta. Sőt, mi több, önként felajánlotta, hogy ő pedig majd hozza Heriét. Az ember szíve repesett az örömtől, amikor látta, mennyire örülnek, hogy egymás kedvében járhattak.

Hiába, a szerelem..!

Elveszi az ember esztétét...

Először mindketten örültek, később már csak Heri. Amikor már nagyon lihegett Hermelin, és a nyelve is annyira kilógott a szájából, hogy az már igazán nem volt esztétikus, nagylelkűen felajánlotta, hogy cseréljék vissza a motyóikat.

Hermelin mielőtt elájult a kimerültségtől, hörögve igent mondott.

Heri bosszankodott egy kicsit. Immár nemcsak a rengeteg aranytojást, a saját hátzsisákját, Hermelin poggyászát, de még Hermelint is a nyakába kellett vennie.

Hiába, ha az ember nőekkel kezd, előbb-utóbb minden a nyakába szakad! De nagy szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy ekkor már az éjjeli menedékhely bejáratánál állt a megfáradt, megázott, meggyötört csapat.

– Micsoda hatalmas épület! – jegyezte meg Arcsör bácsi. – Sohasem gondoltam volna, hogy egy éjjeli menedékhely ilyen hatalmas is lehet.

– Attól tartok, ez nem is egy éjjeli menedékhely! – aggodalmaskodott Mrs. Ribizly. – Inkább olyan ez, mint egy hatalmas várkastély.

– Megálljatok csak! – intett figyelmeztetően Mr. Ribizly. – Ez a hely nem is szerepel a térképeken! Az útikönyv azt írja, hogy itt egy várrom van.

Valami Vlad Tempes élt itt állítólag, de ennek már ötszáz éve. De ez nem egy várrom, hanem egy nagyon is szépen restaurált várkastély...

Heri nem vacakolt azzal, hogy gondolkodjon. Pedig jobban tette volna... Bizony sokkal jobban... Nem is sejtette, micsoda csapdába sétál bele csak azért, mert nem volt elég ereje, hogy dobja Hermelint.

Hiába, a szerelem, sötét verem!

Ám, mivel Hermelin a nyakában lógott, a hátán kétszer ötvenkilós hátzsisák fityegett, a fiú úgy érezte, hogy nincs vesztegetni való ideje. Megrángatta a csengő nyomógombját, majd a nyomaték kedvéért jó nagyot bele is rúgott az ajtóba.

– Megyek már, megyek – kiáltotta odabentről egy reszelős hang. Csoszogás hallatszott, kisvártatva pedig kulcs fordult a zárban. Nehéz vasalat csikordult, majd feltárult a hatalmas, nehéz, műanyagból készült faajtó.

Egy kifogástalan öltözékben feszítő, fekete frakkos főkomornyik hajolt meg a hívatlan vendégek előtt.

– Uram nevében, aki nem más, mint Dr. Akula, az ismert vérgyógyász, üdvözlöm önöket – köszöntötte a bőrig ázott utazókat a férfi, aki harminc, de legfeljebb hatvan éves lehetett. Hosszú fekete haja rövid szőkére volt vágva, arcán a kéthetes borostát simára borotválta. Egyik szeme kék volt, a másik üveg. Sűrű, bozontos szemöldöke egyáltalán nem volt, amitől kissé ijesztően festett, de remekül kézimunkázott és tűrhetően énekelt reneszánsz dalokat.

– A nevem Ampulla. Én vagyok a főkomornyik – magyarázta a férfi. – Uram, Dr. Akula professzor meghagyta, hogy a legnagyobb tisztelettel fogadjam önöket. Őkegyelme most nem tudja személyesen fogadni önöket, de határozottan megparancsolta, hogy vezessem a becses vendégeket a luxus lakosztályaikba. Kérem, kerüljenek beljebb! Uram parancsa szerint minden szolgáltatásunkat ingyenesen vehetik igénybe, kérem, ne tartsanak attól, hogy megvágjuk önöket. Legalábbis ne a hagyományos értelemben – tette hozzá, majd különös módon felnevetett.

Heri megborzongott ettől a nevetéstől. A nyakában lévő Hermelin azonban annyira rontotta az agyi vérellátását, hogy azt hitte a szegény árva, hogy ez is a nők miatt van. Mivel mindenki igen fáradt volt – sőt, mint ahogy már jeleztük is, Fekália néni már aludt –, senkinek sem tűnt fel ez az elejtett félmondat. Pedig ha feltűnik, bizony, minden másként alakulhatott volna.

Heri sem tévovázott, de nem is gondolkodott, mert a nyakában lévő terhet egyre nehezebbnek érezte. Nem akarta a földre dobni a hátzsisákat, mert értékes holmik voltak benne, meg a rengeteg aranytojás. Isten őrizzen, hogy összetörjenek!

– Hurrá, végre ágyban alhatunk! – lelkesedett Dundy Nudly és belépett az ajtón. Vatta bácsi a kezében tartott, lesötétített kalitkával és a hátán lévő hátzsisákkal, rogyadozó léptekkel követte.

Az ikrek olyan fáradtak voltak, hogy még veszekedni sem volt kedvük azon, hogy melyikük vigye a kis Gennyt. Inkább ott hagyták a lábtörlőn. Észre sem vették, hogy milyen jó érzés, hogy már nem csetlik-botlik örökké a lábuk alatt. A szüleik eközben élénk vitát folytattak arról, hogy helyes-e egy idegen várúr meghívását elfogadniuk. Már-már Mr. Ribizly kerekedett volna felül a tettelegességig menő elvi vitában, amikor egy villám egészen a közelben vágott bele egy sziklába, és mint ahogy errefelé mindig történni szokott, óriási robbanás keretében szétmálasztotta azt.

– Nem bánom, maradjunk itt éjszakára – egyezett bele Mr. Ribizly, miközben fülét-farkát behúzta. Gyerekkora óta félt a villámoktól. Amióta pedig Heri Kóklert is majdnem megölte a gonosz Netuddki villáma, egyenesen rettegett tőlük.

Így aztán inkább vállat vont, majd törődött arckifejezéssel követte a feleségét és a különös nevű Ampullát a sötét előtérbe, ahol csak néhány lobogó fáklya fénye világította meg az ódon, dohos falakat. A hatalmas, műanyagból készült tölgyfaajtó tompa dörrenéssel csukódott be mögöttük. A kis Genny békésen aludt a lábtörlőn, úgy festett ott, mint egy újszülött, akit meggondoltak a szülei. Akárcsak a kis csecsemőt, akit nem akartak egyből bedobni a kukába, mint ahogy az manapság nagyon divatos eljárás volt a csecsemőkkel szemben, inkább mást tettek. Ezek a kiváló szülők, érzékeny lelkületű, civilizált emberekhez méltóan odahelyezték egy ajtó elé, ahol azt sem tudták, kiféle, miféle szörnyeteg ember is lakik, és ahol – gondolták nagyon logikusan – majd csak lesz valami a szegény kicsi árvával. – Kérem, jöjjenek utánam! – invitálta őket udvariasan Ampulla. Elindult felfelé egy csigalépcsőn, amely ijesztően magas lakótoronyba vezetett. Korlát az nem volt, ezért történhetett, hogy Controlles megcsúszott és kis híján lezuhant harminc méter magasból. Ám az apja az utolsó pillanatban lépcsőt varázsolt a lába alá, így Controlles megmenekült a biztos haláltól. El anyja reszketve ölelte magához, mert nem akarta, hogy a fia legközelebb egyedül essen le a rettentő nagy mélységbe.

– Vigyázzon, fiatalúr! – mondta rekedtes hangján Ampulla. – Errefelé sok a baleset.

Controlles remegő lábakkal ment tovább, közben igyekezett a fal mellett maradni. A szíve úgy dobogott, mintha ki akarna ugrani a torkán. Rossz előérzet kerítette hatalmába. Nem értette, hogy miért, de határozottan az volt az érzése, hogy Ampulla hangjában csalódottság érződött, amiért nem lelte halálát a mélyben.

Ikrei holtfáradtak voltak, arcuk sápadtnak tűnt, akár a Hypo. Elméjük tompán zúgott, gondolataik csak egyvalamire összpontosultak: aludni, mindenekelett. Szegények gépies mozdulatokkal, testüket alig-alig vonszolva bebotorkáltak a szobájukba, és lerogytak az ágyukra.

A kis csapatból szinte mindenki így tett. Közben alig-alig beszéltek, mert annyira kimerültek voltak a több hónapos Karesz-kereséstől. No és nem utolsó sorban a mostani meneküléstől, amelynek során hatalmas esőben, szélben, a becsapódó villámokat és a hegymászókat kerülgetve, erőltetett sprintben, több mint egy kilométert rohantak felfelé a hegyre.

Controlles lihegett, mint akitől elvették a vastüdejét. Egy darabig bámulta a szoba ódon, középkori berendezési tárgyait, a falon lévő medve trófeát, a kardokat, a címeres pajzsot, a reneszánsz festményt, amely éppen valami korabeli eseményt, talán egy karóbahúzást ábrázolt, amikor úgy érezte, hogy ólmos fáradtság telepszik az agyára.

Furcsán érezte magát. Mintha valami nem stimmelne itt! Képtelen volt rájönni, hogy mi. Belenézett a nagy, mives aranykerettel körbefogott tükörbe, és nem látott ott semmit! Érezte, hogy ez lehetetlen. Ilyen nincs, csak a kiskorúaknak írt bugyuta ál-fantasy regényekben, ahol mindenféle misztikus maszlaggal hülyítik az éppen olvasni megtanuló, jobb sorsra érdemes gyermeki lelkeket. Tudatának egy szeletkéje tiltakozott az ellen, hogy elaludjon, de annyira fáradt volt, hogy egyszerűen eldőlt a koporsó formájú ágyban, és a következő pillanatban már mélyen horkolt. Heri Kókler eközben nagy munkában volt. Erejének utolsó morzáival bevonszolta a szobájába az értékes hátzsisákat, majd visszavánszorgott a folyosó végére, ahová Hermelint ejtette.

Na jó, dobta...

Megkönnyebbülten emelte fel a földről, látta, hogy nem, vagy csak alig vérzik a feje, mert kissé beütötte a párkányba, hogy a suda vigye el! Még szerencse, hogy a párkánynak nem lett nagyobb baja! Hörgött egy keveset, aztán behúzta a szobájába Hermelint, és felráncigálta az ágyba. Egy pillanatig megfontolás tárgyává tette, hogy ne adjon-e rá pizsamát, de miután úgy döntött, hogy már túlságosan késő van a szexhez, inkább csak a bakancsát vette le.

Mármint a sajátját.

Hermelinét fennhagyta, mert nem akarta, hogy a lány kéthetes zoknijának kellemetlen illata miatt ne legyen békés, nyugodalmas jóéjszakája.

Lihegett egy sort.

Hermelint a hasára fordította, hogy ne horkoljon, sőt, párnát is tett a fejére, kettőt is, a paplant háromba hajtotta, majd azt is a fejére tette. Utána ráterítette a vastag, de poros szőnyeget – ezek szerint nem takarítottak itt rendesen –, hogy az felfogja Hermelin szuszogását, ha netántán éjszaka forgolódás közben feléje fordulna, és belelihegne az arcába.

Herit kilelte a hideg ettől, mindenre hajlandó volt, csak hogy ne lihegjen senki éjszaka az arcába. Egyszerűen rosszul volt ettől. A lelke mélyén tudta, hogy nem normális dolog ekkora feneket keríteni egy kis pofába lihegésnek, de nem tehetett mást, ha egyszer idegesítette őt ez a dolog. Odabattyogott a hátizsákjához, és előkotorta a kötelet. Jó erősen kikötözte Hermelint, hogy arccal mindig a másik irányba nézzen, és még véletlenül se lihegjen éjszaka, forgolódás közben az arcába. Amikor mindennel megvolt, elfújta a fáklyát, majd lefeküdt aludni.

Még megtapintotta Hermelin pulzusát, mert ellenőrizni akarta, hogy nem rakott-e túlságosan sok párnát meg miegymást a fejére, és miután megnyugodva konstataálta, hogy Hermelin pulzusa bár gyenge, de kétség kívül lélegzik, békés gondolatok közepette álomra hajtotta a fejét.

18. Sárkánytransz

Az ég derűs volt, a nap ragyogóan sütött, közben kellemes, langy szellő borzolta a fák ágait. Az erdőben madarak csicseregtek, a mezőkön bogarak munkálkodtak, a levegőben szorgos méhek röpködtek, madarak szállodogáltak.

A hőmérő higanyszála pedig csak emelkedett, emelkedett.

A kaszálon két ember dolgozott szorgalmasan. Ruházatuk szegényes volt, csak a fiatalabbon volt drága adios márkájú cipő, az öreg ellenben ódivatú, münájki lábbeliben lépegetett és sasszézott.

Nem azért csinált ám így, mert elmebeteg volt, aki éppen most lógott meg a pszichiátriai osztályról! Hanem azért, mert a fiával együtt éppen most kaszált, és közben bizony az embernek ügyesen kellett lépegetnie és sasszéznia, nehogy egy hülye mozdulat következtében véletlenül vagy szándékosan levágja a saját lábát, netán a másikat.

A fiatalember egyszercsak megállt. Izzadó homlokát múpuma trikójába, majd a kezét álbudmil gatyjába és hamis lákosz zoknijába törölte.

Az apja ugyanígy tett.

Ebből könnyedén kikövetkeztethető volt két dolog. Egyrészt az, hogy az öreg sem akart így a reggeli órákban addig kaszálni, amíg a fia pihen, illetve, hogy mindketten az isztambuli bazárban vásároltak maguknak márkás cuccokat.

– Idesapám! – szólalt meg a fiatalabb egy jó fél óra múltán.

– Mi van, no? – kérdezte az öreg kis idő múltán, úgy fertályóra elteltével.

– Arra gondútam, hogy ne kaszáljuk le itten a fűvet – mondta a fiú gondolkodva, de még határozottan délelőtt.

– Jó van, fiam, jó van – egyezett bele az öreg ebéd előtt. Majd ebéd után hozzátette: – De mi a nyavalyáért ne?

– Hát azért – mondta pironkodva a fia úgy három óra körül –, mert életemben itt szerelmeskedtem először.

– Derék dolog! – mondta az öreg büszkén. – Hát akkor menjünk arrébb egynéhány méterrel, osztán dógozzunk ottan – tette hozzá úgy négy óra felé.

– Nem lehet, idesapám! – figyelmeztette a fia fél hatkor.

– Neme lehet? De mijért nem? – kérdezte az apja hatkor.

– Hát azért, mert amikor először szerelmeskedtem, közben itten állott a leány anyja.

– Hú a mindenit neki, édes fiam! – mondta néhány perc múlva az öreg, akinek a felgyorsult beszédiből könnyen kikövetkeztethető volt, hogy mennyire nemi izgalomba hozta a nem mindennapi téma. – No és mit mondott a leány anyja, amikor te éppen a leányát..., hát szóval, érted... prütykölted?

– Hát azt mondta, hogy beeeeeee – mondta a fia szégyenlősen.

Meglehet, az öreg akart még valamit mondani, de az ég egyszer csak elsötétült. Pedig még csak hét óra volt, alighogy alkonyodott. A két ember, a fiatal meg az öreg, akik egész nap kemény munkával keresték meg a vöröshagymára valót, felnézett, és nem hitt a szemének. Az eget egy hatalmas repülő szörnyeteg, egy valódi nagy sárkány takarta el. A pokoli teremtmény akkora volt, hogy a Napot is leárnyékolta.

– Meneküljünk, idesapám! – kiáltotta félóra múlva a fiatalabb, mert neki gyorsabbak voltak a reflexei, ezért hamarabb összeszedte magát.

– Uccu neki! Fussunk, ahogy csak bírunk! – dobta el a kaszáját az öreg fél óra múlva, és futásnak eredt volna, ha nem lép akkor elébe Dupladurr professzor és kísérete, akik sárkánytransszal érkeztek. Ez úgy történt, hogy fogtak egy bazi nagy sárkányt, ami az övék volt persze, mert a másét a világért sem lopták volna el, és mélyen a szemébe néztek, ezzel pedig hipnotizálták. A sárkány utána már oda repült velük, ahová csak akarták. Sőt, vissza is ment velük. Ez volt a sárkánytransz, a menetrendszerűtlen szörnyeteg járat.

A két helyi lakos döbbenten nézte a sárkányt, amelyet egy óriási termetű egyén, aki legalább három és fél méter magas lehetett, kipányvázott egy hatalmas fához. A sárkány fekete volt, óriási szárnyaival hangosan csapkodott, egészen addig, míg a gondozója, meg nem etette, meg nem itatta, meg nem... nem, azt nem tette, mert fel sem érte volna, nyakát lecsatkolta, fülét és fogát kitisztította, orrát kifújta, pikkelysömörét bekenegette csodakenőccsel. Ezután már csak a pedikűr és a manikűr következett.

Hibrid, mert bizony ő volt ám az óriás, aki szépen leápolta a kis drága repülő szörnyeteget, rajongva dolgozott kedvenceinek egyikén, a Rokforti Katona- és Járőriskola szigorúan titkos project keretében eltítkolt, lopakodó üzemmódban is közlekedni képes légikompján, a Fekete Sárkányon.

Eszébe sem jutott a sok meló miatt méltatlankodni, elégedetlenkedni, azon agyalni, hogy a sárkánytartás milyen macerás dolog. De azért rengeteg előnye is volt, hiszen súlyadót, kötelező biztosítást, kaszkót egyáltalán nem kell utána fizetni, parkolni pedig bárhol lehetett vele, akár tilosban, de bármelyik fizetős zónában is, hiszen a kis drágaság ki volt képezve arra, hogy azonnal megegye a rendőröket, a közterület felügyelőket és a parkolócégek munkatársait. Remek kis jármű volt, most már talán nem is kell ecsetelnünk, hogy miért rajongott érte a takarékos igazgató, a nagyszakállú Dupladurr.

– Ne féljete, barátaim! – szólalt meg az említett professzor. – Nem akarunk benneteket bántani. Igazából annyit szeretnénk csak kérdezni tőletek, hogy nem láttátok-e véletlenül errefelé a barátainkat.

Hogy néztek ki? – kérdezte a fiatalabb, aki ha nagyon kellett, gyorsan is meg tudott szólalni. Az öreg csak állt mellette a csokis nadrágjában, és csendben párolgott.

– Többen voltak. Néhány felnőtt, nagy hátizsákokkal és egy csapat fiatal gyerek. Mindannyian Britanniából érkeztek, és egy itt dolgozó

családtagjukat keresték, Kareszt.

– Nahát? Kareszt? – kérdezte egyszerre meglepetten az öreg meg a fia.

– Bizony őt – mosolygott elégedetten Dupladurr, és magabiztosan Kinyerma Meggenya professzor asszonyra nézett, aki mögötte állt, mert nem bírta a napot. Himba és Bambi professzorok is mosolyogtak. Bár utóbbi egy kicsit ingatta a fejét, ami azoknak, akik nem tudták, hogy ez nála normális dolog, bizony szokatlan látvány lehetett. Nem is beszélve az állig felfegyverzett, féllábú és nyolcszemű Vószem Zordon professzorról, aki annyira félelmetes külsővel rendelkezett, hogy női bundában, túsarkú cipőben, erotikus fehérneműben, piros retiküllel a kezében is fenyegető látványt nyújtott volna. Ám ő most nagyon helyesen a háttérben maradt, mert nem akarta megrémíteni az őslakosokat, akik bizonyára megkukultak volna, ha meglátnák szokatlan és barátságtalan külalakját.

– Talán ismeritek Kareszt? – kérdezte reménykedve Dupladurr professzor, miközben megsimogatta hosszú szakállát. Kinyerma Meggenya professzorasszony pedig bajuszkáját pödörgette, így figyelgetett.

– Karesz jó ismerősünk – vallotta be a fiatalabb helyi lakos. – Együtt szoktunk bizniszelni.

– Bizniszelni? – kérdezte meglepetten Dupladurr professzor.

– Igen – vallotta be a fiú, aki a birkákat kedvelte. – Együtt szoktunk Isztambulba járni. Nála ez olyan keresetkiegészítés féle, mert a Péhádé Pont őszödijából szegény nem tudna ennyire fényesen megélni. Isztambulban jó minőségű, márkás cuccokat veszünk, amelyeket aztán idehaza eladunk. Ebből a kis kereset kiegészítésből meg a kemény munkából, a rengeteg kaszálásból valahogy, nagy nehezen megélünk. Tudja, erre felé szegények az emberek. Minden nagyon sokba kerül. Víz, gáz, áram szerencsére nincs, de minden egyéb rengeteg pénzt kíván. Autónk nincs, de tudja például az úr, hogy mibe kerül a lovaskocsinkra minden évben négy új alufelni, meg egy-egy garnitúra nyári és téli gumi?

– Miért kell minden évben lecserélni az új alufelnit? – kérdezte meglepetten Dupladurr professzor, aki nem értett a tuning cuccokhoz.

– Azért, mert kimegy a divatból. Közben persze a lovakat is kell tuningolni, hogy versenyképesek legyenek. Mert tudja az úr, mi itten komoly gyorsulási versenyeket rendezünk ám a lovaskocsikkal. A győztes lesz egy hónapig a falu bikája. Minden legény az akar lenni, mert az roppant nagy megtiszteltetés meg neki öröm. Mindent megteszünk az állatainkkal, csak hogy győzzenek. Drága tömegnövelőkkel, izomfejlesztő készítményekkel, szteroidokkal és spéci fitnessz diétával például sikerült elérnem, hogy a két legjobb lovam már összesen hat lóerős.

– Még mindig nem értem, hogy miért baj az, ha kimegy a divatból az alufelni? – értetlenkedett Dupladurr professzor.

– Azért, kérem tisztelettel, mert akkor a lányok már nem is állnak szóba az emberrel, csak a birkák... – vallotta be a fiú őszintén.

Az apja együttérően bólogatott, mert ő is mindig így járt legény korában.

– Hol van Karesz? – kérdezte Dupladurr professzor egy kissé visszakanyarodva a témához.

– Nem tudjuk. Biztosan valami dóga akadt, aztán feléje nézett – találgattak a helyiek. Dupladurr professzor sajnálkozva csóválta a fejét. Ez nem volt jó hír.

– Van valami sejtések, hogy merre lehet? – kérdezte töprengve.

– Bizonyára Drakula várában van, mert oda mindenki elment vért adni – csapott hirtelen a homlokára a fiatalabb az öregnek, amitől az hátra tántorodott, majd viccesen kalimpálva legurult a hegyoldalba.

– Mit beszélsz, ember? – lépett közelebb Dupladurr, és hirtelen egészen félelmetes lett a máskor oly' barátságos, filantróp arc kifejezése.

– Jaj, kérem, ne tessék engemet megölni! – könyörgött a fiatalember.

– Jaj, dehogy öllek meg! – ígérte titira Dupladurr. – Csak azt kérdeztem, hogy mit mondtál. Nem vagyok benne biztos, hogy jól értettem. Tudod, én máskor nem beszélek magyarul, csak most. Ezért a beszédértésem alig közepesnek mondható. Főleg, ha valaki ilyen bugris tájélegű szlenget használ, mint te is, fiam. A fiú bólogatott:

– Azt mondtam, hogy Drakula várában lehet, és biztosan véradáson van.

– Szóval tényleg igaz a hír? Feltámadt a vámpír? – döbbsent meg Dupladurr professzor, pedig maga is tudta, hogy így van.

– Á, dehogy – legyintett nevetve a fiú. – Az csak régi hollivúdi legenda, aminek a fele sem igaz. Egy gazdag helyi orvos, a nevéből ítélve oláh lehet, úgy hívják, Dr. Akula, restauráltatta az egykori várat. Meg kell hagyni, hogy igen gyorsan készen lett. Alig két hónap alatt szinte teljesen újjávarázsoltta.

– Újjávarázsoltta! – kiáltott fel Meggenya professzor asszony, és kitágult pupillával meredt Dupladurra.

– Én is azt gondolom, hogy csakis így lehetett rá képes – mondta bólogatva Dupladurr. – Újjávarázsoltta! Méghozzá fekete mágiával!

– A régi vár igazán szép lett – mesélte a fiú tovább. – Köröskörül hegyek veszik körül, meg erdők. Mindenféle ritka növények, mint például pálmafák is vannak arrafelé. Ezeket is Dr. Akula honosította meg nálunk. A vár hatalmas. Van neki egy hagymakupolája, egy ferde tornya, régi, romantikus kazamatája és egy láthatatlan tornya is, ami nem látszik, csak abból lehet tudni, hogy mégis ott van, mert neki van támasztva egy létra. A létra úgy tűnik, mintha a semmihez lenne döntve, pedig nem. Ott van a láthatatlan torony, a saját szememmel láttam.

– Tyű a mindenit! – csettintett Dupladurr professzor. – Ez aztán a hasznos információ. Mondd csak, fiam, mi mindent tudsz még erről a helyről?

– Igazából nem sokat – vallotta be a legény. – A vár tizenhatezeröttszáznegyvenhat négyzetméteren terül el. Ötszáznyolcvan ablaka, negyvenhét bejárata van, száznegyvenháromezer lépcsőfok található benne. Gótikus stílusban épült, amit a felfelé ívelő, csúcsos tornyok, hosszúkás ablakok is jól jellemeznek...

– Látom, ügyes fiú vagy, aki mindent megfigyel, amit csak lát.

– Igen, uram! – köszönte meg az elismerést a legény.

– De mondd meg nekem inkább, hogy miféle célt szolgál ez a vár. Az előbb azt mondtad, te magad is ott jártál és vért adtál. Kinek? Mikor? Miért? Mennyit? Voltak társaid?

– Alig egy hónapja, uram. Mint mindenki, a környékbeli falvakból, elmentünk mi is a két apámmal, meg a sok testvéremmel, hogy vért adjunk.

– Rettenetes! – sóhajtott Meggenya professzorasszony. – Micsoda galádság!

– Egyáltalán nem, asszonyom! – tiltakozott a fiú. – Jó pénzt kaptunk érte.

– Szóval, pénzért tettétek? – kérdezte Dupladurr. Látszott, minden apró részletre kiterjed a figyelme.

– Igen, uram. A várban sokminden található. Szálloda, szanatórium, fitneszterem, hatalmas alagsori bálterem, ahol rendezvényeket lehet tartani, de egy modern, vértranszfúziós állomás is működik itt, amelyet EU-s pénzekből építettek meg. Mi ott voltunk és rengeteg vért adtunk. Azt mondták, a vérünket életmentő célra fogják felhasználni.

– Na persze! – csóválta a fejét felháborodottan Meggenya professzor asszony.

– Merrefelé van ez a vár? – kérdezte Dupladurr professzor.

– Túl azon a nagy hegyen, körülbelül kétnapi járásra. Arrafelé folyik egy szép kis csermely, a Vérpatak. Hangosan csörgedezik, meg fogják könnyedén találni.

– Köszönöm fiam! – hálálkodott Dupladurr professzor. – Nem is tudod, milyen nagy szolgálatot tettél hasznos információiddal az emberiségnek. Hogyan hálálhatnám meg ezt neked? A fiú szeme felcsillant.

– Bármit kérhetek?

– Bármít – mosolygott Dupladurr professzor. – De csak egyvalamit, mert most érek rá a varázslással sokáig vacakolni.
– Hát jó – vakarta meg a füle tövét a fiú, és nagyon gondolkodni kezdett. Percekig gondolkodott, mire végre kinyögte.
– Azt kívánom, legyen egy szép, gyönyörű, kíváncsú saját nyájam, vagy kétszáz birkával.
Dupladurr elmosolyodott, elővette a varázspálcáját, majd a fiú legnagyobb meglepetésére odavarázsolta neki a hegyoldalba a kétszáz szebbnél szebb birkát, éppen úgy ahogy legszebb álmaiban azt a fiú mindig elképzelte.
– Köszönöm, uram, köszönöm – hálálkodott a fiú boldogan. Sarkon fordult, majd az örömtől repesve, kitárt karokkal rohanni kezdett feléjük.
– Jövök már drágáim, jövök – kiáltotta, de szavait elnyelte a messzeség. Az igazán kiválóan halló Meggenya professzor még meghallotta, hogy a domb alján a fiú nagy örömmel magyarázza a feltápászkodó apjának, mekkora szerencse érte őket. Hogy most már nem csak egy birka, meg az anyja, hanem végre itt egy egész, saját hárem...
Így esett hát, hogy megérkezett Transz Szilvániába Dupladurr professzor és kísérete. Mivel állati nagy szerencsájuk volt, hogy éppen olyan helyi lakosokba botlottak, akik hasznos útbaigazítással szolgálhattak nekik, hamarosan megindultak Drakula újjáépített vára felé, hogy elkapják és kinyíffantsák a gonosz vérszívót.
Dupladurr professzor terve az volt, hogy a Fekete Sárkánnyal majd a vár közelében fognak leszállni. Megvárják, amíg felkel a nap, mert ugyebár a vámpír nem bírja a fényt, és akkor majd annak a rendje és módja szerint végeznek vele.
Igen ám, csak hogy nem várt esemény történt!
A kis csapat éppen haditanácsot tartott az erdőben, ahonnan már lehet látni Drakula várát, amikor megérkezett Ludvig, Heri Kókler kitömött aranybaglya. De nemcsak hogy megérkezett, hanem igen fontos SMS üzenetet is hozott Dupladurr professzornak.
A levelet Alamusz Giccs, a gondnok saját vérével írta. Nem azért, mert hót mazochista lett volna, hanem azért, mert kiborult a tinta. Mivel a várat körbevelték az ellenséges erők, és már nem lehet kiugrani a közeli mágikus papírboltba tintát venni, ezért a gondnok ehhez a fájdalmas, ám mégis leleményességéről tanúbizonyságot tévő megoldáshoz folyamodott. Éppen kapóra jött neki, hogy Heri Kókler otthon felejtett aranybaglya visszarepült Rokfortba, amelyet az állat is második otthonának tekintett. Giccs, aki macskájával kettesben védte a Rokforti Ellenállunk a Végsőkig és Küzdünk Halálíg Vagy Még Tovább Iskolát, igencsak megijedt. Azonnal tudta, hogy értesítenie kell Dupladurr professzort és kommandós csapatát, hogy azonnal térjenek vissza, és védjék meg őt és a macskáját. Valamint a roppant fontos tanügyi- és varázsobjektumot, amelyet fekete mágusok, óriások, állás nélküli boszorkányok, csaló természetgyógyászok és a félelmetes ostromgépeket kezelő kártyavetők már olyan szorosan körbevettek, hogy érezni lehetett intím dezodorjaik szagát.
Dupladurr professzor felolvasta ezt a hosszú levelet barátainak és harcostársainak, majd tanakodni kezdett.
– Itt vagyunk Drakula kastélya előtt egy köpéssel, ám hamarosan leszáll az éjszaka. Éjjel pedig örülség volna harcba indulni a vámpírok ellen. Csapdába kerültünk! Olyan helyzetbe, amelyből nincs kiút. Két rossz közül kell választanunk. Vagy visszamegyünk Rokfortba és megmentjük az otthonunkat és Giccsot meg a macskáját, vagy Herit hozzuk ki onnan élve. Ám akkorra lehet, hogy ellenséges kézre kerül az otthonunk! De mindkettő nem megy egyszerre! Ez ám a dilemma!
Ebben a pillanatban hatalmas mennydörgés közepette egy villám vágott bele a közelben lévő sziklába, amely a már többször említett módon rendben leomlott.
– Micsoda ómen! – borzongott meg Hibrid, aki nagyon babonás volt.
– És nyakunkon a vihar is! – aggodalmaskodott Meggenya professzor. – Támadnunk kell! Vagy most rögtön, vagy csak holnap reggel, de akkor már talán túl késő lesz.
– Igen ám – ingatta a fejét Himba professzor –, de addig hol húzzuk meg magunkat éjszakára? Hiszen nemsokára itt a vihar. A fák között halálos veszedelemben leszünk.
– Építsünk fészket! – javasolta Madám Fly.
– Azt hiszem, nagy bajban vagyunk! – értékelte a helyzetet Dupladurr professzor. Két út áll előttünk, az egyik járhatatlan, a másik az alkoholizmus.
– Vissza kell térnünk Rokfortba! – szólalt meg Bambi professzor is. – Ha Rokfort elesik, akkor a sötét erők megkaparintják legfontosabb, de ami a lekcikibb, egyetlen bázisunkat. Akkor aztán mi tévők leszünk majd...
– Belátom, kolléga, igaza van – látta be végül Dupladurr professzor. – Visszatérünk és megvédjük Rokfortot, a mágia, a sajt és az oktatás fellegvárát.
– De mi lesz akkor Herivel? – esett kétségbe Hibrid. – Hagyjuk meghalni? Egyedül? Barátok nélkül? Hiszen még a baglya sincs vele!
Dupladurr ezen az eshetőségen elgondolkodott. Ám hirtelen kisimultak a ráncok gondterhelt homlokán, és Hibrid vállára tette a kezét. Erre csak úgy volt képes, hogy előtte felmászott egy jó magas fára.
– Megvan a megoldás! – jelentette ki diadalmasan. – Két részre oszlunk. A fő erő visszatér Rokfortba és a Fekete Sárkány segítségével letarolja az ellenséget. De te, Hibrid és te, Vószem Zordon professzor, itt maradtok, és segítetek Herinek, hogy végezzen Drakulával és vazallusaival. És visszaküldöm neki Ludvigot is, hogy miközben ti a földön harcoltok, ő a levegőből adjon ehhez megfelelő légi támogatást.
Zajos éljenzés fogadta a szavait. A terv tökéletes volt, a jelen helyzet megoldásának egyetlen lehetséges módja.
Dupladurr professzor szerényen meghajolt, majd mindkét kezével integetni kezdett harcostársainak, akik innen a fa tetejéről egészen szép számú csapatnak látszottak, lehetek vagy százan. Igen ám, csak hogy miközben a jó Dupladurr ilyen lelkesítően integetett, elfelejtett kapaszkodni. Megbillent az egyensúlya, majd leesett, mint az érett gyümölcs. Ám Hibrid ezúttal is elkapta, és szelíden letette a földre, mint parafenomén apuka a kicsi, mutáns gyermekét, aki még csak nemrég kezdett el a plafonon járni.
– Indulás! Nincs vesztegetni való időnk! – adta ki a parancsot Dupladurr. Sietve, már már sebtében kezét fogott a halálra ítélt szakasz katonáival, Hibriddel és a vérszomjas, állig felfegyverzett, az alsógyátájában is kézigránátot hordó Vószem Zordonnal.
A többiek felszálltak a Fekete Sárkányra. Dupladurr mélyen a fenevad szemébe nézett és valamit suttogott a fülébe. A Fekete Sárkány fekete szembogara megremegett, majd tekintete megváltozásával elárulta, hogy máris transzba esett. Dupladurr végső búcsút vett az ittmaradóktól, a szörnyeteg pedig szárnyát suhogtatva felrepült az égre. A lenyugvó nap fényében még látták, ahogy egyre gyorsulva száguld, előbb átlépi a hang, majd később a fény sebességét is...
Utóbbi persze nem volt igaz, hiszen a fénynél nem repülhet semmi gyorsabban, csak a tachionok, és más, szubatomi részecskék, de azért hatásos kis snitt volt, nem igaz?

20. Drakula kastélyában

Heri jókedvűen és kipihenten ébredt. Éppen fel akart ülni, hogy ellenőrizze Hermelin életfunkcióit, és lepakolja a fejéről a hangtompító eszközöket, amelyek remekül működhettek, hiszen csodásan aludt, amikor észrevette, hogy már áll.
De nem úgy, mint ahogy reggelente, a természet hívó szavának engedve egyébként szokott...
Meglepődött, mert álmában sem gondolt arra, hogy amikor majd felébred, a vámpírok báljának kellős közepében találja magát. Kinyitotta a

szemét, majd becsukta, megint kinyitotta, de a kép nem változott.

– Nem hiszel a szemednek, igaz, kölyök? – röhögte Drakula, miközben rávillantotta a két nagy randa vámpírfogát a szegény, kínzócolóphöz kötözött árva fiúra, akinek még a varázspálcáját is elvette.

Heri szólni sem tudott meglepetésében. Egy óriási terem kellős közepén állt, a keze hátra volt kötözve a földbe ásott hosszú faoszlophoz. Minden porcikája fájt, na jó, nem mindegyik, de ami meg volt kötözve, az nagyon.

A teremben félhomály uralkodott. Meg az önkény! A nedves, nyálkás, ódon kőfalakat csak a falakra szerelt kovácsoltvas tartókba tűzött fáklyák világították meg. Lobogó lángjuk pislákoló fényénél, a hosszú asztalok mellett, legalább kétszáz mindenféle rettenetes vérszívó szerzet foglalt helyet.

Heri még mindig nem hitt a szemének!

Ha nem lett volna rajta a szemüvege, azt gondolta volna, hogy rosszul lát. De nem! Minden igaz volt! Tisztára mint a reklámokban!

– Nem tud megszólalni meglepetésében! – röhögött Drakula, a vérszívó csürhe pedig felvihogott.

Heri félve pillantgatott körbe. A tekintete megakadt az egyik óriási termetű, zöld bőrű, rettenetes fogú lényen, amelynek fél feje elrohadt valamiféle penésztől, a másik meg éppen gyulladásban volt. A szerzet rossz néven vette, hogy Heri ilyen direkt módon vizslatja, azért felmordult és karmos mancsával a fiú felé kapott.

– Hagyd békén! – vágta le a kezét Drakula egy pallossal. – Megmondtam, hogy a fiú az enyém! A többivel azt tesztet, amit csak akartok!

Heri rövidlátó tekintetével felfedezte barátait, akik a terem végében feküdtek. Midegyikük egy-egy 45 fokos szögben megbillentett fekete koporsóban hevert. Arcuk hamuszürke volt, a karjukból pedig vékony csöveken keresztül áramlott kifelé a vér! Heri nagyot nyelt. Arra gondolt, hogy ez egyszerűen nem lehet igaz! De sajnos az volt!

A fiú szeme elkerekedett, amikor észrevette, hogy azok a furcsa eszközök, amelyeket az előbb észrevett a vámpírvendégek asztalánál, talán nem is vízipipák. De nem ám! Hiszen mindegyik pipa össze volt kötve valamelyik szerencsétlen, koporsóban fekvő vendég vérrendszerével. A vérszívók pedig ha megszomjaztak, csak megszívták vérpipáikat, és rögtön finom, friss, meleg...

Heri megrázta a fejét, mert nem is akarta tudni, hogy mi történik barátaival, akik talán már nem is éltek. A szemével felfedezte, hogy Fekália nénit egyelőre nem akarták megcsapolni. A kalitkája háliszennek ott állt a földön, az aranytojást tojó tyúk pedig ott kotkodácsolt bezárva, de senki sem figyelt rá. Még szerencse, hogy Drakula nem tudta, micsoda kincset tart fogva a rácsok mögött...

Közben a rémek, mindegyikük egy-egy, horrorfilmből kilépett, lidérces teremtmény, a véres cafatra vetette magát. Ám a kar kevés volt, hogy vérszomjukat oltsa, ezért néhányan rávetették magukat a zöld szörnyetegre, amelyik molesztálni akarta a fiút. Nem telt bele két másodpercbe, és máris rettenetes visítás, morgás, hörgés és egyéb felfokozott hangeffektusok közepette széttépték a nyomorultat, hogy még a csontja sem maradt meg belőle.

– Szép volt, fiúk! – vijogta egy denevérhez hasonlatos, halálfej pofájú, repülő rettenet, és leszállt Drakula vállára, mintha csak egy hétköznapi papagáj lenne.

– Tetszik az előadás, Ampulla? – kérdezte Drakula.

– Igen, gazdám! – recsegte visszataszító hangján a kis szörnyeteg.

Heri meglepetten nézett Ampullára, aki határozott változáson ment keresztül. Egyszerű, mégis elegánsan hátborzongató főkomornyikból undorító kis vámpírdenevér lett belőle.

– Éljen Drakula! – ordították többen is. Nem egy közülük jóllakott az iménti vacsoravendégből, aki meglehet, nem így képzelte el az est fénypontját.

– Drakula? – csodálkozott Heri. Majd hirtelen világosság gyúlt az agyában. Ha nem lett volna összekötözve a két keze, most biztosan a homlokára csapott volna vele. – Hát persze! – motyogta maga elé. – Hogy is lehettem ilyen ostoba! Dr. Akula... az nem más, mint Drakula. Hiszen, egyértelmű... Ezek itt a vámpírok, előtte a szörnyeteg Drakula, ő pedig éppen a vámpírok bálján tartózkodik megkötözve.

– Ügyes vagy fiam! – lelkesedett Drakula.

– Nem is vagyok a fia! – tiltakozott Heri konokul.

– Nem, de hamarosan a *vér szerinti gyermekem* leszel. Zombivá változtatlak, leviszlek a várbörtön legsötétebb bugyrába, ahol ötszáz évig véren és patkányhúson foglak tartani. Úgy gondoskodom majd rólad, mint saját gyermekemről, ha jól emlékszem, ő is ott halt meg. – Egy élőhalott, kékeszöld-penész színű gyerekarca volt és csúf, púpos teste, nevetve integetett a rémnek. Drakula és a népes közönség felröhögött.

– Abból te nem eszel! – fenyegette meg Heri, ami jelen helyzetben talán kissé túlzott magabiztosságnak tűnt.

– De bizony, így lesz! – ígérte Drakula és kibontott egy *vémarancsot*, az egyetlen gyümölcsöt, amit szeretett, majd gusztustalan és vérvörös harapással betömte a pofájába, és csámcsogva befalta.

– De milyen udvariatlan vagyok, kedves barátaim! – fordult meghívott vendégeihez. – Még be sem mutattam nektek a kutyuskámat, Heri Kóklert!

Igen, igen, bármennyire is hihetetlen, ő az eredeti. Nézzétek csak a fején a villám alakú sebhelyet. Ilyen nincs még egy a világon. Van kanál alakú, van kés vagy robotgép alakú, de villám alakú, az nincs több, higgyetek nekem. Ezt a nagy Voltmárvolt ejtette rajta gyerekkorában, és azóta ott van rajta, hogy mindenki nyugodtan tudjon rá ujjal mutogatni.

– Nem is én vagyok Heri Kókler! – kiáltotta Heri. – Ne higgyenek neki! A sebhelyem nem is eredeti, hanem csak egy matrica!

– Hahaha, matrica! – röhögött Drakula, de látszott, egy kissé elbizonytalanodott. – Mondhatom, ügyes kis trükk!

– Nem trükk! Húzza csak le, ha nekem nem hisz! – bizonygatta Heri.

Drakula odalépett, majd egyetlen rántással lehúzta Heri fejéről a matricát, amely a villám alakú sebhelyet mintázta.

A tömeg felhördült, Drakula pedig döbbenten bámult Herire.

– Hogy a...? – kérdezte döbbenten.

– Mondtam, hogy nem én vagyok az igazi. Én csak egy remek kis hamisítvány vagyok.

Drakula éktelen haragra gerjedt.

– Meghalsz, te kis mocskok! – ordította, és arra készült, hogy a pallosával, amellyel ma már embert ölt, azaz halottat, most a jó Heri Kókler fejét vágja ketté.

Vagy háromba...

– Neeee...!!! – ordította Heri, mert nem készült még fel a halálra.

De pizok szerencséje volt ám a kiscsávónak! Az írói gondviselésnek köszönhetően, konkrétan K. B. Rottringnak, aki nemrégiben szép zsákmánnyal tért haza szabadságáról, a remekül sikerült kis esküvővadászatról, éppen ebben a pillanatban rontott a terembe Dupladurr professzor elit kommandójának két oszlopos tagja: Vószem Zordon és az óriás termetű Hibrid.

Mindketten brutálisan fel voltak fegyverezve! Azzal kezdték, hogy kívülről betörték az ajtót, és világító gránátokat dobtak a terembe. Ettől hirtelen vakító világosság támadt, a gyengébb szervezetű élőhalottak azonnal csontvázvá olvadtak, és elporladva hullottak a padlóra. A többiek néhány pillanatig meg sem bírtak mozdulni a meglepetéstől. Ennek Vószem Zordon és Hibrid igencsak örült, hiszen értékes másodperceket nyertek ezalatt. Egymásnak vetették a hátukat, és miközben lassan forogtak, a létező összes fegyverükkel pedig minden irányban tüzeltek.

Heri mosolygott. Tudta, hogy elérkezett végre a finálé, ahol ő csak győzni szokott. Nem hiába, mert roppant fifikás, okos gyerek volt, aki minden helyzetben megtalálta a kiutat. Most, hogy még segítsége is érkezett, felnevetett az örömtől.

Hát hogyne nevetett volna, hiszen végre nagy nehezen sikerült az élére hajtogatott anyagzsebkendőjével, roppant türelmes munkával elreszelnie a két kezét hátrakötöző drótkötelet.

– Háhá! – kiáltotta, és lerázta magáról béklyóit.

Drakula ordított dühében, hogy a hivatlan vendégek megzavarják a vámpírok bálját, ráadásul egyre nagyobb számban gyilkolják le vendégeit. A teremben záporoztak az ezüst golyók, és amelyik vérszívóba belevágódtak, az menten elporladt és hamuvá omolva a földre hullott.

Heri vakmerő mozgássorozatot követően Drakula mögé ugrott és kirántotta a derékszíjából az ellopott varázspálcáját.

Drakula emberfeletti gyorsasággal megfordult, és rettenetes mosolyával a pofázmányán Herire ordított!

– Tudom már, hogy becsaptál! Igenis, te vagy Heri Kókler! – fröcsögte habzó szájjal.

– Én vagyok! – mondta Heri magabiztosan. – És most megöllek, mert nem vagy szimpatikus nekem. – Azzal fogta a varázspálcáját és elkiáltotta magát:

– „Hogy dögöné meg!” De legnagyobb meglepetésére semmi nem történt. Drakula élt és virult, de a varázspálcája ellenben szikrázni kezdett és megrázta a kezét.

Heri csodálkozott, de újra megpróbálta.

Ám ezúttal sem történt semmi. Drakula felröhögött, és csattogtatni kezdte a fogát.

– Nem árthatsz nekem! Halhatatlan vagyok!

– Hű! – ijedt meg Heri és rohanni kezdett, ahogy csak a lába bírta.

Drakula persze utána. Ám alig tett néhány lépést, Vószem Zordon világító lövedékei valósággal szitává lőtték, Hibrid pedig gránátot dobott rá, amitől darabokra robbant a teste. De hirtelen csoda történt, és a testének darabjai lassanként kezdtek megint összeállni. Heri ezt nem láthatta a nagy füstben és golyózáporban, hanem menekült, ahogy csak bírt.

– Heri! – ordította Hibrid. – Menekülj! Mi itt ezekkel elveszünk egy darabig.

A fiúnak nem kellett kétszer mondani. Szedte a lábát, ahogy csak bírta. Rohant, rohant a lépcsőkön, folyosókon, termeken keresztül. Hamarosan meghallotta, hogy Drakula is a nyomában van, bár szerencsére a vérszívó szörnyeteg jócskán lemaradt mögötte. Az imént még darabokra volt szakadva, és úgy tűnt, a feltámadás még egy vámpírnak sem ment egyik percről a másikra.

Heri berohant a szobájába. Maga sem értette, hogy került ide vissza, de nem is agyalgathatott ezen sokáig, mert szinte azonnal felbukott a hátizsákjában, amelyből kigurult a rengeteg aranytojás. Heri azonnal mindegyiket morzsányi nagyságúra kicsinyítette, és zsebébe rejtette. Tudta, hogy ekkora érték egyszerűen nem kerülhet ellenséges kézre. A hátizsákjából előkerült egy fokhagymafűzér, amit gyorsan a nyakába akasztott. Egy doboz gyufa volt még, ami felkeltette az érdeklődését, ezt kapkodó mozdulatokkal a zsebébe rakta. Láthatatlanná tévő köpönyegét alig találta meg, mert ugye láthatatlan volt, de amikor végre sikerült, gyorsan magára kanyarította. Az anyókától kapott három csodálatos tárgyat is zsebébe tette, mert megérezte, hogy talán szüksége lehet rájuk.

Utána éppen ki akart lépni az ajtón, de kis híján beleütközött Drakulába.

– „Hoppá!” – irányította rá a varázspálcáját nagyon ügyesen, hogy közben a lélekjelenlétét is sikerült megőriznie.

Drakula meglepődött, mert a testét valami mágikus erő megragadta, és öt méterrel hátrébb repítette, egyenesen bele a kétméter vastag kőfalba. Drakula akkora erővel csapódott bele, hogy egy percre átment domborműbe.

Heri megértette, hogy nem győzhet. A vámpír lihegve és dühös pofával kipréselte magát a saját testével ütött hasadékból.

– Ezek az átkozott varázslók! – sziszegte, majd egyetlen ugrással Heri előtt termett. A fiú rádöbben, hogy hiába van rajta a varázserejű köpönyeg, Drakula látja őt. Úgy látszik, immúnis mindenfajta mágiára.

De Heri sem volt rest, mert a rest kétszer fárad. Határozott mozdulattal bevágta a vámpír előtt az ajtót, majd még ugyanazzal a mozdulattal jól bereteszelte.

Drakula üvöltött és dörömbölt az ajtón. Heri tudta, hogy sem az ajtó, sem pedig ő nem fog tudni ebben a szobában sokáig kitartani.

Tovább kellett menekülnie!

Az ablakhoz futott, kinyitotta, majd felszökönt a párkányra. Már majdnem kiugrott, amikor az ötven méteres mélység egy pillanatnyi habozásra készítette.

– „Dami!” – kiáltotta latinul, és a varázspálcájával odateremtett vékony, ám roppant erős zsineget a derekára kötötte. Éppen zuhant kifelé, sőt, már majdnem le is ért, amikor eszébe ötlött, hogy elfelejtette a másik végét valamihez odakötözni.

Gyors, határozott mozdulattal elkapta az ereszcsonát, majd visszamászott a szobába. Ott talált egy masszívnak látszó szekrényt, amit kapkodva körbehurkolt.

Drakula közben dörömbölt az ajtón a hülye fejével, közben ordított.

– Úgyis utolérlek, és kiszívom a véredet!

Heri magában kicsit örült, mert feltételezte, hogy fájhat neki a kopogás.

Utána megint ugrott. A szél az arcába kapott, a teste megfeszült, a föld pedig vészes gyorsasággal közeledett.

A rántás teljesen kikészítette a gyomrát.

Pedig ez nem olyan rántás volt, amit a levesbe szoktak tenni szalmonellás konyhás nénik, hanem ez a zsineg rántása volt, amely a zuhanás közben rántotta meg a gyomrát. Heri mindhárom kezével és négy lábával belekapaszkodott a damilba, majd leereszkedett a földre. Közben ugyan leégett a kezéről a bőr, de nem törődött most ilyen apróságokkal. Futott, ahogy a lába bírta, mert érezte, hogy Drakula a nyomában van.

A kétségbeesett menekülés azonban hirtelen, nagy pofára eséssel véget ért, mert Heri elfelejtette magát leoldozni a damilról. Így amikor a végére ért, megrántotta a fiút, mint a horgász, amikor bevág egyet a hálnak.

A horgászat és a bunyó közötti hasonlóság azonban ennyiben ki is merült.

Meg Heri is, aki nagyon lihegett. Miután gyufával elégette a damilt, újra szabad lett. Aggódva pillantott hátra.

Bizony, nem volt alaptalan a félelme! Drakula észveszejtő gyorsasággal közeledett feléje. Heri gyorsan gyufaszálakat helyezett el keresztbe az út mentén, mert olvasott egyszer róla valami áltudományos kézikönyvben, hogy a vámpírok mennyire félnek a keresztől, sőt, még az is lehet, hogy elpusztulnak tőle.

Sajnos Heri fél percen belül belátta, hogy lehet, hogy a vámpírok úgy általában igen, de hogy ez az egy Drakula nem, az biztos! A szörnyeteg ismét nyomában volt.

Heri a zsebébe nyúlt, majd hátradobta az anyókától kapott első tárgyat, a fésűt.

Hatalmas villanás keretében nyomban egy rettenetes nagy, áthatolhatatlanul sűrű erdő nőtt ki a földből, amelyen senki ember fia nem tudott volna átkelni.

Heri lihegve megállt, de hirtelen ismét rohanni kezdett, mert meglátta, hogy Drakula már megint kivételt képez. Az erdőn úgy vágott keresztül, mint

ahogy a kés vág bele a puha vajba.
Rohant, rohant tovább, és amikor egy völgybe ért, elhajította a háta mögé a poharat is. És lássatok csodát, nyomban egy hatalmas tó hullámozott a háta mögött! Telis tele volt vérszomjas, emberevő piranyákkal, ember nem lett volna képes épségben átkelni rajta. Drakula azonban igen. Hihetetlen módon, miután felzabálta a piranyákat, gond nélkül átcaplatott a mindössze derékig érő, langymeleg vízben, és röhögött rajta.
– Ez nem lehet igaz! – kiáltotta Heri kétségbeesetten.
– De bizony igaz! – vicsorgott Drakula. – Nem árthatsz nekem, te kis senkiházi hamisítvány! Halhatatlan vagyok! A nagy Voltmárvolt feltámasztott, mert tudta, hogy méltó ellenfélre van szükséged. Hát most itt vagyok és hamarosan végzek veled!
Heri nagyot nyelt. Kinyújtotta a varázspálcáját és a leghalálosabb, japán eredetű átkot küldte Drakula felé, ami csak az eszébe jutott:
– „Fingj ki!”
Drakula halkan pukizott, de ezen kívül kutya baja nem történt.
Heri megint nem hitt a szemének. Ez az utóbbi egy órában zavaróan sokszor fordult elő vele.
A varázspálcája viszont szinte teljesen tropára ment. A teteje szétforgácsolódott, szétnyílt, az egész forró lett és mindenfelé szikrák pattogtak belőle.
Heri nem gondolkozott, hanem teljes erejéből futni kezdett. Árkon, bokron keresztül menekült, de mindhiába, mert Drakula nem tágított mögüle, sőt, minden pillanatban egy kicsivel közelebb is ért hozzá.
Heri ismét közeledett a várhoz! Ezt abból vette észre, hogy az előbb még egészen kicsike tornyokat látott, most pedig egyre nagyobbakat. Átfutott az agyán, hogy ez elég nagy baj lehet, mert ezek szerint eddig körpályán menekült Drakula elől.
Heri futott, ahogy csak a lába bírta. Menekülés közben elszárgult a vár előtt, amely roppant impozáns látványt nyújtott az éjszakában. Bejáratánál észre vette a feliratot, amely arra utalt, hogy itt vértranszfúziós végállomás működik. Heri megpillantotta a helyi véradókat, akik hosszú sorokban kígyóztak a bejárat előtt. Minden világossá vált előtte. Drakula véradó állomása volt ez a vár, ahol a parasztjait szipolyozta. Vérkinyerő automaták, vér prések, centrifugák, vérpumpák dolgoztak itt éjjel nappal, hogy a vámpírok százai éledjenek általa újjá, és csatlakozzanak Drakula seregéhez, amely ki tudja, hogy mire készült volna, ha nem érkezik időben az a két áldott jó, vérszomjas ember, Vószem Zordon és Hibrid, az óriás. Heri remélte, ha ő meg is hal a Drakula előli menekülés közben, azért lesz majd valaki, aki megbosszulja a halálát.
A kis Genny a vár egyik ablakából nagy erővel kihajított egy kisbaltát, amelyik kecses íven belevágódott Drakula fejébe és beleállt tar koponyájába. Drakulának azonban meg sem kottyant a kis-balta. Még csak meg sem próbálta kitépni a kobakjából.
Genny csalódottan toporzékolt.
Ám ekkor az események nem várt fordulatot vettek.

21. Az utolsó dobás

Heri Kókler futott mint az állat.
A sötét égen villám hasított keresztül, és belevágott Drakula gróf várának hagymakupolájába. Az aranysárga korongú telihold előtt denevérek repültek vijjogva. Heri Kókler felkiáltott. Tekintete heveny aggodalomról tanúskodott, ifjonti szívét pedig agytépő rémület marcangolta, mert rádöbrent, hogy itt a vég. Most már biztos volt benne, hogy Drakula véresen komolyan gondolja, hogy a vérét vegye. Pedig igazán mindent megpróbált, de be kellett látnia, hogy sem a nyakában zizegő fokhagyma-fűzér, sem pedig az út mentén keresztbe rakott gyufaszálak nem szolgáltak megfelelő védelemmel a szörnyeteg ellen. Drakula a fejébe állított kisbalta ellenére is bőszen loholt utána, hatalmas vámpírfogain megcsillantak az alvadtt vérelemzékék. Kezében óriási fecskendő markolt, amellyel biztosan nem arra készült, hogy beoltsa korunk hősét tetanusz ellen. Ugyanabban a pillanatban, amikor Ampulla, a vérszopó denevér üldözni kezdte Ludvigot, a kitömött aranybaglyot, hogy levadássza vacsorára, Heri végső kétségbeesésében, gyengélkedő varázspálcájának utolsó szikrájával meggyújtotta a rőzsegyűjtő anyókatól kapott csodafegyver kanóciát. Majd ahogyan a használati utasításban olvasta, határozott mozdulattal a háta mögé hajította és feszülten várta a hatást.
A robbanás minden képzeletet felülmúlt. Drakula eltűnt egy hatalmas, mély kráterben. Körülötte sűrű füst, és bűdös dinamitrobbanás utáni szag kavargott.
Heri reménykedve közeledett a kráter széléhez. Maga sem hitte volna, hogy a köteg dinamitrúd végre sikeresen kivonta a forgalomból Drakulát, aki ezidáig állhatatosan fáradozott azon, hogy vérét vegye, pedig nem is volt eladó.
Heri lábujjhegyen odalopakodott a mély gödör széléhez és benézett.
A lelke mélyén érezte, hogy így lesz, ezért talán meg sem lepődött, amikor Drakula karmokban végződő mancsával elkapta a bokáját és szorosan megmarkolta.
– Most végre elkaptalak! – ordította.
Ehhez Heri sem tudott többet hozzáfűzni. Készült a halálra, mert megértette, hogy innen már nincs menekvés.

22. Leszámolás!

Az ember életében a véletleneknek bizony igen nagy szerepük van. Erről aztán tényleg sokat tudna mesélni például Heri Kókler is, akinek a véletlen már igen sokszor sietett a segítségére.
Meg én!
Heri éppen azon fáradozott, hogy cipőjével jól megrugdossa Drakula csúnyácska pófázmányát, de nem járt sok sikerrel. Drakula másik mancsával is megragadta, éppen a rugdosódó lábát, majd hirtelen, ám erőteljes mozdulattal berántotta a fiút a kráterbe, hogy ott gusztustalan, nem fiatalokúaknak való dolgokat műveljen vele, majd amikor jól kiszórakozta magát, akkor vérét vegye és zombivá változtassa, hogy aztán satöbbi dolgokat tegyen még vele.
Heri küzdött, rúgott, harapott, átkokat szórt, de semmit nem tehetett, mert a gonosz Voltmárvolt olyan mágiával védte le a szörnyeteg Drakulát, amely ellen nem létezett varázslat.
Heri ezt nem tudta, de már pedzegette.
Végső kétségbeesésében az égre pillantott, hátha valahonnan fentről érkezik segítség.
És bizony nem csalódott a kis mázlista!
A levegőből éppen a kezébe esett egy doboz dezodor, amely ki tudja, hogy a jó életbe eshetett éppen oda. Persze, mint minden dolognak a világon, megvolt a maga természettudományos magyarázata, de erről majd később.
Heri nem gondolkodott, mert tudta, a gondolkodás a tett halála, ő pedig inkább azt szerette volna, ha Drakula halála jön el mihamarabb. Ezért aztán mutatóját a dezodor flakonjának tetejére szorította, majd a szórófej kis bigyóját teljes erejéből megnyomva, pófába spriccelte Drakulát.
Az eredmény minden képzeletet felülmúlt!

Heri hosszú idő után megint mosolyogni kezdett.
De a nyomást nem hagyta abba.
Nem, a világért sem, hiszen a dezodor hatása egészen kiváló volt!
Heri nevetni kezdett, majd hahotázott, amikor a gödörbe is bevilágító telihold erőteljes fényénél meglátta, miféle dezodort is szorongat a kezében.
Drakula viszont sokat veszített eltökéltségéből. Igaz, félelmetes hangon ordított, de ez már nem a vérszomjas fenevad ordítása, hanem egy haláltusáját vívó szörnyeteg sikolya volt.
Heri tovább nevetett, és tovább sprézett. Biztosra akart menni, mert szomorú tapasztalatok bizonyították, hogy Drakulát nem olyan egyszerű eltenni láb alól.
De ezúttal sikerült! Drakula sikolyai vinnyogásba mentek át. Heri pedig elégedetten nézte, ahogy a test, amely eddig össze-vissza vonaglott, lassanként cseppfolyóssá kezdett válni és szétfolyt a földben, beszivárgott és feloldódott a humuszban. Drakula alaktalan masszává olvadt, és lassanként nyomtalanul eltűnt, mintha soha nem létezett volna.
Amikor minden elcsendesedett, Heri kimászott a bombatölcsérből, levette a bepiszkolódott láthatatlanná tévő köpönyegét, amelynek ezúttal semmiféle hasznát nem vehette, és elindult visszafelé, a vár irányába, ahol a csata már véget ért.
Ludvig, a kitömött aranybagoly boldogan huhogva érkezett meg, mert eddig hiába körözött az égen, nem láthatta meg Herit. A fiú rámosolygott, majd megkérte, hogy a csőrében szorongatott döglött vámpírdenevért, Ampullát legyen szíves kiköpni, mert rettenetesen büdös. Ludvig engedelmeskedett, mint ahogy az egy jó bagolyhoz illet is. Kis gazdája utána megengedte neki, hogy a vállára üljön, és azt is megengedte Ludvignak, hogy elregélje, hogyan sikerült legyőznie Ampullát a vámpírdenevért, aki állati nagy pechére allergiás volt a bagolytollra.
Heri megsimogatta kitömött aranybaglyának kissé megrongálódott, sőt helyenként teljes mértékben hiányos tollazatát, és elégedetten nevetett. Elindult, hogy megkeresse Hermelint és rokonait, barátait és a tyúkká változtatott Fekália nénit. Utóbbi egyébként két aranytojást is tojt ijedtében, de szerencsére ez a szörnyű vérengzés közepette nem tűnt fel senkinek.
Heri vidáman füttyörészve elindult.
A remek szolgálatot tevő Kemotoxot azért zsebre tette.

23. Felvonulási terv

– Professzor úr! – aggodalmaskodott Black Jack. – Biztosan nem fog hiányozni önnek az a dezodor, amelyet Transz Szilvánia fölött véletlenül leejtettünk?
– Már századszor mondom, kedves Jack, hogy nem! Csak egy saját fejlesztésű, egyszerű kis szúnyogirtóról van szó. Bármikor keverek hozzá hasonlót, hiszen a bonyolult összetétele itt van a fejemben. Higgye el, az egész nem ér annyit, hogy egyetlen szót is vesztegessünk rá. Inkább örülünk annak, hogy végre épségben megérkeztünk. Biztos vagyok benne, hogy az a helyi lakos, aki megtalálja, örül majd neki és egészséggel elhasználja. Tudja, ezek a rohadt vérszívók mindenütt ott vannak. Az ember képtelen megszabadulni tőlük. Legalább a mixtúram segítségével egy embernek örömet okozhattam – tárta szét a kezét a professzor, és nagylelkűen elmosolyodott.
– Bizony örülünk mi is! – ölelte át barátságosan Dupladurr professzor is.
– Nahát, drága barátom! – lelkengett Professzor professzor. – Ezer éve nem láttalak.
– Bizony, bizony, talán még annál is régebben.
Megölelték egymást, csók az nem volt, majd Dupladurr professzor Black Jack és Szado Mazsi felé fordulva örömmel újságolta a jó hírt.
– Az előbb beszéltem távolsági telepatikus vonalon Vószem Zordon kollégával. Azt mondta, sikerült legyőznie a kis Herinek Drakulát. Tudtam, hogy így lesz, mert ügyes ez a fiú, nagyon ügyes. Egészen különös történet, majd ha visszatér Rokfortba, akkor biztosan elmeséli. Már a bűvárvasúton van a kis csapat, de ne kérdezzétek, hogy hol, és azt sem tudom, hogy mikor érkeznek.
Black Jack ismerte a bűvárvasutat, ezért megértően bólintott. Nem volt értelme Herire és barátaira várni, hiszen ki tudja, mikor érkeznek majd vissza. Ha egyáltalán visszaérkeznek. És ha egyáltalán *most*...
Ezért aztán elbúcsúztak, és mentek a dolgukra.
– Kedves barátaim, sok a megoldásra váró feladat. Éppen ma semmisítettük meg a várat ostromló ötmillió főből álló előőrsöt, amelyet az ellenség csak azért küldött, hogy felmérje védelmi képességeinket. Kiváló barátom, Professzor professzor azonban, hajók az információim, igen értékes információkkal szolgál majd az ellenséges erők felvonulási terveit illetően – mondta Dupladurr a Tanácsteremben, ahol az iskola vezetői és a haditanács tagjai figyelték, amint Professzor professzor levette a hátáról a féltve őrzött hátizsákot. De nemcsak hogy levette, hanem ki is nyitotta. Mindenki lélegzet visszafojtva figyelte, hogy mit csinál.
Professzor professzor fogta a zsák alját, majd kiöntötte a tartalmát az asztalra.
Még szerencse, hogy Black Jack és Szado Mazsi nem látta, mert már messze jártak, hogy újabb küldetést teljesítsenek.
A hátizsák ugyanis tele volt szép, nagy darab krumplikkal.
– De hát Professzor professzor?! – döböntek meg többen is. – Az előbb azt hallottuk, hogy ön halált megvető bátorsággal megszerezte az ellenségtől a felvonulási terveit. De ezek csak krumplik!!!
– Így is van! – bólogatott Professzor professzor, közbenjárt a keze mint a motolla, és boszorkányos ügyességgel körberendezgette a krumplikat, majd magyarázni kezdett:
– Hölgyeim és uraim! Látják!? – mutatott egy nagy halom krumplira – ezek itt az ellenséges csapatok. Ez itt az főerő, ez itt az előőrs. Errefelé fognak támadni, ezek pedig itt, igen, ez a nagy rakás, nos, ezek vagyunk mi...

(Garantáltan folytatódik!!!)

Stats:

K. B. Rottring
Heri Kókler és a vámpírok bálja

Digitalizálta: Talgorius Grendar

K. B. Rottring 2003. Bikini-alsó

Írta: Arany Já... K. B. Rottring

A borítót rajzolta:
Szűcs István ismeretlen művész

Kiadja: Excalibur Könyvkiadó, 2006

A kiadásért felelős elmenekült. A sarkvidéken tartózkodik – inkognitóban, de hogy melyiken, azt nem áruljuk el, mert titok.

A nyomdai előkészítés jól sikerült.

Tördelőszerkesztő: Savanya Zsolt

A könyvben előforduló sajtóhibákért a kormány a felelős. És az ellenzék.

A cenzor nem bírta gyomorral, emlékét kegyelettel megőrizték. A honoráriumát pedig...

Nyomdai munkálatokat a Nóvum Kft. végezte Szögeden.

ISBN: 963 9285 40 4
(Ha megszorozza kettővel, akkor kétszer ennyi lesz!)

Figyelem! A mű elolvasása csak nagykorú, tizenvalahány éves kisgyermek számára ajánlatos, kizárólag felnőtt felügyelete és/vagy rendőri biztosítás mellett. A könyvben mássalhangzókat és al-Kaloida tenoristákat rejtettünk el. A helyes, nagymellű beküldők között egy ajándék utat sorsolunk ki az amerikai űrrepülőgép következő utolsó útjára. Bombasztikus lesz! Nyomatékosan kérjük azt a fekete maszkot viselő olvasónkat, aki most a szomszéd felhőkarcoló tetején kényelmesen elhelyezkedve távcsöves puskával megcélozza a szövegszerkesztésért felelős munkatársunkat, hogy ne lő...

Tartalom

- [1. Ikkrek](#)
- [2. A vízió](#)
- [3. A tele vízió](#)
- [4. Hermelint!](#)
- [5. A bűvárvasút](#)
- [6. A fekete koporsó](#)
- [7. A fővámpr visszátér](#)
- [8. Jancsi és Juliska](#)
- [9. Kanyargós utazás](#)
- [10. A titkosszolga](#)
- [11. Igen, ide!](#)
- [12. Mentőakció](#)
- [13. Hová lett Karesz?](#)
- [14. Küldetésben](#)
- [15. Az anyóka](#)
- [16. Világuralmi tervek](#)
- [17. Éjjeli menedékhely](#)
- [18. Sárkánytransz](#)
- [20. Drakula kastélyában](#)
- [21. Az utolsó dobás](#)
- [22. Leszámolás!](#)
- [23. Felvonulási terv](#)
- [Stats](#)